

Cuộc Hôn Nhân Định Mệnh

Contents

Cuộc Hôn Nhân Định Mệnh	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Sắp Đặt	4
3. Chương 3: Gặp Mặt	7
4. Chương 4: Cuộc Sống Mới	9
5. Chương 5: Bắt Đầu	14
6. Chương 6: Chương 6	15
7. Chương 7: Chương 7	17
8. Chương 8: Chương 8	20
9. Chương 9: Chương 9	22
10. Chương 10: Chương 10	24
11. Chương 11: Chương 11	26
12. Chương 12: Chương 12	29
13. Chương 13: Chương 13	33
14. Chương 14: Chương 14	37
15. Chương 15: Chương 15	40
16. Chương 16: Chương 16	45
17. Chương 17: Chương 17	50
18. Chương 18: Chương 18	62
19. Chương 19: Chương 19	66
20. Chương 20: Chương 20	73
21. Chương 21: Chương 21	78
22. Chương 22: Chương 22	82
23. Chương 23: Chương 23	85
24. Chương 24: Chương 24	90
25. Chương 25: Chương 25	94
26. Chương 26: Chương 26	101
27. Chương 27: Chương 27	104
28. Chương 28: Chương 28	106
29. Chương 29: Chương 29	111
30. Chương 30: Chương 30	113
31. Chương 31: Chương 31	117
32. Chương 32: Chương 32	123
33. Chương 33: Chương 33	128
34. Chương 34: Chương 34	135
35. Chương 35	137

Cuộc Hôn Nhân Định Mệnh

Giới thiệu

DƯƠNG LÃNH _ Tổng giám đốc công ty âu dương đồng thời là thiếu gia của hắc long hội. ngay từ n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-dinh-menh>

1. Chương 1: Gặp Gỡ

_Năm nay phong độ vẫn tốt hihi giờ đi đâu ăn mừng đi Tuyết _Gia Hân chu chu cái miệng nhỏ nhắn với Lăng Tuyết

_Ừm tớ cũng nghĩ thế không ngờ lên đại học 2 đứa vẫn ăm ắp được học bổng ngon ơ.les't go

Hai người vừa đi vừa trò chuyện không để ý tới ánh mắt người đi đường.Cũng đúng thôi vì cả 2 đều rất xinh đẹp. Gia Hân có 1 vẻ đẹp trong sáng thánh thiện với làn da trắng mịn , đôi mắt như nước mùa thu, mi

không vẽ mà cong ,đôi môi hồng luôn bặm rợn .Lăng Tuyết lại mang 1 vẻ đẹp khác.Cả khuôn mặt cô đẹp như tượng tạc.Tạo hóa thật ưu ái cho cô nhưng nổi bật là đôi mắt thạch anh tím trong suốt.Đôi mắt ấy như muốn thôi miên tất cả những ai nhìn vào nó.Biết bao chàng trai điêu đứng trước 2 người họ nhưng cũng không ít người tan nát trái tim sau khi tỏ tình. Không biết chàng trai nào có thể lọt vào mắt xanh của 2 mỹ nhân

_Tối siêu thị đi Hân mình muốn mua cho ba chiếc áo.Sắp sinh nhật ba rồi .Tiện thể tặng cho bản thân một cái gì đó.

_Ừh thật ra mình đang để dành tiền mua 1 chiếc áo.Muốn lâu rồi mà chưa mua được

_Tiểu thư của tập đoàn JK à nàng có thể mua cả cái cửa hàng đó đấy _Lăng Tuyết quay sang nhìn Hân với ánh mắt ngạc nhiên

_Mình muốn mua bằng tiền do bản thân có được .Như thế không phải ý nghĩa hơn sao? Từ giờ trở đi Gia Hân này sẽ tự thân vận động

_Haha ôi Gia Hân của tôi lớn thật rồi - Lăng Tuyết nhìn không chớp mắt rồi cười phá lên.Cô bạn thân từ nhỏ luôn muốn gì được lấy, tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ nên tính cách và cả khuôn mặt đều trong sáng như trẻ con nay bỗng dưng suy nghĩ thật người lớn làm cô không khỏi ngỡ ngàng.

_Có gì đáng buồn cười đâu chứ.Quá đáng

Nói xong Gia Hân đi nhanh về phía trước.Lăng Tuyết vội vàng đuổi theo:

_Mình xin lỗi tại mình bất ngờ quá đó mà.Thôi không giận nữa mình đãi cậu ăn kem chịu không?

Gia Hân gật đầu cái rụp gương mặt bầu bĩnh sáng lên.Nhắc tới kem là quên hết tất cả mọi chuyện.Cái tính

trẻ con này thật không thể thay đổi

Lựa chọn 1 hồi cũng tìm được chiếc áo ưng ý Lăng Tuyết quay sang tìm Hân, mới đứng đây mà đã chạy nhảy

đi đâu rồi không biết.Kia rồi ,không biết lại đang nhìn gì mà say mê thế. Tuyết bước nhanh về phía Hân nhưng

mới được vài bước bỗng những thùng hàng trên cao rơi xuống ngay trên đầu cô ,Lăng Tuyết bàng hoàng nhìn thùng hàng rơi xuống mà không kịp phản ứng gì.Chưa kịp suy nghĩ cô đã thấy mình rơi vào 1 vòng tay ấm áp lạ thường ,nỗi sợ hãi bỗng chốc tan biến cô thấy mình thật an toàn trong vòng tay này.Khẽ ngẩng đầu lên cô như muốn

ghẹt thở

“Đẹp quá” đó là tất cả suy nghĩ của cô khi nhìn thấy anh.Đôi mắt đen sâu thăm thẳm ,đôi lông mày nghiêm nghị, chiếc mũi cao như một quý tộc phương tây ,bạc môi mỏng khẽ mỉm .Cả khuôn mặt ấy hoàn hảo tới từng

chi tiết .Có lẽ thần hy lạp cũng chỉ đẹp được như thế thôi _ Lăng Tuyết tự nhủ.

Đôi mắt đen kia cũng ánh lên tia ngạc nhiên nhưng biến mất rất nhanh. Bờ môi khẽ mở:

_không sao chứ có bị thương ở đâu không? một giọng nói trầm và hơi khàn nhưng cũng đầy quyền rũ thể hiện sự quan tâm và lo lắng cất lên

Cô chợt bừng tỉnh cảm nhận 2 má nóng lên chết tiệt cứ nhiên nhìn người ta tới thần hồn điên đảo như vậy

_Cảm ơn anh tôi .. tôi ..Cô ấp úng không thể nói hết câu

_Tự lo cho bản thân đi

Nói hết câu anh lạnh lùng bước đi ,giọng nói như băng nghìn năm chưa tan chảy khác hẳn lúc trước.Sao con người có thể thay đổi thái độ nhanh như thế chứ.Lăng Tuyết chưa kịp phản ứng Gia Hân đã ôm chầm lấy hỏi

han rồi rít:

_Tuyết không sao chứ? Mình xin lỗi, có bị thương ở đâu không ?

_Không sao đâu có người giúp mình mà?

_không sao thật đúng không.ủa mà người giúp cậu đâu? Gia Hân ngó ngó xung quanh nơi họ đứng nhưng không thấy ai

_Anh ta vừa đi rồi.

_Thành thật xin lỗi quý khách nhân viên của chúng tôi sơ ý quá quý khách không sao chứ? Quản lý siêu thị vội vàng tới xin lỗi ,cả 2 người hỏi tới hỏi lui làm đầu Lăng Tuyết muốn ong cả lên

_Mình không sao đâu 2 người không cần lo lắng như vậy .Mình ổn mà

Người quản lý khẽ thở phào nhẹ nhõm nhưng chưa được bao lâu Gia Hân đã nổi xung lên làm nhân viên siêu

thị xanh cả mặt .Dám làm ăn cướp thả làm bạn ta suýt bị thương phải mắng cho chừa nhé .Thế là thiên thần nhỏ bé bỗng trở thành 1 ác quỷ trong lòng các nhân viên nơi đây

Cả ngày hôm nay cô đều nhớ tới đôi mắt đen lạnh lùng đó. Ngay khi ánh mắt cô chạm phải cái nhìn ấy một cảm giác chưa bao giờ có xuất hiện, chắc không phải cô trúng tiếng sét ái tình chứ vậy thì thăm rồi cô còn chẳng biết nổi tên của anh ta. Cứ ngồi suy nghĩ vẫn vợ cũng đã gần sáng lần đầu tiên trong đời cô biết thế nào là nhớ mong 1 người khác. 1 đêm mất ngủ. Cô tự nhủ thôi quên đi quên đi

Nhưng liệu có quên được không?

Trong ngôi biệt thự mang phong cách châu Âu cũng có 1 người mất ngủ. Hôm nay khi đang kiểm tra hoạt động chuỗi siêu thị do mình quản lý bỗng anh chú ý tới một cô gái. Lần đầu tiên anh để ý tới người khác như

thế này dường như ở cô gái ấy có 1 sức hút khiến anh không thể cưỡng lại. Anh đi tới gần cô hơn, bỗng thùng hàng trên cao đổ xuống, tim anh như đập trật 1 nhịp, trong khoảng khắc đó anh lao tới muốn bảo vệ cô. Khi ánh mắt chạm nhau anh thật sự kinh ngạc - cô đẹp quá 1 vẻ đẹp rất thánh thiện trong sáng nhưng không

mềm yếu mà rất kiên cường thu hút. Đặc biệt đôi mắt thạch anh tím như nhìn xuyên qua trái tim tương chừng

đã đóng băng của anh. Anh muốn có cô. Bỗng anh giật mình với suy nghĩ đó của mình. Không anh không muốn

có tình cảm với ai cả tuyệt đối không thể có, cuộc đời anh đã có 1 bàn tay sắp đặt, anh không thể. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô anh khẽ hỏi, sau khi biết cô không sao cả anh thấy sợ nếu ở gần anh sẽ làm cô bị tổn thương mất. Ý nghĩ đó đưa anh về thực tại, anh quay lưng bước đi và tự nhủ đó chỉ là một người trong nhiều người mà anh đã gặp hôm nay. Hãy quên đi vì mục đích của bản thân anh sẵn sàng hy sinh hạnh phúc của mình không thể để những thứ tình cảm ngu ngốc này cản trở.

Nhưng liệu anh có quên được không khi đôi mắt thạch anh tím vẫn hiện diện trong suy nghĩ của anh

Cuộc gặp gỡ và những rung động ấy chỉ là thoáng qua hay là một câu chuyện dài

2. Chương 2: Sắp Đặt

_ Tuyết, Tuyết, đang suy nghĩ gì mà mình gọi mãi không trả lời thế?

_ Không có gì đâu đang nghĩ vẫn vợ thôi

_ Mẹ bảo cậu tới chơi đó, mấy ngày rồi chưa thấy cậu. Không biết chừng mong cậu làm chị dâu mình quá

Cô khẽ cười trước câu nói của Gia Hân. 2 gia đình vốn thân thiết nên 2 đứa cũng quen biết từ nhỏ sau này càng ngày càng không tách nhau ra được. Lãng Tuyết và Gia Hân vẫn qua nhà nhau thường xuyên nhưng cả tuần nay không thấy Tuyết tới 2 bác cũng thấy nhớ. Anh Gia Bảo cũng đối xử với Tuyết như em gái nhưng

bác gái luôn nhận Tuyết làm con dâu, đôi lúc cũng làm 2 người khó xử.

_ Ừ mình biết rồi. Chốc sẽ cùng cậu về. Mình cũng thấy nhớ 2 bác rồi đây.

_ OK. Mà này có vệ tinh đang đợi kìa _ Gia Hân khẽ liếc mắt về phía cửa nơi có 1 chàng trai đang đứng đợi với bó hoa to dùng trên tay. Tuyết khẽ kêu khổ

_ Có trách thì phải trách tại sao cậu lại xinh đẹp như thế thôi. Ôi làm bao trái tim xao xuyến _ Gia Hân

nhìn cô cười cười.

_Cậu thì thiếu sao .Không phải có anh giám đốc muốn đính hôn với nàng hả tiểu thư? Người ta đẹp trai tài giỏi . như thế mà có người còn không để vào mắt kìa .

_Còn chẳng bằng 1 nửa anh hai .Out ,Out.Tớ phải chờ đợi hoàng tử của cuộc đời mình, không biết lúc nào chàng mới xuất hiện đây.

Tuyệt khẽ cười khổ .19 tuổi rồi mà cứ như trẻ con vậy. Không biết hoàng tử của Hân sẽ thế nào.Bỗng 1 khuôn mặt xuất hiện trong tâm trí cô vẫn là đôi mắt đen lạnh lùng khuôn mặt đẹp như 1 vị thần trên đỉnh olympus ấy

“Liệu đó có phải hoàng tử mà cô mong chờ”

Cô vội vàng lắc đầu xua tan đi suy nghĩ đó .Không hiểu sao từ hôm đó vẫn không quên được con người ấy. Chiếc xe audi dừng lại trước ngôi biệt thự màu trắng tuyết đẹp .2 người bước xuống gặp ngay anh Gia Bảo cũng vừa về

_Anh hai/ Anh Bảo

Cả 2 người đồng thanh chào

_Ừh 2 đứa mới đi học về à ? Sao hôm nay về sớm vậy?

_Dạ chúng em được nghỉ 2 tiết cuối.

2 người lại cùng đồng thanh nói làm anh phải bật cười 2 đứa nhóc này.

_Vào nhà thôi ba má đợi.

3 người bước vào ngôi biệt thự, những người giúp việc cúi đầu chào mà lòng tự nhủ ”3 người họ đi với nhau đúng là muốn giết người mà ”

Vừa bước vào họ đã nghe thấy tiếng trò chuyện ở phòng khách .Bỗng 1 giọng nói cất lên khiến Tuyệt hơi ngạc nhiên đó chẳng phải giọng của ba sao? Sao ba lại ở đây nhỉ?

_Tôi biết như thế là ép buộc nhưng gia đình ta nợ họ quá nhiều hơn nữa ông ấy là người tốt con gái mình gả vào đó sẽ không phải chịu thiệt thòi

_Ông ấy tốt nhưng người con trai thì sao chúng ta còn chẳng biết cậu ta thế nào? Làm thế là ép buộc con bé ,tôi không thể để con gái mình chịu bất cứ tổn thương nào.

Lần này là giọng nói của mẹ, không hiểu họ đang nói gì mà liên quan tới mình.3 người khẽ dừng bước ngập ngừng không biết có lên vào trong. Đúng lúc ba Gia Hân lên tiếng :

_Việc này lên hỏi ý kiến con bé trước đã .

_Bình tĩnh đi Nhược Lan chuyện này chúng ta sẽ bàn sau bọn trẻ chắc cũng sắp về rồi _Bác gái khẽ lên tiếng

_Chúng ta đã hứa sẽ để con gái mình lấy con trai ông ta.Ông ấy đã cứu cả gia đình mình nhưng tôi cũng không muốn con bé lấy người mà nó không yêu .hơn nữa họ sống trong nguy hiểm như thế

...tôi...tôi...nhưng đâu còn cánh nào khác. Chúng ta nợ họ quá nhiều.

_Ba ,má có chuyện gì thế ạ?

Câu hỏi cất lên làm họ giật mình đứng cả lên

_Tuyết .sao con lại ở đây?

_Hôm nay được nghỉ sớm nên con tới thăm 2 bác.Ba .Ba đang giấu con chuyện gì đúng không?

_Không có gì đâu con .Ba má với 2 bác đang bàn chuyện làm ăn thôi .__Ông Lăng Hạo Thiên vội nói

_Ba xin đừng giấu con,cái gì mà lấy chồng ,ép buộc.Hãy nói cho con biết có phải chuyện này liên quan tới con không ? Ba

_Mẹ có chuyện gì mọi người đang giấu chúng con ạ? Gia Hân vội hỏi bác gái

_Chuyện này ... - Bà khẽ ngừng rồi nhìn ông Hạo Thiên - Chúng ta không thể giấu con bé mãi ,con bé có quyền được biết vì đó là cuộc sống của nó

_Nhưng mà

_Má.xin hãy cho con biết.- Không để bà Nhược Lan nói hết Tuyết vội vàng cầu xin bà

_Mọi người ngồi xuống rồi hãy nói . Gia Bảo lên tiếng - Có chuyện gì xin ba má và cô chú nói ra vì con nghĩ Tuyết cũng đã đủ lớn để quyết định .

_Ngồi xuống đi.Gia Hân con ra ngoài đi.

_Con không đi đâu ba chuyện này liên quan tới Tuyết. con không đi

_Xin để Hân ở lại. Mọi người cho con biết chuyện gì đang xảy ra được không?

Ông Hạo Thiên chần chờ 1 lúc mới bắt đầu nói.Cả phòng khách im lặng tới ngạt thở sau những gì ông nói .

_Tuyết .Con không sao chứ? Nếu con không muốn má sẽ không ép con ,ba má sẽ tìm cách khác.

_Con muốn yên tĩnh 1 mình.Con xin phép.

Nói rồi cô chạy vụt ra khu vườn sau .Chuyện gì thế này ,cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm thiếu phu nhân của Hắc Long Hội.không cô không muốn suốt đời sẽ ở nơi đó. Đúng rồi nếu cô không muốn ba má sẽ không ép cô . Nhưng liệu họ có tha thứ cho gia đình cô?

Họ đã cứu ba thoát chết, giúp ông vực lại công ty đang bèn bờ phá sản .Gia đình cô nợ họ quá nhiều.Cô không trách ba má đã đem cuộc đời cô sắp đặt sẵn , cô chỉ không cam lòng vì trong lòng cô có hình bóng khác.Nhớ tới con người ấy làm tim cô đau nhói.Tại sao mới gặp 1 lần cô đã không thể quên anh.

Cô bật khóc, ước gì mọi chuyện không phải là sự thật ,ước gì cô và Hân vẫn đang ngồi ở trường,không phải suy nghĩ,dẫn vật thể này. Chắc hẳn ba má cũng rất đau khổ .Ông trời ơi ông bảo tôi phải làm sao đây?

_Con bé đi lâu quá rồi. -Bà Nhược Lan toan đứng dậy thì Lăng Tuyết bước vào.

_Con xin lỗi đã để mọi người lo lắng.

_Tuyết má xin lỗi.con không muốn cũng không ai ép con dừng suy nghĩ gì nhiều.cứ coi như con chưa nghe thấy gì.Ba má sẽ tự giải quyết con yên tâm.

_Ba má ,con đồng ý lấy người đó.

_Tuyết cậu làm sao thế?

Gia Hân nhanh chóng chạy lại gần cô

_Ba má và cô chú sẽ giải quyết được mà .Cậu đừng lo lắng.

_Mình nghĩ kĩ rồi. Gia đình họ thật sự rất tốt khi đã giúp ba mình nhiều như thế .Hơn nữa họ lại giàu có và

quyền lực như thế .Mình vào làm dâu ở đó không phải rất tốt sao?

_Con thật sự nghĩ như thế?

_Vâng thưa ba - Cô bình thản trả lời nhưng trong lòng nổi lên đầy sóng gió. Liệu có đúng hay không?

Có 1 người cũng rất sững sờ tại 1 ngôi biệt thự khác

_SAO? Ông nói gì?

_Con không nghe rõ sao? Muốn làm người thừa kế con nhất định phải lấy người do ta chỉ định.

_Muốn kiểm soát cả cuộc đời tôi ư? Ông sẽ phải hối hận.

_Con trai tất cả những gì ta làm đều muốn tốt cho con.

_Ông muốn tốt cho tôi sao? Nực cười ,kể từ ngày mẹ tôi mất ông đã không còn là ba tôi.Tôi hận ông, cả đời này tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ông.

_Ngày kia sẽ đi gặp mặt nhà gái.

_Được. Trò chơi này tôi sẽ chơi cùng ông.

Nói xong anh quay người bước ra khỏi phòng .Đôi môi khẽ nhếch lên:

_Là ông ép tôi.Đính hôn ư? Tôi sẽ cho cô sống không bằng chết.

Trong căn phòng mà anh vừa bước ra người đàn ông uy nghiêm ban nãy bỗng trở lên đau thương tột độ

_Anh phải làm sao đây.Con trai chúng ta nó hận anh.Là tại anh nếu hôm đó anh về sớm hơn thì em

đã.Anh xin lỗi.Điều anh sắp làm là đúng hay sai liệu cô bé đó có thể sửa sai cho anh hay anh lại chuẩn bị mắc

phải 1 sai lầm nữa.

Con trai.trái tim con liệu có thể ấm áp lại 1 lần nữa.

3. Chương 3: Gặp Mặt

Mở tung cửa sổ , từng cơn gió se se lạnh ủa vào phòng. Cô mới sực nhớ mùa thu đã về. Hít vào thật sâu không khí trong lành buổi sáng

sớm cô thở ra thật mạnh. Đến lúc rồi ,đến lúc cô phải bước chân vào một định mệnh khác dù biết sẽ không có lối ra.

Chọn ình bộ váy trắng giản dị ,tao nhã nhưng không kém phần sang trọng , cô ngồi vào bàn trang điểm để che đi đôi mắt thâm

quầng và làn da trắng nhợt nhạt.

_Xong chưa con? Tối giờ rồi.

_Xong rồi má.Con ra ngay.

Cạch. Cửa phòng bật mở.Bà Nhược Lan nhìn con gái hồi lâu.

_Má !

_Hả ? Bà giật mình.

_Mình đi thôi ạ !

_Ừ , đi thôi , đi thôi.Ba đang đợi.

Nhìn con gái lòng bà se lại.Lần đầu tiên bà thấy con gái mình trang điểm xinh đẹp như thế. Nó như một thiên thần mà ông trời đã ban cho

ông bà.Nhưng bà sắp phải để thiên thần ra đi.Nụ cười ấy thật rực rỡ. Đó có phải nụ cười xuất phát từ cảm xúc thật của con không?

Ở ngôi biệt thự trắng lạnh lẽo tới thấu xương , người tài xế cung kính mở cửa xe

_Hãy nhớ , muốn làm người thừa kế

_Tôi biết rồi.

Anh lạnh lùng cắt ngang câu nói của ba mình

_Tốt. Đi thôi.

Chiếc xe lăn bánh mang theo bao tính toán và âm mưu.

Cửa căn phòng vip của nhà hàng 5 sao Long Tiên bật mở .Ông Dương Phong và Dương Lãnh bước vào. Bên trong đã có 3 người đợi sẵn.Khẽ

” hừ” 1 tiếng anh bước vào bàn mà không thèm liếc tới những con người kia 1 cái.

_Chào anh chị và cháu , xin lỗi đã để mọi người chờ lâu.

_Không sao đâu , chúng tôi cũng vừa mới tới thôi. Đây là con gái chúng tôi.

Ông Dương Phong nhìn cô bé thoáng ngạc nhiên. Cô gái này còn đẹp hơn lúc trước ông gặp một cô gái xinh đẹp , lương thiện nhưng rất mạnh

mẽ và can đảm.

_Chào cháu, bác là Dương Phong và đây là con trai bác Dương Lãnh.

_Cháu chào bác cháu là Lăng Tuyết.

Cô choàng tỉnh để chào hỏi lại vì khi cửa phòng bật mở cô như chết đứng .

Là anh. Đúng là anh. Vẫn đôi mắt đen,sắc lạnh .Vẫn khuôn mặt nghiêm nghị và cao ngạo ấy .Cô nhìn anh tới thất thần. Bao nhiêu lần tự nhủ

sẽ quên anh nhưng tới khi gặp mặt cô mới biết cô vẫn nhớ anh kinh khủng.

Anh giật mình ngẩng đầu .Giọng nói này ,giọng nói mới nghe 1 lần anh đã không thể quên. Là cô, cư nhiên là cô. Người mà anh nói sẽ quên

nhưng không thể đang đứng trước mặt anh. Vị hôn thê của anh. Sao có thể ? Lẽ nào mọi chuyện chỉ là sắp đặt .Bàn tay anh để dưới găm bàn

nắm chặt lại.

“Các người dám đùa giỡn với tôi ”

Các món ăn lần lượt được đưa ra. Cô chỉ gấp lấy lệ , muốn ngược lên nhìn anh mà không dám. Thỉnh thoảng trả lời vài câu hỏi của ông Dương

Phong

_Lăng Tuyết con thật sự muốn cuộc hôn nhân này chứ?

Cô ngẩng đầu nhìn ông ,trong 1 thoáng cô nhìn sang anh, dù chỉ 1s ngắn thôi nhưng cô vẫn nhận ra ánh mắt lạnh lùng vừa giận dữ vừa có

chút giễu cợt của anh.

Hít 1 hơi thật sâu cô trả lời:

_Vâng ạ!

_Con cũng rất mong chờ cuộc hôn nhân này.

Thình lình anh lên tiếng .Cả 4 người đều quay sang nhìn anh nhưng anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô. Ba má cô đầy vui vẻ khi nghe anh nói câu

đó , ông Dương Phong ngạc nhiên nhìn anh còn cô , đôi mắt cô nhìn lại anh vừa vui mừng vừa thấp thỏm lo lắng. Cô cũng không hiểu nổi cảm

xúc của bảo thân lúc này.

Nghe 2 người nói xong tinh thần của ba vị thân sinh phần khởi hẳn lên.

_Vì năm nay cháu mới 19 tuổi lại còn đi học nên tôi nghĩ để năm sau khi cháu tròn 20 ta sẽ tổ chức lễ cưới cho 2 đứa. Anh chị thấy sao?

_Chúng tôi thấy thế rất ổn. Còn 2 con thì sao?

_Dạ! Con không có ý kiến gì .

_Tùy mọi người quyết định. Vì dù sao cô ấy chắc chắn sẽ là vợ của con.

“Có phải đó là những gì các người muốn không? Haha , tôi rất hứng thú với vở kịch này”.

_Vậy để làm quen trước hãy để con bé tới nhà tôi sống. Chúng tôi sẽ chăm đối xử với cháu thật tốt .Mong ông bà đừng lo lắng.

_Vâng làm phiền ông vậy.

Ngồi trên xe cô vẫn còn thấy mơ màng. Cô thật sự là vợ của anh .Chuyện này cứ như 1 giấc mơ. Không biết là 1 giấc mơ đẹp hay chỉ là 1 cơn

ác mộng.

4. Chương 4: Cuộc Sống Mới

Nhìn lại căn phòng quen thuộc của mình lần nữa , cô khẽ khép hàng mi dày của mình lại “tạm biệt”. Ngoài sân

đang có 1 chiếc xe đợi để đưa cô tới ngôi nhà tương lai của mình.

_Gọi điện về thường xuyên con nhé.Ba má sẽ tới thăm con khi có dịp.Nếu ở đó không thoải mái thì cứ về đây

_Bà lại nói gì thế, họ sẽ đối xử tốt với con bé mà.

Quay sang con gái mắt ông cũng đỏ hoe:

_Ba sẽ rất nhớ con.Nếu thật sự..Thôi con lên xe đi.

Ông Hạo Thiên vội quay mặt đi để che giấu giọt nước mắt đang lăn dài trên má.Cô ôm chầm lấy ba má mình

nghe ngào:

_Con sẽ sống thật tốt, ba má không phải lo lắng quá cho con. Con đi đây.

Nhìn chiếc xe môi ông Hạo Thiên mấp máy đủ ình ông nghe:

_Nếu họ đối xử không tốt với con ba sẽ đưa con về .Nhưng ba vẫn mong con sẽ hạnh phúc trong ngôi nhà đó.

Trong xe cô nhìn bên ngoài qua cửa kính. Hôm nay bầu trời sao u ám quá .Cô không khóc vì tối qua cô đã

khóc đủ rồi. Dù sao cô cũng phải lấy chồng, coi như cô phải làm việc này trước mà thôi. Cô phải phấn chấn lên

biết đâu ngôi nhà kia là nơi thật sự dành cho cô

Chiếc xe dừng lại trong sân 1 tòa lâu đài trắng chứ không phải là biệt thự nữa. Người quản gia khẽ cúi người

chào cô:

__Tiểu thư, chào mừng cô đã tới ngôi nhà này. Tôi là Trương Sinh quản gia của Dương gia. Để tôi đưa tiểu thư lên phòng.

Cô nhìn người quản gia thấy lòng ấm áp lên 1 chút. Ông chắc cũng đã gần 60, khuôn mặt phúc hậu, cô thấy

thật sự gần gũi. Cúi đầu chào ông cô nói:

__Cảm ơn bác. Sau này nếu con có gì không phải xin bác bỏ qua và chỉ bảo thêm cho con.

__Tiểu thư, tôi không dám. Tôi đưa cô lên phòng.

__Cảm ơn bác. Làm phiền bác quá!

__Không có gì. Đây là trách nhiệm của tôi.

Quản gia đưa cô lên phòng mình, sau đó đưa cô đi thăm quan cả ngôi nhà. Ông gọi tất cả người làm trong nhà để giới thiệu cô với họ. Gần như cả buổi sáng của cô chỉ để nhớ được hết lối đi trong ngôi nhà này. Tới bữa trưa vẫn không thấy Dương Lãnh và ông Dương Phong về cô hỏi quản gia:

__Bác Trương, sao không có ai ở nhà thế ạ?

Hiểu câu hỏi của cô ông nói:

__Ông chủ tới qua sang bên Mỹ vì có chuyện gấp, ông cũng gửi lời xin lỗi tiểu thư. Còn thiếu gia gần như không ăn cơm ở nhà mấy. Buổi tối thiếu gia về tiểu thư đừng lo.

Cô thấy hụt hẫng khi biết anh không về, thấy ngôi nhà này thật lạnh lẽo, cả ngôi nhà rộng lớn như thế mà im lìm như không, may mà có ông Trương, cô cũng thấy bớt thương tâm 1 chút.

__Bác Trương xin đừng gọi con là tiểu thư, bác cứ gọi con là Tuyết.

Ông Trương thoáng ngạc nhiên rồi nở 1 nụ cười hiền hậu:

__Tôi cũng luôn mong có 1 đứa cháu gái như cô. Nhưng xưng hô thì không thể thay đổi mong tiểu thư thông cảm.

__Vâng cảm ơn bác. Nhưng cháu sẽ vẫn gọi bác Trương.

Cô nở 1 nụ cười tươi với ông. Ông khẽ cười lại với cô. Không biết từ lúc nào ngôi nhà này đã lạnh lẽo như thế

nhưng ông nghĩ nụ cười này sẽ là ánh mặt trời xua tan đi giá lạnh. Vị tiểu thư này khác xa những tiểu thư khác mà ông đã gặp. Rất gần gũi, thánh thiện chứ không phải thái độ khinh người, quyền quý như các tiểu thư của các chi nhánh Hắc Long. Ông chủ quả có mắt nhìn người.

Ăn trưa xong cô gọi điện về nhà cho ba má bớt lo lắng. Họ nghe giọng nói vui vẻ của cô cũng thấy yên tâm hơn. Ngắm nhìn phòng mới cô thấy rất đẹp và hợp ý mình. Tường sơn màu hồng nhạt, đồ dùng hầu như là màu trắng - màu ưa thích của cô, ngả lưng lên chiếc giường êm ái cô thấy rất dễ chịu và ngủ thiếp đi lúc nào

không biết. Trong mơ cô thấy ai đó đang nhìn mình nhưng không thể mở mắt ra , có lẽ buổi sáng cô đã đi quá

nhiều. Tỉnh dậy đã là 3 giờ chiều cô mở cửa sổ ngắm nhìn khu vườn trước, cô bỗng phát hiện ra có 1 khoảng vườn rộng trồng hoa ly trắng. Vợ chạy xuống vườn cô mỉm cười rạng rỡ nhìn bông hoa ly gần nhất. Không ngờ ở đây lại có vườn hoa ly đẹp như thế. Cô qua vui mừng đắm chìm trong vườn hoa mà không biết có 1 ánh mắt đang nhìn mình .

Hôm nay anh biết cô sẽ đến, cố gắng tập trung vào công việc nhưng qua bữa trưa anh đã ngồi sau vô lăng xe về nhà. Về tới nơi anh hỏi ngay quản gia:

_Tôi chưa bác?

Anh nói rất nhẹ nhàng với ông vì ông là người mà anh kính trọng còn hơn cả ba mình. Chính ông đã chăm sóc

anh từ khi má mất. Ông Trương hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng hiểu ra:

_ Tiểu thư tới từ sáng , sau khi ăn trưa có lẽ tiểu thư đang nghỉ ngơi trên phòng.

Nghe xong anh bỗng thấy kỳ lạ , việc quái gì mình phải quan tâm tới cô ta. Anh vội nói:

_ Hôm nay không có việc gì nên cháu mới về sớm. Cháu lên phòng đây.

Nói xong anh bước nhanh lên lầu để lại 1 người đang tự hỏi không hiểu thiếu gia đang nói cái gì nữa.

Đã nói không quan tâm nhưng chân anh vẫn bước tới phòng cô. Khẽ nghe anh không thấy 1 tiếng động nào ,

có lẽ cô đã ngủ ,anh mở cửa bước vào. Nhìn cô khi ngủ xinh đẹp và trong sáng như 1 thiên thần vậy ,tay anh khẽ đưa ra như muốn chạm vào cô. Ý thức được hành động của mình anh vội rút tay lại bước nhanh ra khỏi phòng. Đang trầm ngâm bên cửa sổ anh nhìn thấy cô chạy nhanh xuống khu vườn trước. Ánh mắt anh se lại khi cô dừng lại trước vườn ly trắng

_Cô dám bước chân vào khu vườn đó à?

Bỏ ly rượu vang đỏ đang cầm trên tay xuống anh bước nhanh xuống vườn.

Đang mải mê ngắm những bông hoa ly trắng nở rộ cô nghe thấy 1 giọng nói lạnh như băng:

_Ai cho phép cô vào đây. Cút ngay.

Cô quay lại nhìn, anh đứng đó nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô thấy rùng cả mình chỉ biết ngây người

nhìn anh.

_ Bị điếc à. Tôi bảo cô cút ra khỏi vườn hoa này!

Vừa nói anh vừa tiến lại nhanh như cắt kéo tay cô đẩy ra ngoài. Vì quá bất ngờ cô ngã dúi xuống đất . Cánh

tay trượt trên đất đau tới chảy cả nước mắt. Cô ngược nhìn anh ai oán:

_Anh làm cái gì thế?

_Muốn sống thì đừng có bèn bắng tới đây.

Anh gằn giọng cảnh cáo cô rồi bước đi. Anh vừa đi khỏi thì quản gia Trương vội chạy tới:

-Tiểu thư , cô không sao chứ? Sao lại bị chảy máu thế này? Mau vào nhà băng bó vết thương trước đã.

Ông vội đưa cô vào nhà băng bó vết thương. Im lặng hồi lâu cô hỏi:

_ Bác Trương, tại sao không thể vào vườn ly trắng đó?

Ông giật mình:

_ Tiểu thư đã vào vườn hoa đó?

Cô gật đầu. Ông thở dài:

_Hèn chi mà thiếu gia lại hành động như thế, Tôi thật bất cẩn khi không nhắc tiểu thư. Vườn hoa đó do chính

thiếu gia chăm sóc , vì phu nhân ngày xưa rất thích hoa ly. Chính bà đã trồng vườn hoa đó. Từ lúc phu nhân

mất không ai được lại gần nơi đó cả.Kể cả ông chủ.

Cô gật đầu như muốn nói cô đã hiểu rồi bước nhanh lên lầu. Gục mặt vào gối nước mắt cô lăn dài, vừa ầm ức

vừa bị tổn thương. Đành rằng cảm vào nhưng cô đâu có biết chẳng lẽ không thể nhẹ nhàng bảo cô ra khỏi đó mà phải làm tổn thương cô như vậy. Vết thương trên cánh tay cô đau nhưng không đau bằng vết thương lòng mà anh vừa gây ra cho cô.Tâm trạng vui vẻ sang nay của cô đã bị anh làm cho không còn lại gì. Nhớ lại ánh mắt khi anh nhìn cô , bụng cô khẽ

thóp lại. Đó là ánh mắt căm phẫn , chán ghét và cả 1 chút bi thương. Cô không hiểu mình đã làm gì để anh đối xử như thế. Nhìn xuống vườn hoa

trái tim cô càng thất lại.

Ngâm mình trong làn nước ấm cô thấy thoải mái hơn nhiều. Mới ngày đầu tiên mà cô đã cảm thấy khó sống thế này đây.Đang lau khô mái tóc ướt sũng thì tiếng gõ cửa vang lên.

_Ai thế?

_Tiểu thư. Mời cô xuống dùng bữa.

_Em biết rồi, chị xuống trước đi , em xuống ngay đây.

_Vâng tiểu thư.

Người làm đi xuống trầm nghĩ "Đây thực sự là thiếu phu nhân tương lai sao? Lần đầu tiên mình được 1 vị tiểu

thư trả lời lịch sự như thế"

Bước xuống phòng ăn cô đã thấy anh ngồi đó ,ánh mắt anh nhìn ra 1 khoảng không nào đó mà cô không thể

nhìn tới được.Cô ngồi vào bàn anh cũng chẳng thèm thu tầm mắt lại.2 người ăn cơm mà không nói với nhau câu nào.Cô thì vẫn ầm ức trong lòng , còn anh mặt không 1 chút cảm xúc.Dùng xong bữa tối , cô cùng anh ra phòng khách ăn hoa quả .Suy nghĩ hồi lâu cô mới lên tiếng :

_Ngày mai tôi có thể đi học không?

Anh quay sang nhìn cô , 2 hàng lông mày nhíu lại.Không để anh nói cô vội vàng :

_Tôi đã nghỉ gần 1 tuần rồi.Hơn nữa đâu có ai nói tôi phải thôi học đâu.

_Tùy cô.

Bác Trương nhìn cô rồi quay sang nói với anh :

_Thiếu gia . Chúng ta cần người đi theo bảo vệ tiểu thư.

_Ừm

Vẫn chăm chú vào bảo tin tài chính, anh lơ đãng gật đầu. Cô nhìn anh mà thấy bực mình. quay sang bác Trương cô nói :

_Dạ không cần đâu bác. Con có thể tự lo được mà.

_Ngu ngốc.

Buông lại 2 từ anh bước thẳng lên lầu. Cô nhìn anh mà muốn bốc hỏa. Cô hỏi quản gia :

_Sao thế bác?

_Tiểu thư, cô cũng biết công việc của thiếu gia. Giờ cô đã là 1 thành viên trong gia đình, vì thế nếu cô đi 1 mình sẽ rất nguy hiểm.

_Dạ cháu biết anh ấy là tổng giám đốc của tập đoàn Dương thị.

Cô cũng nghe ba má nói về công việc của anh nhưng hôm đó còn sốc nên cô không để tâm lắm.

_Tiểu thư. Thật ra ngoài tập đoàn đó ra Dương gia còn có 1 thế lực ngầm hỗ trợ. Hay nói cách khác thiếu gia

là thiếu chủ của Hắc Long hội, vì thế cô là thiếu phu nhân của bang. Nếu ra ngoài 1 mình sẽ rất nguy hiểm.

Bác Trương nhìn cô ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời mọi thắc mắc của cô. Chẳng lẽ cô bé không biết thiếu gia là

ai sao. Còn cô ngồi như đóng băng trên ghế. Hắc Long hội kia có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ. Dù là dân

ngoại đạo cô cũng biết chút ít giang hồ đồn thổi cái hội này kinh khủng tới mức nào , chỉ ai muốn chết sớm mới

động vào Hắc Long , ai dại dột động vào thì nên chuẩn bị quan tài trước là vừa. Cô cũng có nghe Gia Hân kể

1 tập đoàn động tới Hắc Long , mấy ngày sau tuyên bố phá sản . 1 bang hội tranh mỗi làm ăn với Hắc Long hôm sau bị xóa sổ, ai cũng biết Hắc Long làm nhưng không thể tìm ra chứng cứ. Vì thế có vô số truyền thuyết

về Hắc Long. Thế mà cứ nhiên cô lại sắp trở thành thiếu phu nhân của cái bang hội đó.

Thấy cô ngồi như người mất hồn, bác Trương khẽ gọi :

_ Tiểu thư không sao chứ?

_Dạ , con không biết nữa , quá kinh ngạc. Con thực sự không biết.

_Chẳng lẽ chưa ai nói cho tiểu thư biết sao?

_ Có lẽ ba má có nói nhưng con không để ý tới. Bác Trương thực sự anh ấy là thiếu chủ gì đó sao?

_ Vâng tiểu thư.

_Con biết rồi. Con lên phòng trước. Làm phiền bác nhưng con muốn được đi học.

_Tôi sẽ cho người chuẩn bị , tiểu thư cứ yên tâm.

_ Con cảm ơn bác.

Nói xong cô đi lên phòng mà đầu cứ hiện lên 3 chữ “Hắc Long hội” . Có lẽ cô đang mơ thôi, mình không thể nào là thiếu phu nhân của cái hội khét tiếng đó được.

5. Chương 5: Bắt Đầu

Bật dậy thật nhanh cô gõ vào đầu mình thật mạnh. Ngủ quên cả trời đất , đã hơn 7h rồi. Đánh răng rửa mặt

với tốc độ thần sầu , cô chạy một mạch xuống lầu.Vừa nhìn thấy cô , bác Trương vội nói:

_Tiểu thư , cô không sao chứ. Vì hôm qua cô nói không cần gọi nên tôi

Không để ông nói xong cô vội vàng:

_Không sao đâu ạ. Cháu đi luôn kẻo muộn.Cháu đi đây.

_Tiểu thư chưa ăn sáng.

Nhưng chưa kịp nói hết câu ông đã nhận ra cô chủ nhỏ đã ra tới cửa hét vọng vào

_Cháu tới trường ăn cũng được.

Nhìn bóng dáng cô , ông khẽ mỉm cười. Có lẽ cô gái này đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.1 cô bé lạc quan và tốt bụng , mới gặp thôi mà ông đã rất có hảo cảm với cô.

Bước xuống xe , cô nhận được hàng tá ánh mắt ngạc nhiên , soi mói của mọi người.Không phải vì hôm nay cô

bước xuống từ chiếc lamborghini mà là có vài vị áo đen đang kính cẩn cúi chào cô khi cô xuống xe.Vội chào lại họ cô ù té chạy vào lớp.Mặc dù thế cô vẫn kịp nghe 1 chàng trai thốt lên :

_Hoa khôi trường ta chuyển nghề làm chị hai hả?

Cô thầm nghĩ ” Đúng thế đấy , nhìn mặt ngu ngu mà thông minh gọn”

_Thế nào rồi? Gia đình ấy đối xử với cậu tốt chứ? Có ai bắt nạt cậu không ? Có bắt cậu làm việc nhà vất vả

không?

Còn chưa kịp thở cô đã nhận được 1 tràng câu hỏi của Gia Hân.Ngồi xuống chỗ mình cô thở phào vì vừa kịp

chuông.Nhìn Gia Hân đang nhìn mình với ánh mắt rất chi là 3 chấm cô bật cười :

_ Không sao đâu. Mọi người đối xử với mình tốt lắm

_ Thế còn anh ta thì sao?

_Máu lạnh.

Cô nghĩ 1 chút rồi bật ra 2 từ phù hợp nhất. Đúng là động vật máu lạnh . Là khối băng nghìn năm chưa tan

chảy . Cô đang nghi ngờ người đã cứu mình là 1 người khác chứ không phải anh ta.

_ Ừm. Mình cũng có nghe anh Gia Bảo nói anh ta có cái đầu rất lạnh . Nhưng mà không phải chồng tương lai

của cậu rất đẹp trai sao? Hihi

_ Nói công bằng thì đúng là rất đẹp trai. Nhưng cậu có muốn lấy anh chàng đẹp trai tỏa ra hàn khí không?

_Hắc hắc. Mình sẽ dùng lò sưởi để băng tan , nếu không được thì vứt thẳng vào đồng lửa.

Cả 2 bật cười với câu nói đó. Cô thầm nghĩ liệu ngọn lửa nào mới làm tan chảy được trái tim đóng băng ấy đây.

Sau 2 tiếng ngồi nghe vị giáo sư ru ngủ cô cũng được giải thoát bằng tiếng chuông hết tiết. Làm con ngoan

trò giỏi nó khổ thế đấy. 2 đứa vừa đi vừa tán chuyện rôm rả , bỗng Gia Hân chợt lại nhìn chăm chăm ra cổng trường.

_ Tuyệt này! Họ không cần khoa trương thế chứ?

Cô nhìn theo , mặt cũng từ từ đổi màu. Đúng là khoa trương thật. Lúc đi cũng chỉ có 1 chiếc xe sao giờ có hẳn 5 chiếc xếp hàng đợi cô thế kia.Nhiều học sinh cũng tò mò mà dừng lại coi. Họ tự hỏi trường mình mới có

con cái vị xã hội đen nào vào học sao.

Nhìn thấy cô các vị mặc đồ đen đồng loạt cúi chào và mở sẵn cửa mời cô.Gia Hân đẩy cô đi khẽ nói :

_Hôm nay mới được tận mắt chứng kiến. Khâm phục. Nhưng mà cậu còn đứng ở đây thì lối ra sẽ bị tắc đó.

Cô vội vàng nói tạm biệt với Hân rồi bước vội lên xe để né ánh mắt ngạc nhiên có , hăm mộ có của mọi người.Khi xe đã chạy rồi cô mới nói với 1 vị có vẻ quyền lực nhất:

_Không cần phải lăm xe thế đâu ạ. Tôi có thể tự bảo vệ bản thân, hơn nữa làm thế này không phải càn cho

mọi người biết tôi là ai sao. Anh thấy đúng không?

Vị đó quay sang cô , chưa tới mức như băng nhưng như tiền thì cũng đạt tới rồi. Cô chỉ mong 1 cái gạt đầu nhưng vị áo đen mở miệng như 1 cái máy :

_Tiểu thư , ngày hôm qua cả cái thế giới ngầm đã biết tiểu thư có địa vị gì rồi vì vậy chúng tôi cần hết sức bảo vệ cô.Tiểu thư còn cần gì nữa không?

Cô lắc lắc cái đầu nhỏ.Ngữ điệu ấy không phải bảo cô ngoan ngoãn ngồi im thì cũng là cam tâm mà hưởng thụ. Ngày nào cũng gặp họ chắc cô cũng là 1 vị áo đen mặt lạnh như tiền mất. Giờ cô mới thấm thía câu im

lặng là kim cương của anh Gia Bảo.Haiz tối qua có nghĩ làm thiếu phu nhân của họ cũng chẳng chết ai , hơn nữa cô cũng hứng thú 1 chút với cuộc

sống mới này nhưng có lẽ tối nay cô cần suy nghĩ lại đã.

6. Chương 6: Chương 6

Về tới nơi cô thấy không khí hôm nay rất khác hôm qua , dường như càng lạnh lẽo hơn. Bước vào sân cô lập tức hiểu ra , 2 bên lối đi là 2 hàng người

mặc đồ đen đang cung kính cúi chào cô . Cứ thế này chắc cô tổn thọ mất.Nhìn thấy cô , bác Trương chào :

_Tiểu thư , cô đã về , ông chủ và thiếu gia đang đợi trong phòng khách.

Cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng đi theo bác vào phòng khách. Cô nhanh chóng nhìn thấy ông Dương Phong ngồi trên ghế , đối diện là

anh . Không khí có điểm kỳ quái.

_Con chào bác , con mới đi học về.

Nhìn thấy cô , ông nở 1 nụ cười rất hiền hậu :

_Ngồi xuống đi con.

Liếc anh 1 cái cực nhanh cô ngồi xuống đầu kia của chiếc ghế dài.Về mặt của anh như muốn giết người. Bỗng nhiên cô nổi cả da gà.

_Xin lỗi con vì hôm qua đã không đón con về nhà , con ở đây có gì không thoải mái thì cứ nói ra đừng ngại gì cả.

_Dạ , không sao đâu ạ . Con ở đây rất tốt , bác không cần lo lắng quá cho con.

Cô thấy ở đây cũng không tệ , tệ nhất là kẻ đang ung dung ngấm trăn nhà kia thôi.

_Thế thì tốt rồi, Hôm nay ta có chuyện khác muốn nói với con.

Cô chăm chú lắng nghe lời ông nói , bỗng cảm thấy hồi hộp.

_Chắc con đã biết công việc cũng như thân phận thật sự của ta cũng như Lãnh.

Đợi 1 cái gật đầu nhẹ nơi cô ông mới nói tiếp :

_Công việc này thật sự nguy hiểm nhưng con yên tâm , chúng ta sẽ bảo vệ con thật an toàn.Chức vụ thiếu phu nhân này đôi khi làm con thấy mệt

mỗi nên ta mong con có thể từ từ thích ứng.

_Con hiểu , con sẽ cố gắng.

Ông muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi , có lẽ cũng không cần thiết nữa , ông nhìn sang dáng vẻ an nhàn của con trai mà không khỏi thở dài :

_Dương Lãnh , Tuyết nhi giờ đã là vợ chưa cưới của con , con nên chăm sóc con bé chu đáo.

Anh nhìn ông trong 1 thoáng ngẩn ngừ rồi đứng lên bước qua cô đi thẳng lên lầu chỉ để lại 1 câu :

_Nếu đó là những gì ông muốn nói thì tôi thấy quá không cần thiết.

Cô nhìn anh , thái độ của anh với ba mình làm cô thấy ngạc nhiên.Ông Phong khẽ thở dài :

_Con lên nghỉ ngơi đi , nó hiểu lầm ta chút chuyện nên thế thôi.

Cô chào ông rồi lên phòng mình mà không biết có 1 ánh mắt nhìn mình đầy trăn trở. Thấy cô đã lên phòng . ông mới quay sang quản gia khẽ hỏi :

_Ta làm thế có sai không? Con bé là 1 đứa trẻ tốt , ta thấy hối hận vì đã đẩy con bé vào cuộc sống này.

_Ông chủ , tôi thấy tiểu thư rất kiên cường , có lẽ cô ấy là người mà chúng ta đang tìm kiếm.

_Ta cũng mong là thế.

Ăn xong bữa tối cô thấy nhẹ cả người. Không khí u ám này làm cô không nuốt nổi. Cô xin phép ông Phong rồi bước nhanh ra khu vườn sau nhà

.Từng cơn gió lùa vào tóc cô thổi bay đi những mệt mỏi và 1 chút âu lo. Cô nhắm mắt hòa mình vào cùng thiên nhiên. Cảm nhận có người nhìn mình

cô mở mắt , tìm muốn nhảy ra ngoài , hết cả hồn. Anh đang đứng nhìn xuống cô.Cô vội vàng ngồi dậy , tay vô thức vuốt lại tóc.Cả 2 im lặng hồi

lâu ,cô đang muốn đứng dậy về phòng thì anh cất tiếng :

_Hình như cô rất muốn làm thiếu phu nhân thì phải?

Cô nhận ra trong giọng nói của anh đầy sự mỉa mai.

_Anh nói gì tôi không hiểu ?

_Hừ , đừng giả ngốc với tôi. Cô và cái âm mưu của ông ta thật đáng khinh.

Cô ngu ngốc nhìn anh , không hiểu người này đang lăm nhăm cái gì :

_Âm mưu gì ? Tôi không biết , ý anh là gì?

_Cô diễn kịch rất tuyệt , đáng lẽ làm diễn viên mới là nghề của cô.

__Xin anh nói thẳng ra đừng có úp úp mở mở.

Cô cảm thấy bức mình với giọng nói mỉa mai của anh.

__Cô phải tự hiểu chứ.

Nói rồi anh cúi xuống , những ngón tay dài khê nâng cằm cô lên . Anh nhìn đôi mắt vừa có bức tức vừa run rẩy của cô gần từng tiếng :

__ Có sống mà giữ lấy cái chức thiếu phu nhân của cô.

Cô gạt tay anh ra , nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng :

__Anh bị điên à ? Tôi không thêm cái chức danh ấy . Nếu không vì ba tôi cũng không thêm làm vợ anh.

__Ồ , cô làm tôi ngạc nhiên đấy. Đúng là 1 đứa con hiếu thảo.

Nói xong anh bước đi thẳng , cô nhìn theo anh nước mắt trào ra :

__Tôi đã đắc tội gì với anh chứ? Sao lại đối xử với tôi như vậy?

Nước mắt vẫn không ngừng rơi , đó là giọt nước tủi thân , ảm ức , nhưng cũng là giọt nước mắt của người con gái đang yêu.

1 đêm không ngon giấc làm đỏ mắt cô như gấu trúc . Hôm nay cô lặn u ái nhận được sự quan tâm của cả trường với dàn xe đen đắt tiền cùng mấy

vị áo đen hộ tống. Để tránh ánh mắt soi mói của mọi người cô chỉ kịp cúi chào họ rồi chạy nhanh về lớp. Nhìn thấy Gia Hân cô cảm thấy nhẹ nhõm đi

rất nhiều. Gia Hân nhìn cô 1 lượt rồi phán :

__Nhìn cậu không ổn chút nào. Có chuyện gì sao?

Đúng là không có gì che được cô bạn này . cô nói dối trắng trợn :

__Tại hôm qua mình lạ nhà không ngủ được thôi.

__Hôm trước đâu có thế?

__Hôm trước mệt nên ngủ ngon hôm qua nhớ nhà , mình không ngủ được.

__Ừm tạm tin. Thế 2 người đã có tiến triển gì chưa?

__1 chút.

Gia Hân nhìn cô cười 1 kiểu rất gian tà , cô thở dài . đúng là có tiến triển 1 chút , ít ra cũng cãi lại anh ta vài câu mà. Nhưng cô sẽ lavj quan mà sống

chứ ôm hận anh ta chỉ thiệt thân. Cô suy nghĩ thấu đáo rồi , ngôi nhà đó ngoài anh ta ra ai cngx tốt với cô. Không thể vì mấy lời nói của anh ta làm

cô đau lòng thêm nữa.

7. Chương 7: Chương 7

Vậy là cô cũng đã tới đây được gần tháng trời , mọi chuyện cũng có chút thay đổi , ông Dương Phong vẫn đi đi về về nên cô không gặp

ông thường xuyên ,còn anh thì vẫn duy trì khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm và tôn thờ câu nói “im lặng là vàng ” .May mà mọi người

còn lại trong ngôi nhà đối xử với cô rất tốt , hơn nữa ba má cũng sang thăm cô 2 lần nên cô cảm thấy dần dần trở nên quen thuộc với

ngôi nhà này hơn. Ở nhà có mọi người chăm sóc , tới lớp có Gia Hân quan tâm , không những thế giờ cô không phải tới trường trong

tình trạng khủng bố nữa , bác Trương đã sắp xếp để họ bảo vệ cô 1 cách bí mật , chỉ để 2 người lái xe đưa cô tới trường.Nhưng cả tháng

nay ngày nghỉ của cô đều được bác Trương dùng để cô tìm hiểu công việc cũng như trách nhiệm của cô trong gia đình cũng như trong hội.

Và hôm nay là ngày nghỉ thực sự của cô vì thế dậy muộn hơn mọi ngày là chuyện rất thường tình.

Xuống nhà ăn cô không thấy bóng dáng cao ngạo thường ngày đâu nữa , nhìn đồng hồ cô mới biết mình ngủ nướng thế nào , gần 9 giờ rồi

còn gì.Không biết có phải cô bị làm sao không khi anh đối xử với cô lạnh lùng như thế nhưng cô không thể đẩy hình bóng anh ra khỏi tâm

trí mình , 1 tháng này cô cũng dần hình thành thói quen lặng lẽ dõi theo anh , nhìn anh cô cũng thấy vui. Đôi lúc cô tự hỏi chắc cô bị

trúng bùa rồi mới tự chuốc khổ vào thân như thế , nhưng mỗi bữa sáng mà anh phải đi làm sớm cô thực chẳng muốn ăn dù anh chỉ ngồi

như 1 vị quý tộc thực thụ , vừa lướt qua tờ báo sáng vừa nhâm nhi tách cà phê đen , không nói chuyện , không nhìn nhau .Và lần nào

cũng thế , anh luôn là người đầu tiên đứng dậy còn cô nhìn anh sau đó chuyển qua nghiên cứu tách cà phê ” không biết 1 cốc cà phê có

đủ no không nữa”.

Tung tăng khắp vườn tất nhiên là trừ cái vườn ly trắng tuyết đẹp kia , cô bước vào phòng bếp , tự hỏi phòng bếp không nhất thiết phải to

như thế chứ? Nhìn cô bước vào 1 người làm vội hỏi :

_Cô chủ cần gì ạ ?

_Chị đừng dùng kính ngữ với em , em còn nhỏ tuổi hơn chị mà. Em tò mò chút thôi , vì ngửi thấy mùi thơm nên mới vào. Hi hi

Cười 1 cái cực dễ thương , cô mon men lại gần :

_ Chị đang làm món gì thế ?

_Tôi đang làm bánh quế hoa cho thiếu gia. Nghe quản gia nói trưa nay cậu ấy về dùng bữa.

_Thế ạ !

Kể ra từ hôm cô tới có lẽ đây là lần thứ 3 anh ăn trưa ở nhà , mà buổi tối cũng chẳng về thường xuyên huống hồ là buổi trưa. Nhìn chỗ

nguyên liệu kia cô bỗng nảy ra 1 ý:

_Anh ấy thích bánh quế hoa ạ ?

_Vâng , đây là loại bánh tráng miệng duy nhất mà cậu chủ ăn.

_Em có thể nhờ chị dạy em cách làm món này không ?

Cùng câu nói là bộ mặt cún con nhất mà cô có thể chưng ra được , có vẻ xiêu lòng trước vẻ đẹp thiên thần ấy chị làm bếp cũng gật

đầu ưng thuận.Ai đó vội vàng mặc tạp dề , bắt tay vào công việc. Cô nấu ăn cũng không tệ nhưng làm bánh thì là lần đầu nên tay

nghe cũng có giới hạn , nếu không phải cô là chủ thì nguy cơ bị đá ra khỏi bếp là rất cao. Miệt mài nhào bột , cuộn bánh cô không biết

đã tới trưa.

Hôm nay ít việc phải giải quyết nên anh muốn dùng bữa ở nhà , không hiểu tại sao dạo này anh đều tận dụng mọi khả năng để có thể

về nhà. Tạm biệt những cốc cà phê được mang tới bàn làm việc vào buổi sáng , anh đang nghiền món cà phê được đặt trên bàn ăn

ở nhà hơn. Không hiểu có phải bác Trương mới thay người làm không mà cà phê dạo này rất ngon. Vừa bước vào nhà anh đã nghe

loáng thoáng tiếng cô vọng tới , có chút lolảng và sợ hãi. Anh dừng chân lắng nghe , hình như là từ phòng bếp , cất bước đi tới anh

nghe rõ từng chữ

__Chết rồi em quên không cho đường , làm sao đây , giờ mà làm lại thì không kịp.

Người làm cũng thương cô , nhẹ nhàng an ủi :

__Không sao đâu , hôm khác làm lại cũng được , cô đừng lo lắng quá. Muốn làm bánh quế hoa cũng phải học từ từ.

__Em xin lỗi.

Cô cúi thấp đầu như 1 đứa trẻ mắc lỗi. Nhìn cô như thế anh có 1 chút thương cảm nhưng nhanh chóng quay người lên phòng . Nhưng

tất cả hành động đó đều không qua khỏi tầm mắt của bác Trương. Ông khẽ mỉm cười nhìn con người tội nghiệp trong nhà bếp ” có lẽ

phu nhân đã để 1 thiên thần tới bên cạnh thiếu gia ” , nhưng trước hết ông phải cứu thiên thần ra khỏi cái đồng hồ độn trong bếp đã.

__Tiểu thư , cô cũng mau chuẩn bị dùng bữa , thiếu gia đã về.

Cô nhanh chóng gạt đầu và phi thẳng lên phòng để thay quần áo. Xuống tới bàn ăn đã thấy anh ngồi đó. Khẽ nhìn vào trong bếp , cô

rất ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn . Trong bữa ăn cô cũng để ý tới những món anh gấp , hoàn toàn nói không với hải sản . Thông tin cô

vừa khai thác trong nhà bếp là hoàn toàn chính xác. Tới món tráng miệng , nhìn mấy đĩa hoa quả mà cô thất vọng . Đang từ từ gặm

nhấm nõi đầu , bỗng giọng anh vang lên không 1 chút ầm áp nhưng cũng làm cô nghẹn cả 1 miếng dưa hấu trong miệng

__Tôi nghĩ thấy mùi bánh quế , sao không mang lên ?

Đúng là đại ác ma , tới 1 câu nói cũng có thể giết người , không nhờ người làm tới đấm lưng và ly nước của bác Trương chắc cô chết vì

nghẹn. Sau khi đã thổ lộ được cô mới chăm chú nhìn anh ” con người này không phải quá thánh sao? ” , rõ ràng cô chẳng nghĩ thấy gì

mà anh lại ” chắc chắn , nhà tư bản mũi cũng thánh hơn người bình thường ”. Anh đang hào phóng tặng cho vị sư phụ vừa dạy cô 1 cái

nhúu mày đầy tình cảm , và tất nhiên chẳng ai có thể chống đối lại , dành cho cô cái nhìn tội lỗi , chị vội vào bếp và nhanh chóng bê ra 1

đĩa bánh quế hoa. Cô như muốn chui xuống cái lỗ nẻ nào đó luôn, không chỉ thiếu đường mà bánh còn hơi cháy cháy. Đĩa bánh được

đặt xuống 1 cách trịnh trọng, anh dùng những ngón tay dài nhón 1 cái đưa lên miệng, hành động đó cũng đẹp như chính chủ nhân

của nó. Ngay khi anh cắn miếng bánh đầu tiên trong đầu cô chỉ có 1 suy nghĩ “lập tức bỏ chạy lên phòng”

—Sao biết hôm nay tôi không thích ăn đường mà làm thế này. Rất ngon

” Chạy lên phòng, chạy lên phòng”, đang tự nhủ cô bỗng ngạc nhiên tới rớt cả quai hàm” ngon, không phải là rất ngon, cô không

nghe nhầm chứ?” Nhìn lên cô thấy anh đang ăn cái thứ 2, không dám tin chắc cô bị ảo giác. Cho tới khi cô nghe thấy 1 giọng nói

— Cái này là cô chủ đích thân vào bếp làm cho thiếu gia.

Cô chỉ muốn đánh đổi mọi thứ để ngăn chặn câu nói kia. Cô cảm giác mặt mình có lẽ rất giống quả cà chua chín. Như 1 phản xạ tự nhiên

, cô liếc nhìn anh và phát hiện anh cũng đang nhìn cô chăm chú. Tất cả những gì cô muốn là anh tiếp tục im lặng thưởng thức đĩa bánh

không đường kia, nhưng tất nhiên đời không như là mơ, đáp lại là 1 hành động khiến cô muốn khóc. Anh đang lấy khăn lau miệng và

tay, tiếp sau đó uống 1 ly nước lớn, liếc nhìn người làm bếp trầm giọng nói:

—Tôi không cần 1 kẻ lừa nhác trong ngôi nhà này, cô có thể nghỉ việc.

Nhìn người làm đang sợ hãi không dám lên tiếng, cô lấy hết can đảm:

—Việc này không liên quan tới chị ấy, đều do tôi muốn làm, tôi chỉ nghĩ mình nên học cách làm 1 người vợ đúng mực. Nếu anh muốn

trách thì cứ trách tôi.

Ánh mắt anh nhìn cô không 1 tia ấm áp:

—Người vợ đúng mực sao? Vậy cô tự ngồi thưởng thức đĩa bánh của cô đi.

Đặt ly nước xuống bàn anh bước tới gần cô, giọng điệu mỉa mai, cay độc:

—Cô nghĩ tôi thấy ngon thật sao? Thảm họa.

Cô như chết trân bên bàn ăn, bao suy nghĩ mới mẻ sáng nay bị câu nói này làm đánh tan không còn 1 hạt bụi. Nước mắt bỗng trào ra

không kiểm soát nổi, cô vội gạt nước mắt chạy ù lên phòng. Sau lưng cô là ánh mắt thương cảm của mọi người và ánh mắt không cảm

xúc của anh.

8. Chương 8: Chương 8

Vùi đầu vào bài vở nhưng cô cũng không thể quên được chuyện hồi trưa. Bữa tối cũng có người đưa cơm lên phòng cho cô. Gạt

hết sách vở qua 1 bên cô mặc thêm áo ấm rồi bước xuống vườn. Vẫn như thường ngày cô thu mình vào bên trong 1 lùm cây,

không hiểu có phải cố ý không mà giữa những hàng cây um tùm lại có 1 khoảng trống kín đáo, không quá hẹp cũng không

rộng , đủ cho 1 người ngồi , từ khi phát hiện ra cô hay ngồi đây nhìn ra vườn hoa ly trắng kia.Ngồi đây cô cảm thấy mình như

được bảo vệ khỏi mọi chuyện .Nhắm mắt lại , thả hồn theo những cơn gió cô thấy tâm bình lặng lại , nhưng nhớ tới giọng nói ,

khuôn mặt kia tim cô khẽ nhói đau , giọt nước mắt lăn dài trên má mà chính cô không nhận ra mình đang khóc , cô không muốn

đưa tay lau giọt nước mắt ấy nữa , vì càng lau nước mắt càng chảy , thôi cứ để cho gió cuốn hết đi muộn phiền ấy. Trong không

gian im ắng ấy bỗng có tiếng bước chân , cô nghiêng đầu nhìn qua những tán lá. Ánh sáng của đèn điện hắt vào khuôn mặt

lạnh lùng ấy làm anh càng trở nên xa cách hơn. Anh đang bước chậm tới bên vườn ly trắng , khuôn mặt cao ngạo nay như được

phủ 1 lớp sương mỏng khiến người khác không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Phóng ánh mắt ra tận cuối khu vườn anh đứng

đó như 1 bức tượng tuyệt đẹp làm người ta phải lóa mắt.Cô ngây ngốc nhìn khuôn mặt nghiêng của anh , lần đầu tiên cô được

nhìn anh kỹ như thế , bao cảm xúc như tan biến hết .Đẹp quá. Ngoài từ này ra cô không còn có thể nghĩ ra được từ ngữ nào nữa

, không biết từ lúc nào cô đã trở nên háo sắc như vậy.Cả 2 đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì 1 giọng nói cùng làm

họ bừng tỉnh.

_Thiếu gia ! Trời bắt đầu lạnh rồi .

Vừa nói bác Trương vừa bước tới , anh thu lại tầm mắt quay người nhìn ông , cô nhận ra trong đôi mắt anh không còn tồn tại sự

lạnh lùng bất diệt nữa mà là nỗi lo lắng , băn khoăn. Anh nhìn ông như muốn nói điều gì đó, nhưng không , anh chỉ gật đầu rồi

bước qua ông đi vào nhà.Bống bác Trương lên tiếng :

_Thiếu gia , sao phải làm thế với cô bé đó.

Bước chân anh khựng lại , thân hình như đông cứng . Anh nhanh chóng quay người , ánh mắt cũng se lại :

_Bác không cần quan tâm.

Giọng nói anh vẫn lạnh lùng nhưng cô phát hiện nó có 1 chút hoang mang.

_Thiếu gia , tôi đã chăm sóc cậu từ nhỏ tới giờ , tôi tin không ai có thể hiểu cậu bằng tôi kể cả ông chủ.

_Đừng đẩy mọi người tránh xa khỏi cậu nữa , với cô bé ấy cậu không phải cũng có tình cảm sao?

_Ai bảo bác là cháu có tình cảm với cô ta.Cô ta chỉ là 1 kẻ do ba cháu sắp xếp bên cạnh cháu mà thôi.Cô ta cũng chỉ là 1 quân bài

đối với cháu thôi.

_Thiếu gia , cả tôi và cậu đều biết tiểu thư không giống như thế , cô ấy không phải quân cờ của ông chủ.Cô ấy thật sự rất

trong sáng , thánh thiện.

_ Vậy thì sao?

__Thiếu gia , cậu định tiếp tục đối xử với cô ấy như thế sao?

Anh không trả lời mà quay người đi , dường như anh không muốn nhắc tới cô nữa. Trái tim cô như có ai thắt chặt , cắn chặt răng

để không bật ra tiếng khóc , thì ra với anh cô chỉ là 1 quân cờ không hơn không kém.Cô đã hiểu tại sao ngày trước anh lại nói

những câu mỉa mai đó với cô. Cô chỉ là 1 quân cờ để bị người khác thao túng.Cô ước gì mình đã không biết , cứ không biết để sống

tiếp thì thật tốt , giờ phút này cô cũng hận mình vì đã yêu anh quá nhiều như vậy.

__Dương Lãnh , cháu cũng yêu cô bé có đúng không?

Ông không dùng thân phận 1 người quản gia mà giờ đây ông như 1 người thân thiết nói chuyện với đứa cháu của mình.Lần thứ 2

anh dừng bước ,gương mặt anh bỗng căng thẳng đến tột độ.1 lúc lâu sau anh mới khó khăn cất tiếng :

__Cháu không biết.

__Đừng tự lừa dối bản thân mình , đây là lần đầu tiên ta thấy cháu quan tâm tới người khác như vậy. Từ khi cô bé tới cháu thường

xuyên về nhà , luôn âm thầm theo dõi cô bé. Chỉ là cháu luôn tỏ ra xa cách. Đừng nhớ tới chuyện trước kia nữa , vì giờ cháu có

thể bảo vệ người mà cháu yêu quý.

__Cháu đã không quan tâm cô ấy là người ông ta chọn ở bên cạnh cháu , nhưng cô ấy không hợp với thể giới cháu đang sống.

__Cháu đã hỏi ý kiến cô bé chưa.Ta thấy cô bé cũng yêu cháu. Ta nghĩ cô bé rất dũng cảm và kiên cường.

__Ở bên cạnh cháu chỉ có nguy hiểm thôi. Cháu không muốn đẩy người con gái cháu yêu vào nguy hiểm.

__Nhưng cháu có thể ..

__Cháu không đủ tự tin.

Cắt lời ông nói , anh bước nhanh vào nhà , ông nhìn vườn ly trắng khê thở dài :

__Phu nhân , đến bao giờ quá khứ mới thôi dày vò thiếu gia ?

Cho tới khi cả 2 người đã đi hết cô vẫn ngồi im không nhúc nhích. Bao suy nghĩ chạy vù vù qua trí óc của cô. Chính tai nghe

nhưng cô vẫn không dám tin.Từng giọt nước mắt khê rơi , nhưng đó là nước mắt của hạnh phúc. Có ai đó đã từng nói ” cười

chưa phải vì vui , khóc chưa phải vì buồn”

Bỗng nhiên bao ảm ức ủa về , cô bật khóc thành tiếng. Khóc tới hết nước mắt cô mới chạy ù về phòng để không ai nhìn thấy

đôi mắt đỏ mọng của mình.Ngày mai cô sẽ bắt đầu 1 cuộc sống mới , cô muốn được ở bên cạnh anh. Mãi mãi

9. Chương 9: Chương 9

Đứng tựa vào cửa sổ , anh lắc nhẹ ly rượu trên tay, thứ nước màu đỏ này thật đẹp dễ nhưng càng uống lại càng say , giống như cô vậy. Từ hôm cô tới anh cố giữ bản thân không bị phân tâm nhưng ngày nào trên

bàn anh cũng có bản lịch trình 1 ngày cô trải qua. Lúc nhìn thấy cô tự làm món bánh mà anh thích nhất ,
cần

miếng bánh không đường của cô , anh cảm thấy vị ngọt còn đậm hơn cả đường , lúc đó anh đã muốn buông
hết mọi suy nghĩ giữ chặt cô bên mình nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại.Ném ra những câu nói lạnh
lùng

nhất ,anh đau lòng nhìn thân ảnh cô chạy lên lầu. Hôm nay bác Trương đã nhìn ra con người thật , tình
cảm

thật của anh. Đã từng có người hỏi anh ” làm thế nào để giữ 1 thiên thần bên cạnh mình?” , lúc đó anh đã
không chần chừ , lạnh lùng trả lời : “Bẻ gãy cánh thiên thần là xong” , nhưng bây giờ anh không dám nghĩ
tới

câu trả lời của mình nữa. Liệu anh có dám làm thế để giữ cô bên cạnh mình ? Liệu bên anh cô còn có thể
cười

nói vui vẻ , hồn nhiên như xưa?. Anh muốn thấy cô hạnh phúc, thấy cô luôn nở nụ cười , vì thế anh muốn
trả

thiên thần lại với tự do vốn có , chỉ cần cô hạnh phúc là đủ.Nhắm mắt lại anh bỗng thấy mệt mỏi cả thể
xác

lẫn tinh thần.

Lại 1 đêm trôi qua và đêm nay anh lại không thể ngủ 1 giấc trọn vẹn.

Sáng nay cả ngôi nhà chỉ biết trợn mắt nhìn cô chủ nhỏ hôm qua còn buồn tới nỗi không muốn xuống ăn
cơm

sáng nay lại hùng dũng đánh bay mọi thứ trên bàn , không những thế trước khi đi học còn khuyến mãi cho
mọi người nụ cười trắng gigi mà sáng thế. Có người nói cô bị sốc quá hóa quên, có người nói cô cũng chỉ là
ấm

ức chút rồi quên nhưng có trời mới biết cô vui qua hóa quên.Hôm nay Gia Hân cũng được mẹ ngạc nhiên
khi

cô bạn bỗng dưng nay yêu đời tới đáng ngạc nhiên.Sau 1 hồi cô mới hỏi bạn:

__Tuyết , mới trúng số à?

Cô nhìn bạn tủm tỉm cười :

__Ừ , hôm qua mới trúng số độc đắc.

__Thật hả? Trúng bao nhiêu?

__Trúng cả đời.

__Hả ?

Nhìn đáng vẻ ngây ngô của Gia Hân cô bật cười :

__Lớn thêm chút nữa là hiểu ngay thôi.

__Ngày 2 đưa mình bằng tuổi nhau đó.

__Hân. Có ai nói cậu vẫn còn là trẻ con không?

Gia Hân chu chu cái môi hồng:

__Tất nhiên là có rồi.Anh Bảo đó.

__Mình cũng nghĩ giống anh Bảo.Đúng là anh ấy rất có mắt nhìn người.

Cô gật gù như rất tâm đắc với câu nói của mình. Bên cạnh Gia Hân đã tức tới nỗi muốn giết người:

__Đây là ngày thơ ễ thương chứ. 2 người không có mắt nhìn người. Ôi 1 cô gái trong sáng, thánh thiện, trưởng thành như mình lại bị vùi dập thế này.

Cô không nhịn cười nổi:

__Ủm trong sáng như em be vậy đó, ha ha.

Kết thúc buổi cô phải đổi lại nụ cười của Gia Hân bằng châu kem ở căng tin. Thật không hiểu nổi trời se lạnh

thế này mà Hân còn đòi ăn kem thì cô cũng bó tay. 2 người lại tung tăng ra cổng trường, nơi có 2 chiếc xe đen yêu dấu đang đợi, chào tạm biệt cô bạn thân, cô bước vào xe mà không để ý trong xe còn 1 người nữa tới khi xe đã chạy cô mới giật mình phát hiện ra, tim muốn nhảy ra ngoài. Anh ngồi đó, tay chống thành xe

mắt nhìn ra bên ngoài, trên người là bộ vest đen muôn thừa, có lẽ trong tủ đồ của anh chỉ có màu đen và trắng. Ngồi trên xe cô bỗng thấy đoạn đường xa kinh khủng, thỉnh thoảng lên lút nhìn anh, cô lại cúi đầu tùm tùm cười. Mặc dù anh vẫn chưa chấp nhận cô nhưng cô tin mình có thể làm được. Nghĩ mông lung 1 hồi cô

mới phát hiện đây không phải đường về nhà anh mà cũng chẳng phải đường về nhà cô. Ngạc nhiên cô hỏi anh tài xế:

__Chúng ta đang đi đâu vậy ạ?

__Tới tổ chức thừa tiểu thư.

__Cái gì?

Vì quá ngạc nhiên mà cô không làm chủ được mình, tới khi phát hiện ra có ai đó đang nhìn mình cô mới nhận

ra mình hơi quá khích.

__Sao? Cô không muốn. Vậy thì về.

__Không phải thế. Là tôi hơi ngạc nhiên thôi.

Cô vội ngồi ngay ngắn, xua tay với anh. Nhìn mặt anh đã viết lên dòng chữ "muốn chết thì nói có đi", cô lại

ngoan ngoãn ngồi im, trong đầu đang cực kỳ rối rắm. Cô sắp tới nơi mà giang hồ đồn thổi "muốn chết cứ tìm

hắc long hội, đảm bảo không toàn thây".

10. Chương 10: Chương 10

Xe dừng lại, cô bỗng thấy hồi hộp kinh khủng. Anh bước xuống xe và trao cho cô 1 cái nhướn mày, thấy thế

cô cũng vội bước xuống. Gần như ngay lập tức cô bị sốc bởi sự to lớn, nét cổ kính của tòa lâu đài trước mặt. Cô không chắc nó được xây từ thế kỷ nào chỉ dám chắc chắc tòa lâu đài được xây giữa 1 ngọn núi với rừng cây bao phủ xung quanh càng làm nơi đây thêm lạnh lẽo. Nhìn cánh cổng sừng sững uy nghiêm cùng hàng người áo đen đang cúi đầu cung kính kia, cô khẽ nuốt nước bọt. Đúng là dọa người mà. Đang chìm đắm

trong suy nghĩ ,1 bàn tay kéo cô vào 1 lồng ngực rộng lớn, ngược mắt lenn cô ngạc nhiên nhìn anh , đôi mắt thạch anh tím của cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen sắc lạnh của anh , giờ cô mới biết mắt anh thật sự rất sâu.

trong cái sâu thăm ấy cô vẫn nhận ra 1 sự cô độc tới bi thương nơi anh.Anh ghé sát vào tai cô nhỏ giọng:

_Giờ cô nghĩ lại vẫn còn kịp đấy ?

Cô kiên định nhìn anh:

_Không cần.

_Cô thực sự muốn làm thiếu phu nhân của hắc long như thế sao? Cô cần tiền hay địa vị?

Anh nhìn cô , đôi mắt nheo lại đầy tức giận.Cô nhìn lại anh , đôi mắt cô vẫn thế , vẫn thuần khiết như ánh mắt lần đầu tiên anh gặp cô .Cô khẽ mỉm cười :

_Đúng , tôi rất muốn làm thiếu phu nhân của hắc long hội.

Anh nhìn cô với ánh mắt khinh miệt . lực bàn tay tăng lên kéo sát cô vào lòng

_Vậy cố đóng cho giống 1 thiếu phu nhân vào.

Cô nhận thấy tay mình đặt trên áo vest của anh , áo cũng lạnh như giọng nói của anh vậy , không 1 tia ấm áp , khi anh chuẩn bị rời rộng khoảng cách với mình , cô níu lấy áo anh.Anh nhìn xuống tay cô đang để trên

áo mình rồi nhìn lên khuôn mặt cô , hàng mi dài của anh khẽ rung.Cô hít 1 hơi rồi mới nhìn thẳng vào anh nói:

_Em muốn làm thiếu phu nhân thực sự rất muốn làm, dù anh có đối xử thế nào em vẫn muốn làm.

Anh nhíu mày vì cách thay đổi xưng hô của cô và cả sự khẳng định chắ chắn kia nữa

_Tôi thấy ghê ..

_Vì anh là thiếu gia của hắc long hội.

Chữ ' tởm" như bị nuốt ngược trở lại , anh nhìn cô như thể vừa nghe 1 tin tức chấn động. Cô nói như thế không phải có ý vì anh cô mới muốn làm . vì anh cô sẵn sàng chịu đựng tất cả sao?

Họ cứ đứng nhìn nhau như vậy cho tới khi có 1 giọng nói thức tỉnh cả 2

_Thiếu gia, tiểu thư, 2 người đã tới.Mọi người đang chờ bên trong.

Cô ngượng ngùng quay mặt đi để tránh ánh mắt anh.Anh khẽ ho 1 tiếng rồi cất giọng:

_Cháu biết rồi

Giờ cô mới nhận ra đó là bác Trương , vội lên tiếng chào bác.Cô cũng kịp nhận ra này giờ 2 người họ ôm nhau

rất là tình cảm trước cánh cửa đã được mở ra từ bao giờ. Nhìn hàng người vãn cúi đầu chào kia cô bỗng thấy

tội lỗi.Chưa kịp kiểm điểm bản thân xong , cô hốt hoảng khi anh đang ôm ngang eo cô bước vào tòa lâu đài.Vội lách mình ra , ngay lập tức cô nhận được ánh mắt cảnh cáo của anh.Thấy thế cô chẳng còn cách nào khác ngoài việc im lặng đi theo anh, nhưng mà cô thấy hình như nhiệt độ đang tăng lên hay sao mà mặt cô bỗng đỏ bừng bừng, đến nỗi chiếc áo vest của anh cũng có chút ấm lên.Vào tới bên trong , cô bỗng thấy tâm trạng tụt dốc thê thảm.Cái này còn lạnh hơn bắc cực nữa.Cả 1 căn phòng rộng lớn toàn người là người

nhưng vô cùng im lặng và đơn điệu với màu đen chủ đạo, có khác may ra cái khăn trải bàn kia màu trắng thôi.

Ngay khi nhìn thấy 2 người họ đồng loạt làm động tác cúi mình

__Thiếu gia , tiểu thư.

Anh lạnh nhạt lên tiếng:

__Ừ

Anh kéo cô tới đầu chiếc bàn dài , nhàn hạ ngồi xuống, cô vội ngồi vào chiếc ghế ngay cạnh , và ngay lập tức cô phát hiện từng luồng sát khí đang nhắm nhe phóng tới cô.Ngẩng đầu nhìn cô biết ngay sát khí từ đâu

bay tới.Dọc 2 bên bàn là những con người trung tuổi cùng 1 người trẻ tuổi ngồi bên cạnh. Cô thầm thán phục

cái tổ chức này tìm đâu ra lắm mỹ nhân , mỹ nam thế kia.Phải có hơn 5 cô gái đang nhìn cô như muốn ăn tươi

nuốt sống cô.Họ đẹp mỗi người 1 kiểu nhưng đều toát lên vẻ sang trọng , quý phái.Ngay khi cô còn đang mãi

mê với cái đẹp giọng anh cất lên, các mỹ nhân lập tức thu lại sát khí nhìn anh đầy thán phục

__Hôm nay tôi triệu tập mọi người để thông báo 1 chuyện

Dừng 1 lúc. nhìn tất thấy mọi người đang im lặng lắng nghe. anh quay sang nhìn cô tiếp tục:

__Người con gái này là vợ chưa cưới của tôi, cũng là thiếu phu nhân tương lai của các vị.

Ngay lập tức cả căn phòng ngược nhìn cô, cô dám thề nếu ánh mắt có thể giết người thì cô đã bị mấy mỹ nhân kia xé ra thành trăm mảnh.Không khí trở lên quỷ dị lạ thường, cô bỗng thấy ngạt thở như ai đã hút hết

không khí khỏi căn phòng.

11. Chương 11: Chương 11

Sau 1 hồi bị tra tấn về tinh thần cô cũng được giải thoát bằng cái ho khan của anh.Dường như ngay lập tức mọi sát khí đều được thu về nhanh chóng.Cô nhìn anh đầy biết ơn , và trong 1s ngắn ngủi cô nghĩ mình vừa nhìn thấy ánh mắt lần đầu tiên anh nhìn cô đầy dịu dàng và quan tâm.Cô không dám chắc chắn vì vốn dĩ cô

chẳng có thời gian mà suy nghĩ thêm nữa khi anh đã nghiêng người nói vào tai cô nhưng cũng đủ to trong cái

căn phòng đang im lặng như tờ này.

__Anh nghĩ nên để em tự giới thiệu thì tốt hơn.

Tai cô đỏ hết lên , không cần phải diễn quá mức như vậy chứ, cô thực sự chưa muốn bị mấy mỹ nhân kia xé xác sớm như vậy. Lấy lại bình tĩnh , cô đứng lên cúi đầu, giữ cho giọng nói của mình tự nhiên nhất:

__Xin chào , tôi là Lăng Tuyết , rất vui được gặp mọi người , sau này có gì không phải xin mọi người chỉ bảo. Tất cả những người trong phòng lại được phen ngạc nhiên, đường đường là thiếu phu nhân tương lai mà xin mọi người chỉ giáo thì đây là lần đầu tiên họ thấy 1 người khiêm tốn quá mức cần thiết như cô. Anh quay sang

nhìn cô nói :

__Sau này em là cấp trên của họ , có quyền sai bảo .Hiểu không?

Giọng nói của anh đều đều vang lên. cô cũng chỉ biết gật đầu.Sau đó từng vị đứng lên giới thiệu về mình với

cô. Họ đều là những người trung tuổi , mang phong thái xã hội đen chuyên nghiệp.Cô cố gắng nhớ họ trong bộ não của mình , tên từng người , nơi họ quản lý và con gái của họ.Hầu hết mỹ nhân ở đây đều là con gái của những bang chủ chi nhánh , họ đều được đứng hàng tiểu thư trong bang.1 số thiếu gia các chi nhánh cũng tới diện kiến.Và sau 1 hồi ghi nhớ cô chỉ có 1 kết luận : tổ chức giống lò đào tạo mỹ nam, mỹ nữ hơn.Phải nói là trai tài gái sắc đêm không xuể.Ngồi thẳng lưng tới gần 2 tiếng đồng hồ , cô sung sướng khi nghe anh nói khê bên tai :

__Sắp xong rồi.

Dù ngữ điệu của anh vẫn lạnh nhạt nhưng không hiểu sao nghe xong cô bỗng thấy ấm áp lạ lùng.Nhìn sang anh cô nở 1 nụ cười sáng chói.Anh quay đầu đi gần như ngay lập tức , đúng lúc này cánh cửa bật mở , 1 đại mỹ nhân đi vào. Khuôn mặt được trang điểm đậm , rất cá tính , gu thời trang chuẩn không cần chỉnh, không

thêm liếc mắt tới ai , cô ta đi thẳng tới chỗ ngồi cách anh 2 ghế , ánh mắt chung thủy đặt trên người anh. Đôi

môi đỏ khê mở lộ ra hàm răng trắng bóng:

__Xin lỗi , em tới trễ, vì có việc cần giải quyết.

Anh nhìn cô ta 1 cái rồi gật đầu , sau đó lại chuyển ánh nhìn sang người ngồi bên cạnh.Lúc này cô ta mới chuyển ánh mắt sang cô , gần như đó là 1 cái nhìn đánh giá, cô cảm thấy khó chịu với ánh mắt này của cô ta.Tới khi cô nghĩ mình cần lên tiếng cô ta đã mở miệng trước:

__Tôi là Triệu Uyển . Chào mừng cô gia nhập tổ chức.Tôi là người rất quan trọng với thiếu gia.

Kèm theo là nụ cười đầy ngạo mạn.Cô nhận ra sự khinh thường trong giọng nói của cô ta, dường như con người này đang muốn giương oai với cô.Anh nhìn sang khê nháu mày nhưng không nói gì , thay vào đó là thái

độ hờ hững.Cô hiền nhưng không dễ bắt nạt, mỉm cười lại cô nói :

__Rất vui được gặp cô , tôi là Lăng Tuyết . là vợ sắp cưới của Phong.Cảm ơn cô vì đã giúp đỡ anh ấy trong thời gian qua.

Anh nhìn cô ngạc nhiên , cô gái này không dễ bắt nạt như anh nghĩ, mặc kệ cái bộ mặt ỨC không dám nói của

Triệu Uyển , anh chỉ chăm chú để ý tới cô.Cười với anh 1 cái hết sức tự tin và tình cảm xong cô mới nhận ra nãy giờ mình thể hiện hơi quá.Cúi đầu tránh đi ánh mắt mọi người nhìn mình cô tự trách bản thân .Bỗng Triệu

Uyển lên tiếng :

__Không biết cô là con cái nhà nào trong giới này.

Cô chưa kịp trả lời tiếng bác Trương đã vang lên đầy nghiêm túc :

__Triệu Uyển tiểu thư , hình như cô đã quên thân phận mình vẫn dưới Lăng Tuyết tiểu thư thì phải.

Triệu Uyển chỉ có thể trừng mắt lên lườm cô chứ không dám cãi lại , vì lời bác Trương nói trọng lượng chỉ sau

ông chủ và thiếu gia. Thấy mọi người đang nhìn mình đầy giễu cợt Triệu Uyển bực tức hỏi lại :

__Không hay tiểu thư là cành vàng lá ngọc của vị nào?

Không đợi cô lên tiếng , anh đã cắt lời :

__Gia đình cô ấy không ở trong giới này . Có sao không?

Triệu Uyển lập tức tươi cười :

__Vậy à. Em không nghĩ người vợ tương lai của anh lại như thế. Em nghĩ người có thể bên cạnh anh phải là người có thể giúp đỡ anh và hội.

Anh liếc nhìn cô ta nhàn nhạt đáp lại:

-Thông minh.

Triệu Uyển như được tiếp thêm ngòi nổ. nụ cười ngạo nghễ trên môi . nhìn anh đầy tình cảm:

-Em biết anh không bao giờ làm những việc không đúng đắn.

__Thế nào là việc không đúng đắn? Anh nhướn ,mày hỏi

__Phu nhân luôn là cánh tay phải của bang chủ , phải là con người toàn diện về võ công và mưu trí. Cô ta không xứng.

Tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt trước câu nói này, đồng loạt họ đổ dồn ánh mắt về phía cô , nhưng cô không quan tâm, ánh mắt cô vẫn chăm chú nhìn anh không rời. Anh nhìn lại thẳng vào đôi mắt thạch anh tuyệt đẹp của cô. Anh có thể thấy trong đó sự mong chờ và tin tưởng. Giờ phút này anh có thể làm

cô rời xa mình bằng 1 câu trả lời phũ phàng nhưng khi nhìn vào ánh mắt kiên định kia anh không thể làm vậy, anh biết cô đang rất hoang mang nhưng sao vẫn tin tưởng anh tới như vậy. Vẫn chăm chú nhìn cô anh nói :

__Đúng vậy.

Chỉ 2 từ nhưng lại như 1 mũi dao găm thẳng vào trái tim cô. Cố ngăn những giọt nước mắt không trào ra khỏi

mi , cô thu lại ánh mắt của mình. Nụ cười nở rộ trên đôi môi của Triệu Uyển , mọi người ngạc nhiên nhìn cả 3

người họ. Cô có thể cảm thấy họ đang nhìn cô với ánh mắt thương cảm có , khinh thường có , vô cảm có. Cô muốn ra ngoài, ngồi đây cô không thể thở nổi , tim cô như bị ai thắt chặt lại. Đưa tay giữ chặt lấy lồng ngực ,

cô cắn chặt răng chịu đựng.

Anh nhìn ánh mắt thất vọng , bi ai của cô , trái tim bỗng nhói đau. Bỗng cô đứng bật dậy , giọng nói lạc hẳn đi

__Tôi ra ngoài 1 chút.

Ngay khi cô muốn chạy trốn khỏi căn phòng này anh đã cầm chặt cánh tay cô lại. Cô ngược đôi mắt đã đầy ắp

nước mắt trân trân nhìn anh. Dù đã cố nhưng nước mắt vẫn rơi 1 cách không thể khống chế, anh đưa tay lau

đi giọt nước mắt đó, cô vội quay đầu né tránh. Bàn tay anh dừng lại giữa không trung, khi mọi người tưởng chừng sắp phải chứng kiến sự nổi giận của thiếu gia thì anh lại đưa tay nắm chặt cằm cô , ép cô phải nhìn thẳng vào anh. Anh nói từng chữ rõ ràng:

__Đúng vậy, cô ấy không phải người giỏi võ công hay đa mưu .Nhưng biết làm sao được , tôi thích cô ấy như thế này hơn. Cô còn ý kiến gì không?

Anh liếc nhìn kẻ đang có nụ cười đông cứng trên môi kia hất đầu hỏi. Đường như chưa ai kịp tiêu hóa xong lời nói đó anh lại tiếp tục:

-Tham vọng quá thì dễ chết lắm. Tốt nhất đừng để tôi nghe thêm bất cứ từ nào không hay từ các người. Nghe rõ chưa?

__Rõ thưa thiếu gia.

__Còn cô?

Triệu Uyển run sợ gạt đầu, hôm nay cô ta ăn gan gấu rồi mới dám làm càn thế này. Không đợi cô kịp phản ứng

, anh đã kéo cô đi. trước khi đi còn ném lại 1 câu :

__Kẻ nào dám nói những điều tương tự . GIẾT.

12. Chương 12: Chương 12

Anh kéo cô thẳng ra ngoài , cổ giằng tay ra khỏi anh nhưng không thể , cô uất ức lên tiếng :

-Làm ơn bỏ tôi ra.

Anh không nói gì , tốc độ cũng không có vẻ muốn giảm lại, thấy không thể rút tay ra được cô cũng buông xuôi để anh kéo đi. Ra tới khu vườn sau anh mới buông tay cô ra. Đút 2 tay vào túi quần , anh quay lưng lại với cô. cả 2 cùng im lặng. Hồi lâu anh mới quay lại nhìn cô , ánh mắt phức tạp :

__Sao lại khóc?

Bất gặp ánh mắt dò hỏi của anh , cô không dám đối diện với ánh mắt đó, cô sợ anh sẽ nhìn thấu tâm gan cô. Đúng , cô đã rất muốn trốn khỏi nơi này , tránh xa những sự ghen ghét đố kỵ của những người kia , cô đã

muốn từ bỏ tình yêu của mình với anh.

__Vậy từ bỏ đi, tránh xa khỏi nơi này. Nơi này không phải nơi nước mắt có thể cứu cô. Cô không thuộc về nơi

đây.

__Tôi sẽ không đi.

__Tại sao?

__Anh cũng biết lý do.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm thẳm , tựa hồ như muốn kéo người khác đắm chìm vào bóng tối sâu thẳm ấy. Nhìn những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt cô anh trầm giọng:

_Tôi không hiểu và cũng không có ý định muốn hiểu.

_Vậy sao phải giúp tôi.

_Vì tôi không muốn để cô làm tôi bị mất mặt.

_Đó là tất cả những gì anh muốn nói?

_Tất nhiên.

Kèm theo câu nói là ánh mắt anh nhìn cô khó hiểu

_Cô chờ đợi gì nữa sao?

_Tại sao phải đối xử lạnh lùng và tàn nhẫn với tôi như thế?

_Vì tôi không muốn nhìn thấy cô , đơn giản là tôi chán ghét cô.

Cô nhìn anh không chút ngạc nhiên hay ngỡ ngàng , thay vào đó là sự bi thương và thất vọng :

_Anh biết tình cảm của tôi ,anh biết vì sao tôi lại làm như thế.

_Nếu cô vẫn muốn lặp lại những câu nói vô vị đó thì khỏi cần.

Anh đang chuẩn bị quay người vào lầu đài thì bàn tay cô đã nắm chặt cánh tay anh.Nhìn những ngón tay trắng ngần lún sâu vào lớp áo vest anh dừng bước ,nửa muốn gạt ra nửa không nỡ.Như hiểu anh đang nghĩ gì cô vội nắm chặt áo anh bằng cả 2 tay , cánh tay run run nhưng nhất quyết không muốn buông ra.

_Vì em yêu anh.

Lần đầu tiên trong đời anh thấy đầu óc mình trống rỗng như vậy, nhìn ánh mắt tràn ngập tình yêu của cô anh như muốn chìm vào đó ngay lập tức , anh chưa bao giờ dám nghĩ cô sẽ nói ra câu này .Nhưng 1 kẻ có cái

đầu lạnh như anh rất nhanh chóng biết phải làm gì.Gạt tay cô ra anh nhấn mạnh từng từ :

_Đó chỉ là tình cảm học sinh của cô thôi , nhóc ạ.Tùy cô thôi , sau này gặp chuyện gì đừng hy vọng tôi sẽ giúp cô.

Trước khi anh kịp bỏ đi cô vội nói :

_Em sẽ chứng minh cho anh thấy, em sẽ đứng bên anh bằng thực lực của mình.Hãy đợi em.

Anh nhìn cô như thể sinh vật lạ, con người này thật không biết tốt xấu , sức chịu đựng của anh chỉ có giới hạn thôi , nếu không rời khỏi cô ngay anh sợ mình sẽ không thể che giấu tình cảm của mình.Nhanh chóng quay bước đi , anh chỉ đáp:

_Được , cuộc sống của cô mà, tùy cô thôi.

Nhìn bóng dáng kiêu ngạo nhưng cô độc của anh lòng cô dâng lên 1 cổ chua xót.Tại sao anh phải che giấu tình cảm của mình, tại sao không thể chấp nhận cô?

Từ sau hôm đó cô như 1 người khác hẳn ,trầm tính , ít nói lạ thường. Gia Hân nhận ra điều đó nhưng cô không muốn nói lí do cho cô ấy biết.Suy nghĩ đã muốn nát cả óc cô cũng đi tới quyết định của mình.Trưa nay

anh không về , cũng rất đúng ý cô. Ăn cơm trưa xong cô vội đi tìm bác Trương.Từ xa thấy bóng cô đang chạy như bay tới bác Trương cũng dừng lại việc đang làm mà hỏi cô :

_Tiểu thư , có chuyện gì thế?

Dừng lại thở dốc , hồi lâu mới lấy lại được nhịp thở bình thường cô kiên định nhìn ông nói rành mạch:

-Bác Trương , con muốn nhờ bác 1 chuyện.

Nhìn cô 1 cách chăm chú ông nói :

_Tiểu thư , cô đã suy nghĩ chắc chắn chưa ? Con đường cô đã chọn sẽ rất khó khăn đó.

_Con đã suy nghĩ rất kĩ càng , đây là con đường mà con đã chọn.

_Tiểu thư , cảm ơn cô đã chọn con đường này .Thực sự rất cảm ơn cô.

_Bác Trương đừng nói vậy , con biết con và bác đều có mong muốn giống nhau.

Nhìn nụ cười như ánh mặt trời của cô , ông cũng nở 1 nụ cười tươi đáp lại.

_Vậy tiểu thư , tôi sẽ giúp cô 1 đoạn trên con đường mà cô muốn đi.

-Con cảm ơn bác.

30 phút sau cô đã có mặt cùng với ông tại khu sau của ngôi biệt thự.Tới đây được 1 thời gian nhưng cô chưa tìm hiểu nơi này nhiều .Ngắm nhìn căn phòng này cô thấy lạnh cả người , 1 căn phòng rộng thênh thang , sàn nhà hoàn toàn làm bằng gỗ , phía đối diện cửa ra vào không phải 1 bức tường bình thường mà giống 1 cái cửa bằng thép hơn,xung quanh phòng là các loại vũ khí từ dao , chùy thủ, kiếm tới các loại súng.Cô nghi ngờ không rõ đây là phòng luyện võ hay phòng chứa vũ khí nữa.Thay xong bộ trang phục để luyện tập cô háng hái bước ra.Bên cạnh bác Trương không biết từ bao giờ đã xuất hiện 1 cô gái.Ấn tượng đầu tiên là cô gái này lạnh lùng tầm thiếu gia của họ , nhìn kỹ hơn thì cô gái này cũng là mỹ nhân , kỹ hơn nữa thì cô ấy

cũng hơn cô khoảng 1,2 tuổi.Thấy cô , bác Trương liền giới thiệu :

_Tiểu thư , đây là Băng , cô ấy là 1 trong số những cao thủ của hội chúng ta.Từ hôm nay sẽ phụ trách dạy võ cho tiểu thư.

giọng nói lạnh lùng cất lên :

-Xin ra mắt tiểu thư. Từ nay thuộc hạ sẽ nhận mệnh lệnh của người.

_Chị không cần phải hành lễ và xưng hô như thế đâu ạ, từ nay chị cứ gọi em là Lăng Tuyết.

Hơi ngạc nhiên cô gái ngẩng đầu nhìn bác Trương , nhận được cái gật đầu đồng ý của bác mới lên tiếng :

_Vâng , tiểu thư.

_Năm nay chị bao nhiêu tuổi rồi ? Em 19

_Tôi 20.

_Vậy em gọi chị là chị Băng nhé , chị cứ gọi em là Tuyết.

_Vâng.

_Rất vui được gặp chị , sau này nhờ chị giúp đỡ.

Đưa tay ra cô mỉm cười , nhìn thấy nụ cười ấy gương mặt Băng cũng ấm áp lên vài phần , đưa tay ra nắm lấy

đôi tay cô gái trước mặt cô bỗng thấy gần gũi lạ thường.

_Hôm trước em không nhìn thấy chị.

_Tôi mới về nước sáng nay.

-Thật ngại quá , chị chưa kịp nghỉ ngơi đã làm phiền chị rồi.

_Không sao , tôi đã quen làm việc với cường độ cao rồi.

Thấy gương mặt áy náy của cô bác Trương mỉm cười lên tiếng :

__Vậy thì hôm nay hãy giúp tiểu thư làm quen với không khí ở đây trước đã.Tiểu thư , tôi còn việc đi trước.

__Vâng.

Cả 2 người cùng đồng thanh nhưng ngữ điệu lại khác nhau , 1 tôn kính , 1 thân thiết.

Bằng đưa cô đi tham quan phòng tập giới thiệu xong các loại vũ khí và công dụng của nó cô mới thắc mắc về

cánh cửa kia , thấy thế Bằng tới gần ấn 1 nút ẩn , cánh cửa thép từ từ được kéo lên , cô bỗng hớp phải 1 ngụm không khí lạnh , trước mặt cô là 1 thảm cỏ xanh tuyệt đẹp , tới đây lâu vậy mà cô không hề biết có 1 chỗ như thế này .Bước chân vô thức cô đã thấy mình đứng dưới bầu trời trong xanh kia , hít 1 hơi thật sâu thấy người thoải mái vài phần.Quay lại cô thấy chị Bằng vẫn đứng đằng sau , cô hỏi :

__Nơi này dùng làm gì thế chị?

Bước tới cạnh cô , chị ngồi xuống thảm cỏ . thấy thế cô cũng ngồi theo.Nhìn ra phía xa chị giải thích :

__Đây là nơi tập súng , phía kia có bia ngắm , tiểu thư nhìn thấy không?

Theo tay chị cô nhìn xa đúng là thấy 1 hàng bia được cắm ở đó.Đang mơ mơ màng màng cô bỗng nghe chị cất tiếng:

__Bác Trương rất quý tiểu thư.

__Em cũng rất quý bác , trong ngôi nhà này bác là người tốt nhất với em.

__Tiểu thư!

Nghe ngữ điệu khác lạ của chị cô ngạc nhiên quay sang.

__Có thể cô không biết nhưng thiếu gia cũng không phải người máu lạnh như cô nghĩ đâu?

Lần này thì cô thực sự bị sốc , trong ánh mắt chị Bằng không còn sự lạnh lẽo khi nhắc tới anh mà đó là thứ tình cảm khó gọi tên.Không lẽ chị cũng yêu anh sao ? Như đọc được suy nghĩ của cô , chị hơi mỉm cười :

__Không phải như những gì tiểu thư nghĩ đâu , tôi chỉ coi thiếu gia là ân nhân của mình thôi.

Nhận thấy ánh mắt còn nghi vấn của cô chị tiếp tục giải thích :

__Tôi được thiếu gia cứu từ tay cha nuôi của mình , thiếu gia đã cho tôi 1 cuộc sống khác, tôi luôn mang lòng

kính trọng với người , với người con gái mà thiếu gia đã chọn tôi sẽ mang tính mạng ra bảo vệ cô.

__Cảm ơn chị nhưng em không phải người anh ấy chọn như chị nói.

__Đừng nói thế , tôi nghe nói tiểu thư rất bản lĩnh mà , hãy sưởi ấm trái tim thiếu gia 1 lần nữa , tiểu thư tôi

tin ở cô, dù mới gặp thôi nhưng tôi đã rất có cảm tình với cô.Người có thể làm thiếu gia nở nụ cười trở lại , tôi

mong sẽ là cô.

Nhìn ánh mắt đầy tin tưởng của chị cô thấy ấm áp hơn rất nhiều , gạt đầu kiên định cô chắc chắn:

__Em muốn nhìn thấy nụ cười của anh ấy.

Trong buổi chiều hôm đó , 2 cô gái mới quen biết đã nhìn nhau mỉm cười vì họ có chung 1 mục đích.

13. Chương 13: Chương 13

Hôm nay , vừa bước xuống phòng ăn cô đã có 1 phen ngạc nhiên, chị Băng đang đeo túi xách chờ cô .Hôm qua nhìn lạnh lùng chết người thì nay chị nhìn như 1 sinh viên năng động với chiếc áo sơ mi trắng và quần jean.Đáp lại ánh nhìn của cô chị mỉm cười nhẹ giọng nói :

_Từ nay tôi sẽ là người bảo vệ của tiểu thư ?

_Chị đi học cùng em sao?

_Đúng thế thưa tiểu thư.

Cô nhăn mặt ngồi xuống bàn ăn nói :

_Chị đừng xưng hô thế nữa , em thực sự thấy không thoải mái.Chị cứ coi em như em gái đi.

Thấy bộ dạng nhõng nhẽo của cô Băng gật đầu đồng ý.Vậy là từ hôm nay cô có thể đi học 1 cách thoải mái hơn , hơn nữa lại có thêm 1 người bạn cũng làm cô thấy vui vẻ hơn.Ngồi ghế sau cô vươn người lên hỏi chị Băng đang lái xe.

_Vậy chị sẽ học lớp nào thế ? Em không ngờ có thể xin vào trường em dễ dàng như thế.

_Để bảo vệ em chị tất nhiên phải học cùng em rồi.Hơn nữa trường em có 1 phần tài trợ lớn của Dương thị.

_Cái gì?

Băng khẽ xoa cái tai tội nghiệp của mình nói tiếp :

_Học bổng của trường do Dương thị tài trợ.

_Em không ngờ học bổng của em do anh ấy tài trợ đó.

Cả trường lại được phen sôi nổi khi trường mới xuất hiện thêm 1 mỹ nhân nữa, hơn thế nữa mỹ nhân này lại

đi cùng hoa khôi của trường.2 người đi cạnh nhau làm lu mờ cả cảnh vật.Băng cũng không cần giáo viên giới

thiệu , 1 mạch vào lớp và yên vị cạnh cô , không giới thiệu , không để ý tới ai , khác hẳn con người lúc nãy.Thấy Gia Hân đang ngoảnh chốc vào người ta cô huých tay 1 cái.Cái con người này không những mê trai đẹp mà còn mê cả gái đẹp.

_Ai thế ?Học sinh mới à ?

_Ừm .

Quay sang Băng cô giới thiệu :

_Đây là Gia Hân , bạn thân của em , còn đây là chị Băng , chị ấy đi học cùng để bảo vệ mình.

_Rất vui được làm quen với chị.Hi Hi

Nhìn thái độ vui tươi của Gia Hân và biết quan hệ của 2 người Băng cũng không tỏ vẻ quá xa cách nữa.Buổi sáng trôi qua sẽ rất yên bình nếu không có 1 cậu bạn tới tỏ tình với Tuyết.Cả 3 đang đi trên sân trường thì

1 người con trai chặn đường với bó hoa trên tay nhìn cô rất tình cảm.

_Tuyết , nhận lời làm người yêu mình nhé!

Người này cũng khá đẹp trai , cách ăn mặc cũng là người giàu có , nhưng rất tiếc cô đã có ý trung nhân.

_Mình xin lỗi không thể nhận lời bạn được.

Bước tránh sang cô đang định bỏ đi thì người đó đã nắm lấy tay cô kéo lại , chưa kịp lên tiếng cô đã thấy cánh

tay nắm lấy mình bỗng lỏng dần.Quay lại thì đập vào mắt là hình ảnh Băng đang nhìn tên kia đầy sát khí, cánh tay hẳn bị chị bẻ ra sau tới muốn gãy ra.Bỏ bàn tay hẳn ra khỏi người cô , chị gằn giọng :

_Lần sau thì không nhẹ nhàng thế đâu.Cút.

Nhìn hẳn 3 chân 4 cẳng ôm tay chạy mà mắt Gia Hân hiện lên đầy thán phục.

_Từ nay em tình nguyện làm fan hâm mộ của chị.

Băng không nói gì chỉ khẽ quay sang chào tạm biệt Hân rồi kéo cô lên xe về nhà.

Trong phòng tập chỉ có cô và chị Băng nhưng không khí lại vô cùng nghiêm túc.

_Quá trình học võ không dễ như em nghĩ đâu , vì thế cần phải kiên nhẫn và chăm chỉ.Em đã từng học võ trước đây chưa ?

_Trước đây em cũng đã học karate .

_Vậy chị xem thử năng lực của em.

Nói xong chị lập tức tấn công, động tác nhanh , mạnh khiến cô chống đỡ không kịp , sau 1 số đợt tấn công đơn giản của chị cô chính

thức đầu hàng.Kiểm tra xong chị trầm giọng :

_Không tệ lắm.

Sau đó là 1 cuộc hành xác thực thụ , bài học võ ngày trước không thấm đâu so với bài dạy của chị Băng.Kết thúc buổi tập cô nằm vật ra sàn thở hổn hển.Chị Băng ngồi xuống sàn đưa cho cô chai nước nói :

_Em rất có tố chất học võ đấy.Nếu em được tập như chị thì có lẽ người cần chỉ bảo bây giờ là chị cũng nên.

_Cảm ơn chị.Mà chị học võ từ lúc nào thế ?

_Năm 11 tuổi chị được thiếu gia cứu về , vào năm đó chị bắt đầu luyện tập .Chị không muốn bị kẻ khác coi thường và cam chịu nữa. Đó có lẽ là động lực để chị được như ngày hôm nay.

_Em sẽ cố gắng không làm chị thất vọng.

Chị quay lại nhìn cô khẽ nói :

_Có lẽ bác Trương đang đợi em đó.

Chị chỉ cho cô chiếc máy camera phía cuối căn phòng.

_Chị cá là bác ý đang nhìn chúng ta nói chuyện.Mau đi nghỉ ngơi chút rồi gặp bác ý đi.

_Vâng , ngày mai gặp lại chị.

Cô ra khỏi phòng tập , tức tốc lên phòng thay quần áo. Sau khi đã chỉnh tề cô mới xuống vườn gặp bác Trương.Cạnh chiếc hồ đã được đặt sẵn 1 bộ bàn ghế, bác Trương đang ngồi đợi cô.

_Tiểu thư , cần nghỉ ngơi thêm chút nữa.

_Dạ thôi cháu vẫn khỏe lắm . Hi hi

_Vậy chúng ta sẽ bắt đầu nhé !

_Dạ.

Chăm chú nghe bác Trương giới thiệu về bang và những người có địa vị trong bang cô thấy hứng thú vài phần.

-Tiểu thư , đây là các tiểu thư của các chi nhánh , địa vị của họ trong bang cũng phụ thuộc vào địa vị cha của họ.Chủ yếu họ cùng cha của mình quản lý các chi nhánh nhưng cũng có 1 số ngoại lệ.

_Ngoại lệ ? Lẽ nào là vị tiểu thư Triệu Uyển kia ?

_Đúng thế , cô ta là người có thể lực nhất trong tất cả các tiểu thư.Cha cô ta là người đứng đầu chi nhánh mạnh nhất hội , hơn nữa cô ta cũng thực sự có tài trong công việc vì thế trong nhiều cuộc làm ăn cô ta thường là người đi cùng thiếu gia.Ngoài ra còn có

_Tôi là ngoại lệ thứ hai, rất hân hận được gặp mặt chị hai.

1 giọng nói cắt ngang lời nói của bác Trương , 2 người cùng quay lại , đập vào mắt cô là 1 gương mặt đẹp hơn cả con gái , nếu không phải giọng nói kia đầy nam tính cùng cách ăn mặc menly qua sức cô đã tưởng đây

là 1 cô gái.Thấy người đối diện đang nhìn mình không chớp mắt anh ta cũng không có vẻ ngại ngần khoe nụ cười thiên thần của mình :

_Chị hai đừng thấy tôi đẹp mà nở đố , tôi biết ăn nói thế nào với anh hai đây.Haiz không ngờ đẹp trai cũng khổ thế này đây.

Nghe giọng nói kiêu căng kia cô bưng tỉnh mặt đỏ ửng lên vì giận :

_Mỹ nhân đang nói gì thế , chúng ta là con gái với nhau , thưởng thức cái đẹp 1 chút thôi mà.

_Này chị hai , đường đường là 1 nam nhi đầu đội trời chân đạp đất thế này mà chị hai dám bảo là mỹ nhân à.

_Mỹ nhân đừng nóng , tổn hại nhan sắc xinh đẹp của mình.

Cô đắc trí vì đã trả thù được con người kia.

_Đẹp trai!

_Xinh gái!

_Đẹp trai !

....

2 con người gân cổ lên cãi nhau , thấy tình hình không ổn bác Trương phải lên tiếng can thiệp :

_2 người dừng lại được chưa ? Lỡ tai già này sắp điếc rồi đây.

Nghe thế 2 người mới dừng lại , nhưng ánh mắt vẫn nhìn nhau tóe lửa.

_Bác Trương , mỹ nhân này là ai thế ?

_Đã bảo tôi là con trai , đúng là 1 cặp trời sinh , hắn ta đã khinh khỉnh còn lấy 1 người vợ khinh khỉnh chẳng

kém.

_Được rồi , bình tĩnh nào.Tiểu thư đây là cậu Hàn Ngạo Thiên , là em họ của thiếu gia.

_Chị hai nghe rõ chưa ?

_Vậy thì mỹ nhân phải gọi là chị dâu chứ ?

Hàn Ngạo Thiên nghiêng răng nghiêng lợi thiếu điều muốn bóp chết người ngồi đối diện, thấy vẻ mặt kia cô bật

cười tới chảy cả nước mắt.

_Cười gì ?

_Cậu thực sự rất là dễ thương đó.

Nói xong cô lại càng buồn cười hơn , nhìn cái mặt kia dễ thương giống hệt Gia Hân.

_Đã nói đừng có khen tôi xinh đẹp hay dễ thương.Tôi là con trai 100% đó.

Cảm nhận con người kia sắp bốc hỏa tới nói cô mới gắng nín cười làm hòa :

_Rồi tôi xin lỗi , cậu rất là đẹp trai.

_HI nghe thế còn được.

-Mà cậu ta là ai thế ạ ?

Cô chớp mắt quay sang nhìn bác Trương , Ngạo Thiên ước muốn xì khói đầu cảm hận nhìn cô.

_Xin tự giới thiệu tôi là

_Tôi biết tên cậu rồi nhưng không hiểu cậu làm gì ở đây ?

_Tất nhiên là tới thăm chị hai rồi.Tiện thể đi bụi.

_Thiếu gia lại bỏ nhà đi sao ?

_Vâng , ba má lại bắt cháu lấy vợ đau cả đầu.

Vừa nói cậu vừa nhón lấy trái nho trong đĩa cho vào miệng.

_Năm nay cháu mới có 22 mà đã bắt cháu lấy vợ , bác có thấy vô lý không ,chị hai thấy vô lý không ?

_Không.

Cả 2 người cùng đồng thanh.Cậu ngạc nhiên :

_Vì sao ?

_Như thế mới vớ người quần được thối đi bụi của cậu.

_Cậu mà không lấy vợ sẽ làm khổ bao nhiêu trái tim các cô gái.

Nghe 2 câu giải thích cậu vô tư gật đầu :

_Đúng thế , không ngờ đẹp trai lại yêu mị như vậy . He he

Nhìn nụ cười kia cô thấy sờn cả da gà, bỗng cô nhớ ra 1 điều :

_Mà cậu đang đi bụi sao ?

_Đúng thế ,mỗi lần đi bụi tôi đều qua đây.

_Thế mà là đi bụi à ?

_Thì nói thế cho oai chứ , tôi mà đi bụi thì lấy gì mà ăn.

_Mà cậu nói cậu là ngoại lệ thứ 2 ?

-_Đúng thế .Mặc dù không thuộc hắc long nhưng tôi vẫn cùng anh Lãnh tham gia các công việc của hội.

_Thì ra là thế.

_Thôi tôi phải đi nghỉ 1 chút đã , đau hết người rồi.Chị hai tối gặp lại nhé.Bác Trương , ba má có gọi cứ bảo

cháu không ở đây.

Không nghe câu trả lời cậu đã vụt chạy vào nhà.Bác Trương khẽ thở dài :

_3 tháng mà 2 lần rồi, mỗi lần cậu ấy sang ở tạm là lại có chuyện.

_Cậu ấy hay đi bụi lắm sao bác ?

-Đúng thế , nhưng đó chỉ là cái có , chủ yếu cậu ấy sang để chộc tức cậu chủ.

_Sao ạ ?

-Tiểu thư cứ chờ sẽ được xem tận mắt.

Cô nhìn vào nhà khê mỉm cười , con người này mặc dù hơn cô 3 tuổi nhưng vẫn còn trẻ con , nhưng cô đâu biết sau bộ dạng kia là 1 bộ óc của 1 thiên tài.

14. Chương 14: Chương 14

Bữa ăn hôm nay không khí khác hẳn mọi ngày , không còn vẻ lạnh lẽo mà thay vào là không khí thoải mái, vui vẻ.Nhìn anh nói chuyện thoải mái

cùng Ngạo Thiên và chị Băng cô thấy hơi chạnh lòng, nhưng cảm giác đó nhanh chóng biến mất vì cô biết đó là 2 người thân, người bạn cùng vào

sinh ra tử với anh trong thế giới cô độc mà anh đang sống.Chị Băng nhìn sang cô quan tâm :

_Hôm nay không mệt mỗi quá chứ ? Có thể tối sẽ hơi ê ẩm người 1 chút.

_Em không sao.

_Làm gì mà mệt mỗi ?

Đang nói chuyện cùng anh ,Ngạo Thiên cũng quay sang hóng hớt.

_Thiếu gia không phải chuyện của cậu.

_Băng nhi à, sao mà ích kỷ thế !

_Đã bảo bao nhiêu lần đừng gọi là Băng nhi nữa.Bộ gần 10 năm rồi mà cậu không hiểu câu đó có nghĩa là gì à ?

Chị Băng trừng mắt nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó.Thấy thế , cô bật cười khẽ , 2 con người này đúng là khắc tinh của nhau , từ đầu bữa

ăn tới giờ không biết cãi nhau bao nhiêu lần rồi.

_Băng nhi , em còn bé xiu thế này ,anh gọi thế cho thân thiết mà , phải không anh hai ?

Anh chỉ biết lắc đầu trước những cuộc cãi vã không điểm dừng của 2 người này.Ngày thường Băng ít nói nhưng gặp Ngạo Thiên là y như rằng làm

người khác đau tai.Khẽ nhìn sang cô anh thấy khung cảnh này bình yên lạ thường,cùng mọi người ăn cơm , cười đùa vui vẻ.Hơn nữa cô luôn an

toàn trong sự bảo vệ của mọi người,anh có lên mạo hiểm 1 lần để giữ cô bên mình mãi mãi không ? Nụ cười kia vẫn trong sáng , thánh thiện như lần

đầu anh nhìn thấy cô cùng người bạn của mình đi mua sắm.Nụ cười ấy như ánh nắng chiếu sáng con tim tràn ngập bằng giá của anh , làm con tim

anh biết thế nào là rung động.Nhưng có lẽ quá khứ đã ăn sâu vào từng tế bào của anh , ngăn cản anh dang tay để ôm cô vào lòng mình.Anh là kẻ

máu lạnh ,lãnh huyết từ trước tới nay làm gì cũng không hề chùn bước nhưng giờ đây con người làm kẻ khác nghe tên cũng phải khiếp sợ ấy lại

đang sợ hãi .Nỗi sợ ấy chính anh cũng không thể giải thích , có lẽ nào anh sợ sẽ không thể nhìn thấy nụ cười ấy của cô nữa không ?

Cảm nhận thấy có người đang nhìn mình ,cô quay sang bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh.Đó không phải sự lạnh lẽo thường ngày mà ánh mắt

đó chứa sự dày vò , đau khổ.Nhận thấy cô đang nhìn lại anh vội quay đầu đi.Khẽ dụi mắt mình cô không nghĩ là mình đã nhìn nhầm, ánh mắt

đó của anh dù trong đau đớn vẫn nhận ra tình cảm tha thiết dù chỉ 1 chút cũng làm sóng gió trong lòng cô yên bình trở lại.Cúi đầu lặng lẽ ăn cơm cô

cũng không để ý tới cuộc cãi vã ồn ào kia nữa , trong đầu cô chỉ còn ánh nhìn đầy phức tạp của anh.Cả 2 người đều chìm vào suy nghĩ của mình cho

đến khi không gian im ắng lạ thường họ mới giật mình ngẩng lên.Ngay lập tức cô sốc tới mở lớn cả 2 con mắt , hình ảnh đang được thu vào bộ não

của cô thực sự là hy hữu.Chị Băng đang đặt chùy thủ lên cổ Ngạo Thiên , khuôn mặt 1 màu hắc ám.Chị Băng mỉm cười dí sát chùy thủ vào khuôn

mặt thiếu gia nhiều chuyện kia gần giọng :

_Khuôn mặt này mà có thêm vài vết sẹo thì sẽ thế nào nhỉ ?

Nhìn nụ cười ấy cô cũng cảm thấy ớn lạnh.Ngạo Thiên nhìn sang anh cầu cứu nhưng anh trực tiếp phun ra 1 câu :

_Tự làm tự chịu.

Thấy không thể tìm sự giúp đỡ từ kẻ máu lạnh kia cậu quay sang cô với khuôn mặt nhăn nhó tới đáng thương hại.Cô giả ngu quay sang bác Trương

_Hôm nay thức ăn rất ngon ,lâu lắm con mới thấy ngon miệng như vậy.

Có người trả thù ình ngu gì mà xen vào, cô nở 1 nụ cười ngọt ngào gửi tới con người đang nhăn nhó như khi ăn ớt kia.Dường như biết mình

phải tự lực cánh sinh cậu vội ngọt ngào :

_Băng à , anh đùa chút thôi mà , hì hì.

_Thiếu gia có cần 1 chút dầu ấn để ghi nhớ câu nói của em hơn không?

Ngạo Thiên vội xua tay :

_Không cần , tuyệt đối không cần.Anh tuyệt đối khắc cốt ghi tâm câu nói của em.

_Thật chứ ?

_Anh xin thề ?

_Lần này tạm tha, còn lần sau thì đừng trách em thủ hạ không lưu tình.

Rút chùy thủ lại chị bước tới gần cô nói :

_Chị có việc đi trước , mai sẽ tới đón em đi học.

_Dạ.

_Thiếu gia , em đi trước.

Anh gật đầu thay câu trả lời.Nhìn bóng Băng đã đi khỏi Ngạo Thiên mới vuốt cái mặt xinh đẹp của mình lẩm bẩm :

_Thật sợ quá đi , chút nữa là bị hủy dung.

Quay qua anh, cậu nhìn bằng ánh mắt trách móc :

_Đúng là chủ nào tớ này , lãnh huyết vô tình.Mà sao hôm nay con bé đó hung dữ thế không biết.

Anh ném cho cậu ánh mắt khinh bỉ , trực tiếp đứng lên để lại 1 câu rồi biến mất:

_Ai bảo động vào con sư tử đang điên.Hôm nay con bé làm sống 1 đứa bằng nhóm khác nên đang điên.Ngu ráng chịu.

Mặt Ngạo Thiên dần ra , vậy là hôm nay thiếu gia ta đây phải chịu tội thay 1 tên nhãi nhép sao ? Nhục quá đi thôi.Cô cười tới chảy cả nước mắt.Cậu

hậm hực đứng lên nhìn cô nói :

_Chị hai , cười nhiều sẽ có nếp nhăn đấy.Xem mai chị hai có cười được nữa không.

Cô ngơ ngác không hiểu , ôm 1 cục thối mốc đi ngủ.Sáng hôm sau không thấy bóng dáng anh hay Ngạo Thiên đâu cô hỏi bác Trương thì nhận được

câu trả lời 2 người đó đã đi ra ngoài trước.Tối trường tâm trạng cô rất chi là vui vẻ, nhưng vừa bước vào lớp mặt cô cũng như chị Băng sa sầm cả lại

,con gái cả lớp đang bu quanh 1 nhân vật mới xuất hiện , ánh mắt ai cũng như mê dại nhìn cái cục trắng trắng đang ngồi giữa.Nhìn kỹ hơn cục trắng

đó là 1 mỹ nhân khó gặp trên đời , nhìn kỹ hơn nữa thì người đó mặc đồ nam sinh , và với đôi mắt 10/10 cô dám đảm bảo đó là cái kẻ nhiều chuyện

đang bỏ nhà đi bụi kia.Nhìn thấy 2 người cậu nở nụ cười rạng rỡ đưa tay lên vẫy, lập tức 1 tràng tiếng hét nổi lên.Đúng là chết vì trai đẹp.Khi cả 2

đang chết lâm sàng ở cửa thì may thay thiên thần bé nhỏ đã đánh thức họ dậy .

_Tuyệt , chị Băng , 2 người làm gì mà đứng ở cửa mãi thế ?

Cô cùng chị quay lại trả lời :

_Không có gì!

Cả 3 trực tiếp đi tới chỗ ngồi, chưa kịp định thần 1 thân ảnh đã ung dung ngồi xuống bên cạnh Băng.Chị quay sang gần giọng :

_Thiếu gia , cậu làm cái quái gì ở đây thế ?

_Đi học.

_Cậu bị dở à ?

_Hôm qua mới nhận ra anh còn thiếu bằng y khoa nữa mới đủ bộ sưu tập bằng đại học.He he.

Cô lắc đầu thở dài , vậy là cũng hiểu câu đe dọa hôm qua của cậu.Sau này cô tới trường cũng khổ rồi , đúng là chạy trời không khỏi nắng.Thở dài

lần nữa cô quay qua Hân thì thấy con người này đang nhìn không chớp mắt vật thể lạ vừa xuất hiện kia.Trời ơi cái tính mê trai đẹp thật không còn

gì để nói.Hứa tay tới muốn gây ra cô mới kéo được Hân về thực tại

_Gia Hân à , cậu về nhà tự ngắm mình hay anh Bảo cũng thấy no mắt rồi chứ ?

Khẽ nuốt nước bọt Gia Hân liếm liếm cái môi nhỏ :

_Đẹp quá , sao lại có người đẹp như vậy cơ chứ , ôi tim tớ đang chuẩn bị nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

_Ôi trời ơi.

Ngay lúc này đây cũng có 1 người đang chết lâm sàng ở đầu bàn , trong đầu chỉ có 1 suy nghĩ ” người đâu mà đẹp quá ta , đáng yêu quá , ôi cái

má kia muốn cắn 1 cái ” .Nở 1 nụ cười mật ngọt chết ruồi cậu chìa tay ra :

_Rất vui được gặp em , anh là Hàn Ngạo Thiên, người quen của Tuyết.

Nắm lấy đôi tay còn đẹp hơn con gái kia nhỏ nhẹ nhàng :

_Em là bạn thân của Tuyết , Gia Hân.

Thế là sợi dây tình cảm lại 1 lần nữa trói buộc 2 con người vừa quen biết nhau này.

15. Chương 15: Chương 15

Cô thực sự muốn bịt miệng 2 con người kia lại ngay lập tức, không hiểu họ nghĩ ra chuyện gì mà như sủng liên

thanh không ngừng nghĩ,tai cô sắp điếc rồi đây.Phóng ánh mắt ai oán sang bên cạnh cô nhỏ giọng:

_Hân à , đang là giờ học đó.

Không có tiếng trả lời , chỉ có tiếng thì thầm to nhỏ của 2 con người đẹp như hoa kia.Khí nóng bốc lên ngàn ngút, cô dang tay gõ đầu Gia Hân 1 cái.

_Ui,ai dám.

Bắt gặp bộ mặt đen sì của bạn Hân lập tức giả ngu :

_Hi , Tuyết à , sao thế ? Ai dám chọc tức cậu , nói đi tớ xử cho.

_2 người mà không im lặng chút thì đừng có mà trách tớ vô tình.

_Ặc, chị hai à , nóng quá không tốt đâu , vả lại 2 chúng ta cũng đâu có làm phiền ai ha ?

Kèm theo là cái gạt đầu hưởng ứng của Gia Hân , cô tức muốn học máu, nghiêng răng nói :

_Vậy làm ơn nhìn quanh lớp xem.

2 cái đầu từ từ quay lại sẫm soi, không phải chứ làm gì mà cả lớp đang nhìn họ chăm chăm vậy,không những thế còn đủ loại cảm xúc xuất hiện nữa.Trai thì nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt ăn tươi nuốt sống, gái nhìn Gia

Hân với ánh mắt ghen tỵ có , cam chịu có.2 nhân vật chính vẫn ngu ngốc không hiểu.Chị Băng ném cho họ ánh mắt khinh bỉ :

_Thiếu gia, không hiểu cậu là thiên tài hay kẻ ngốc.

_Ta tất nhiên là thiên tài rồi.

Lần này là ánh mắt khinh bỉ từ cô phóng tới.Ngạo Thiên hậm hực , dám nhìn ta bằng ánh mắt đó hả, không phục, ta làm gì nên tội chứ .

_Làm ơn ngồi im lặng và khép miệng lại.2 người không biết đã sát thương bao nhiêu người ở đây sao ?

Kèm theo câu nói cô còn hất hất đầu lên mục giảng, vị giáo viên đáng kính thì thoáng lại phóng về phía Ngạo

Thiên ánh mắt rất là ám muội làm kẻ nào đó khẽ rùng mình.Sau khi đầu óc đã hoạt động xong 2 cái miệng lại

đông thanh :

_Hazi , đẹp cũng khổ vậy đó.

Không thèm quan tâm 2 con người lại ngồi tăng bốc sắc đẹp của nhau, đầu cô sắp bốc khói tới nơi rồi đấy. Ác nhân đúng là ác nhân mà đi đâu cũng hại người được, nhìn xem Gia Hân bé bỏng ngoan ngoãn của cô chưa đầy 1 buổi sáng đã bị hấn làm cho hư hỏng rồi. Ngồi cạnh cô chị Băng cũng đang bắn cả loạt sát khí về phía kia nhưng có 2 kẻ vẫn ngu ngốc không biết mình đang đắc tội với ai, phải biết Băng ghét nhất những kẻ thì thâm to nhỏ bên cạnh mình, hơn nữa lại là cái kẻ mặt dày kia. Buổi học trôi qua với không khí cực kỳ tốt đẹp

như thế. Chuông vừa kêu lập tức cô bị chị lôi đi với tốc độ như bay, để lại những kẻ đang mê sắc tới quên thời

gian kia. Ra tới bãi đậu xe chị Băng bỗng dừng lại, nhìn quanh thấy không có ai chú ý chị suy nghĩ 1 chút rồi rút chìa khóa ra tiến lại gần 1 chiếc audi a8 đời mới. Cô nghi hoặc nhìn theo, chẳng lẽ có kẻ ào đang trốn ở

đó? Nhưng ngay lập tức cô há hốc miệng ra nhìn, bằng 1 động tác nhanh không kịp nhận ra chị đã mở được cửa chiếc xe kia. Trong nháy mắt toàn bộ nội thất trong xe bị phá hỏng không thương tiếc, không những thế lớp sơn bên ngoài còn thê thảm gấp vạn lần. Hải lòng nhìn tác phẩm của mình chị gật đầu với cô :

_Về thôi.

Cô vội tới bên chiếc xe của mình, chưa kịp hỏi gì đã nghe chị nói :

_Tí về nhà sẽ biết, đôi khi cũng nên giúp nhà giàu rửa tiền chút.

Trong khi có 1 kẻ đang hả hê thì ở trường 1 kẻ đang phát điên nhìn chiếc xe yêu quý của mình, gần giọng :

_Ta mà biết kẻ nào làm thì chó gà không tha.

Nắm tay kêu răng rắc, Ngạo Thiên phẫn nộ rút điện thoại bấm số rồi hét vào máy :

_5 phút nữa có mặt ở trường y cho tôi.

Khuôn mặt đỏ lên vì tức giận càng thêm phần ma mị, 1 lux con gai đứng xuýt xoa, lòng đang đau như cắt nhìn

cảnh đầy cậu càng sôi máu, trừng mắt quát :

_Cút.

Trai đẹp thì mê nhưng tính mạng vẫn quan trọng hơn, ngay lập tức đám đông giải tán. Vừa về tới nhà cậu đã

làm ầm lên :

_Lập tức điều tra xem kẻ nào làm ! Ta phải chém hấn ra làm ngàn mảnh.

Nhìn thấy bộ mặt đó chị Băng khẽ nhếch môi cười :

_Thiếu gia sao thế ?

_Xe của thiếu gia bị kẻ nào đó phá hỏng thừa tiểu thư.

Cốc nước trên tay cô thiếu điều hôn sàn nhà nếu chị Băng không kịp đỡ, dành cho cô cái nháy mắt thân tình

nụ cười trên môi chị càng nở rộng. Khẽ nuốt nước bọt cô tự nhủ sau này tuyệt đối không làm méch lòng chị. Hậu quả khôn lường, phi thường không dám nghĩ tới. Nhìn bộ mặt của Ngạo Thiên cô dâng lên 1 chút thương cảm,

ngu thì ráng chịu thôi.

_Thiếu gia , có lẽ là do chùy thủ gây lên, có lẽ nên nhờ Bằng tiểu thư xem qua, cô ấy rất rành về chùy thủ. Cô giật mình nhìn sang nhưng chị vẫn ung dung uống trà. Tay khẽ vuốt chùy thủ chị nhìn cậu mỉm cười :

_Hôm nay có hơi ngứa tay nghịch 1 chút , hóa ra đó là xe của thiếu gia à ? Chắc chắc , thực xin lỗi.

Ngạo Thiên trừng mắt nhìn chị như nhìn quái vật, răng nghiến kèn kẹt :

_Bằng , con nhỏ này.Hôm nay bốn thiếu gia không dạy dỗ lại em thề không làm

Chưa kịp nói xong đã thấy lạnh lạnh ở cổ, thanh âm lập tức ngưng bật, đứng đó tức quá không kịp cảnh giác. Nhìn về mặt kẻ đang dùng chùy thủ lướt quanh mặt mình cậu tức muốn học máu.

_Đây là cái tội nói dài , nói dai , nói đại , cái miệng làm khổ cái thân thôi. Thiếu gia có lẽ đẹp trai quá cũng thực khổ , để em giúp đỡ nhé?

Hảo hán trả thù 10 năm chưa muộn, cậu lập tức thay đổi thái độ :

_Ha ha , không nên, em thích thì cứ phá xe thoải mái , ta sẽ mua xe khác cho em phá, phá chán thì thôi ha?

Ta nói đùa thôi mà , em cứ làm gì em thích , ta tuyệt không dám ý kiến.

_Hình như hôm qua cũng nghe qua câu này rồi, thực nhàm chán.

Tay lại tăng thêm lực đạo, đang lúc Ngạo Thiên run rẩy lấy bối thì cứu tinh xuất hiện.

_Có chuyện gì?

Anh bước vào nhìn qua 1 lượt rồi hỏi, cô ngạc nhiên đôi chút, lần lần rồi mới thấy anh về vào giờ này, mọi khi

chỉ có bữa tối mới được gặp anh. Nhìn thấy anh Ngạo Thiên như chết đuối với được phao :

_Anh . help me, hức hức.

Anh ngán ngẩm , đưa tay lên xoa mi tâm nhẹ giọng :

_Bằng , bỏ chùy thủ ra đi.

_Tạm tha lần này , lần sau đừng hòng mong ai cứu.

_Anh tuyệt đối không tái phạm.

Không để ý tới 2 người kia đang nói gì cô nhìn anh chăm chú, hình như hôm nay có chuyện gì đó thì phải nhìn

anh rất mệt mỏi. Đôi tay kia cứ xoa mi tâm liên hồi, ngồi xuống ghé anh tựa lưng ra sau , mắt khẽ nhắm lại. Đó

chỉ là biểu hiện của 1 người đang suy nghĩ công việc nhưng cô biết anh đang rất mệt mỏi, chẳng qua anh che

dấu rất tốt. Có lẽ cô ngày càng hiểu về anh nhiều hơn, chính vì thế mà cô càng lún sâu vào tình yêu này , thậm chí ý muốn bước chân ra cũng không có. Nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh, cô khẽ hỏi :

_Có chuyện gì sao ?

Anh lười nhác nhắm mắt không trả lời. Cô biết anh sẽ phản ứng ra sao nhưng tim vẫn đau, thì ra yêu 1 người lại đau khổ như thế. Khi cô tưởng chừng anh sẽ im lặng mãi như thế thì anh lên tiếng :

_Không sao , không cần lo lắng!

Khuôn mặt anh đã bị tay che mắt phân nửa không nhìn ra cảm xúc nhưng cũng làm cô thấy hạnh phúc, hóa ra hạnh phúc chỉ đơn giản như thế, chỉ cần 1 câu trả lời cũng làm cô thấy vui, không cần lời lẽ ngọt ngào ,

không cần cử chỉ quan tâm, với cô như thế này thôi là quá đủ rồi. Tay anh từ từ hạ xuống, ánh mắt sâu thẳm

nhìn cô 1 thoáng rồi trầm giọng nói :

_Ăn cơm

2 kẻ đang cãi nhau điên cuồng kia cũng tạm dừng chiến để tiếp thêm dinh dưỡng. Tất nhiên bữa cơm này cũng chẳng im lặng được vài giây, đúng là nên tách họ ra không thì cô chỉ có nước đi khám tai, tất nhiên có người vẫn ung dung dùng bữa vì đã miễn nhiễm cảnh này từ bé rồi.

Buổi chiều cô lại miệt mài tập cùng chị Băng, thực sự chị là 1 người thầy nghiêm khắc tới nỗi cô không dám lơ

là chút nào. Sau 4 tiếng vật lộn với sàn nhà cô cũng được nghỉ ngơi sau cái gật đầu hài lòng của chị :

_Rất tốt , em thực sự có tố chất học võ đấy. Đi nghỉ ngơi đi, chị có việc phải đi trước.

_Vâng.

Ngồi xuống sàn tập 1 chút cô mới đứng dậy lên phòng , nhưng vừa mở cửa ra đã gặp ngay cái mặt ngu không tả nổi của Ngạo Thiên. Nếu tả cậu ta bằng 1 chữ là ” ngốc “, 2 chữ là ” cực ngốc ” , 3 chữ là ” cực kỳ ngốc “. Không hiểu đây có phải kẻ có chỉ số IQ gần 200. 18 tuổi đã có 4 bằng đại học trong tay, 1 tay hacker tầm cỡ từng xâm nhập vào hệ thống quốc gia mà không ai hay biết không nữa. Nhìn cái mặt đẹp hơn con gái

kia cô ngao ngán :

_Có chuyện gì thế ?

_Chị hai thực vất vả, thực vất vả.

Cô cầm lấy cốc nước cậu đưa, ánh mắt cảnh giác, con người này ngốc thế thôi nhưng xun xoe thế này cực kỳ nguy hiểm. Uống xong cốc nước cô lập tức muốn phun hết ra vì tức giận, cái kẻ ngu ngốc kia này giờ liên mồm nói, nói tới đau nhức cả tai

_Chị hai à, Hân muốn ăn gì nhất, thích gì nhất, ghét gì

Cô cố trả lời từng câu, cảm giác như bị lợi dụng nhưng lỡ uống cốc nước của cậu ta rồi, ta nhẫn, ta nhẫn. Cho tới khi sức chịu đựng của cô đi tới giới hạn với câu hỏi ngu hết thuốc chũ của cậu :

_Chị hai, vậy Gia Hân có thích đồ xuyên thấu không ta ?

Nhìn bản mặt 35 kia cô gần từng tiếng :

_Hân. Ngạo. Thiên

_Chị hai bớt giận, em lập tức rút ngay.

Cuộc sống của cô cứ thế diễn ra, nói vui không vui , nói buồn không buồn, nhưng đã 4 tháng qua đi cô cũng thấy thân thiết với cuộc sống này. Mùa đông đã đến từ bao giờ mà cô không kịp nhận ra, 4 tháng qua cô phát

hiện mình đã trưởng thành hơn rất nhiều , giờ đây cô đã học được cách che dấu sự mệt mỏi, đau khổ trước mặt người khác. Nhưng cô cũng cảm thấy ấm áp hơn khi anh không còn lạnh lùng với cô như trước, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt quan tâm của anh dù chỉ trong 1s cô cũng thấy hạnh phúc, hơn nữa bên cạnh cô ngoài ba má, bạn bè còn có chị Băng , bác Trương yêu thương cô, Ngạo Thiên dù làm người ta phát phiền

nhưng luôn làm cô thấy vui vẻ. Chậm chạp bước về phía lùm cây, cô quần chặt lấy chiếc áo khoác quanh người, không biết từ bao giờ cô có thói quen tối nào cũng ngồi đây, ở đây cô cảm thấy an toàn với tất cả, tâm cũng vì thế mà lắng lại. Nhìn ra vườn ly đã sắp tàn hết ánh mắt cô măm mác buồn. Nơi đây lần đầu tiên cô

thấy anh hùng dữ như vậy, nhưng nơi đây cô cũng biết tình cảm thực sự của anh. Nơi đây dù có đau khổ nhưng cũng rất hạnh phúc. Ánh mắt cô dường như không thể đoán biết đang nhìn gì, hay đơn giản cô đang chìm vào suy nghĩ miên man.

Trong tòa lâu đài anh cũng đang nhìn xuống khu vườn này, nhưng thay vì vườn ly kia ánh mắt anh lại xuyên

thăng vào lùm cây nơi có 1 người con gái anh quan tâm đang ngồi đó. Tự bao giờ anh đã có thói quen đứng đây nhìn cô cho tới khi bóng dáng ấy bước ra và khuất dần sau cánh cửa kia, hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Sau khi an tâm cô đã vào nhà anh mới yên lòng giải quyết khối công việc đồ sộ trên bàn. Bỗng chuông điện

thoại vang lên, anh lười nhác nhấc máy :

_Chuyện gì ?

Không rõ đầu dây kia nói gì nhưng nhìn bộ mặt đầy sát khí của anh cũng biết là chuyện không hay. Đặt điện thoại xuống 2 tay anh siết chặt lại tới nổi cả gân xanh.

_Chết tiệt, lại là Trần gia.

Đã 4 lần chúng cho người theo dõi cô nhưng đều bị người của anh thanh toán nhanh chóng, nhưng cứ thế này thực sự không yên tâm. Anh nghiêng răng nói :

_Trần gia, các người được lắm.

Trần gia là 1 thế lực rất đáng sợ nhưng không hiểu vì sao 4 năm trước đột nhiên rơi vào tình trạng thê thảm hết mức, nay bỗng xuất hiện 1 người đứng lên chống đỡ nếu không Trần gia nay chỉ còn lại hư danh. Người khác không biết nhưng anh biết vì chính tay anh đã làm điều đứng gia tộc đó. Mỗi hận thù ấy dù anh có xé xác chúng ra cũng không thể hết. Không vì ba anh ra mặt kêu anh dừng tay thì hà cớ gì trong thế giới ngầm này còn có cái tên Trần gia. Thế mà bây giờ chúng dám động vào cô, khác nào đang khiêu chiến với anh. Được, muốn giỡn với tử thần thì anh sẵn sàng chiều theo. Cầm ly rượu anh dốc thẳng vào cổ họng, càng ngày càng mê luyện hương vị này, cũng như càng ngày hình bóng cô càng ăn sâu vào suy nghĩ, cuộc sống của anh. Trốn tránh cô khiến anh mệt mỏi vô cùng, ngày ngày theo dõi cô tập luyện qua camera anh thấy thực sự xót xa. Người con gái ấy rất kiên cường, không kêu than chỉ mím môi chịu đau. Bao nhiêu đêm anh lo lắng khi cô vẫn âm thầm tập luyện 1 mình. Khuôn mặt, giọng nói của cô vào cái đêm mà cô nói yêu anh

vẫn in đậm vào tâm trí anh. Đáng lẽ cô không nên gặp anh, yêu anh, anh chỉ là 1 con quỷ khát máu, đôi tay đã nhuộm màu đỏ, kẻ thù của anh là vô số. Ở bên anh cô có biết nguy hiểm thế nào không ?

Dù miệng đã nói tránh xa cô nhưng anh cũng không thể điều khiển tình cảm của mình. Liệu anh có dám để cô

tới bên 1 người khác không, anh sợ sẽ không được nhìn thấy cô nữa, người con gái ấy đã làm anh biết yêu, biết nhớ mong 1 người, biết sợ hãi là thế nào. 2 ý nghĩ làm anh mệt mỏi thực sự, sợ sẽ làm cô thương tổn

nhưng cũng sợ mất cô, anh phải làm thế nào đây?

Sáng nay cô dành trọn cả buổi để nghiên cứu công việc cùng bác Trương, chị Bằng đi làm nhiệm vụ triền miên, anh cũng rất ít khi về, đã 2 ngày nay cô không nhìn thấy anh thực sự rất nhớ, bữa ăn chỉ có 2 người là

cô và cái kẻ đang ôm ảnh Gia Hân ngồi tương tư kia không khí rất buồn chán. Liếc mắt sang Ngạo Thiên đang

nằm đau trên bàn cô thở dài :

_Ngày nào cũng gặp nhau còn tương tư nói gì ?

Chu cái mỏ lên cậu ảo não :

_Những 2 ngày không được gặp đó, nhớ quá đi thôi.

Cô giơ tay đầu hàng, 2 kẻ này ngày ngày dính nhau như hình với bóng không rời, hành động thực sự sến tới buồn nôn. Nhờ Hân mà cậu cũng lập kỷ lục đi bụi lâu nhất từ trước tới giờ. Không khí bỗng ồn ào lạ thường, không biết từ đâu gần chục chiếc xe lao ầm ầm vào sân, 3 người vội chạy ra coi. Ngay lập tức Ngạo Thiên hóa

đá bên cạnh cô, cánh cửa xe bật mở, 1 người phụ nữ tầm hơn 30 bước ra, ăn mặc cực kỳ hợp thời trang, nhưng không kém phần quý phái, chung quy chỉ bằng 2 chữ ' hoàn hảo ' nhưng dung nhan này thực sự rất quen thuộc a. Người phụ nữ hằm hằm tiến lại phía cô. cô ngạc nhiên thầm nhớ lại xem mình có đặc tội với ai

không nhưng câu trả lời có ngay lập tức. Người phụ nữ bước qua cô nắm chặt lấy tai Ngạo Thiên quát :

_Hàn Ngạo Thiên, con được lắm, dám bỏ ta với cái lão già kia lâu như thế , để ta xem con chạy đi đâu được.

Ngạo Thiên đau khổ lên tiếng :

_Má, đau quá, con biết sai rồi, hu hu.

Cô hóa đá theo, người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp này là mẹ Ngạo Thiên sao , hèn chi nhìn quen mắt thế, cậu

ta tám phần thừa hưởng nét đẹp từ má. Cô vội cúi chào :

_Cháu chào cô.

Bác Trương cũng lên tiếng :

_Đại tiểu thư, vào nhà rồi nói.

Người phụ nữ gạt đầu rồi lôi thẳng cậu vào nhà, cả ngôi nhà như sập vì tiếng kêu đau đớn của ai kia.

16. Chương 16: Chương 16

Sau khi đã yên vị trên ghế người phụ nữ mới bỏ tai Ngạo Thiên ra nhìn cô tươi cười :

_Con là vợ sắp cưới của Lãnh à ?

_Dạ vâng.

Cô trả lời theo phản xạ vì còn đang bận ngạc nhiên nhìn con người kia đau đớn xoa tai.

_Ta là Dương Thiên Hoa , cô của Lãnh đồng thời cũng là má của thằng nhóc trời đánh này.

_Con là Lăng Tuyết, hôm nay cô sang đón Ngạo Thiên về ạ ?

_Không, cô di cư sang đây luôn.

Nghe xong câu trả lời không chỉ cô ngạc nhiên mà bác Trương với Ngạo Thiên cũng 1 phen đổ mồ hôi hột.

_Má, chả nhẽ ba để má sang đây 1 mình à?

_Không má bỏ nhà đi.

Ung dung tựa lưng vào ghế cô Hoa lên tiếng, ánh mắt lóe lên chút nguy hiểm. Bỗng nhớ ra chuyện gì đó cô quay sang con trai mình gần

giọng :

_Tiểu tử được lắm, dám trốn sang đây bỏ mặc ta ở bên lão già đó à ?

_Hi hi, má nghỉ ngơi chút đi , đi đường mệt mỏi rồi.

Nịnh nọt đúng là nghề của cậu ta, vừa rồi còn mang cái vế mặt đưa đám xoa tai giờ đây đã tươi tỉnh bóp vai má xu nịnh. Cô Hoa nhìn con

trai ánh mắt nguy hiểm :

_Lập tức về nhà chuẩn bị lấy vợ cho ta.

_Má con còn nhỏ mà!

_Ta muốn bế cháu, ôi số tôi sao khổ thế này, chồng thì lẳng nhăng, con trai thì không nghe lời má. Hu hu.

Nhìn người cô này mà cô khê nhăn mày, gia đình này không phải trẻ con quá đi, có khi nào người chú cô chưa gặp cũng... tương tự.

_Má con đang tìm con dâu cho người mà. He he

Nghe điệu cười đều rả của con trai cô Hoa quay sang nhìn :

_THật không ? Dám nói dối lần nữa thì đừng trách ta không nể tình mẹ con.

_Con xin thề. Không tin má hỏi chị hai coi.

Trọng trách được đổ lên đầu cô, nhìn đôi mắt long lanh đầy chờ đợi của cô Hoa cùng ánh mắt van xin của cậu cô khó khăn gật đầu. Cô đang

bán bạn mình cho quỷ dữ, hu hu , Gia Hân đừng trách mình, đây là hoàn cảnh xô đẩy a. Trong ngôi biệt thự trắng cũng có 1 con người hắt

xì không thôi và tự hỏi ai đang nhắc đến mình, mà không biết rằng có 2 kẻ đang nở nụ cười của quỷ dữ với cô. Thái độ cô Hoa với con trai lập

tức thay đổi chóng mặt, nựng nựng má con trai cô xốt xa :

_Vừa nãy có đau lắm không ? Ôi con trai má, má biết mà.

_Đau chết luôn ý chứ.

Đang làm nũng với má bỗng cậu nhớ ra hỏi :

_Má má bảo ba lẳng nhăng sao ?

_Đừng nhắc tới kẻ bạc tình đó nữa, có khi giờ đang vui vẻ với cô thư ký trẻ trung xinh đẹp của lão rồi. Hừ.

_Vì thế mà má sang đây.

Gật đầu cái rụp , cô Hoa bày ra bộ mặt đau khổ mà cô dám chắc 100% là đang giả vờ, 2 má con nhà này thật không còn gì để nói. Bác

Trương này giờ mới lên tiếng :

_Đại tiểu thư, tôi cho người dọn phòng rồi, cô lên nghỉ ngơi đi.

_Cảm ơn bác. Thôi ta nghỉ ngơi chút , tí sẽ nói chuyện với 2 đứa nha.

Nháy mắt 1 cái cực kỳ đáng yêu cô Hoa mới duyên dáng đi lên lầu. Cậu thở phào nhẹ nhõm, đôi khi tự hỏi đây là má cậu hay em gái cậu

nữa, sắp làm bà nội rồi mà còn như trẻ con. Cô chọc chọc tay cậu hỏi :

_Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi thế ?

_Đoán coi.

_Tầm hơn 30.

Cậu trợn mắt ngó cô đăm đăm như thể cô mới từ viện tâm thần đi ra.

_Chị hai à năm nay em cũng 22 rồi đó, bộ chị bảo má sinh em lúc 10 tuổi à.

_Tại nhìn cô ấy trẻ quá, còn tưởng chị gái cậu.

_Hix, năm nay quý bà ấy đã 44 rồi đó.

_Ngưỡng mộ.

_Chị ngưỡng mộ gì, chuẩn bị chịu hành xác đi, thôi em phải đi tiếp thêm sức mạnh đã.

Tiếng chưa dứt đã không thấy người, cô ngẩn ra nhìn, lòng tự hỏi, nhà này thực đúng là rạp xiếc đi. Tiếp tục việc dang dở vừa rồi với bác

Trương chẳng mấy chốc mà hết cả buổi sáng. Bàn ăn hôm nay không phải ẩm áp mà là cực kỳ ẩm áp. Cô thực nuốt không trôi vì 2 con

người kia liên tục hỏi chuyện cô.

_Tuyệt à thế đối tượng của thằng nhóc này thế nào ? Có ngoan ngoãn không ? Gia đình ra sao ? ...

Và sau hàng ngàn câu hỏi cô cũng được giải thoát vì mọi thông tin đã được giải đáp. Ngao ngán nhìn sang bác Trương cô nhận được ánh

mắt cảm thông, và sau buổi làm tư vấn cô rút ra 1 kết luận : thà ở với Ngao Thiên còn đỡ đau đầu hơn. Bỗng cô dâng lên lòng cảm phục

với người chú bí ẩn kia. May mắn thay khi chị Băng xuất hiện giúp cô thoát khỏi sự tra tấn tinh thần này. Cô thấy hăng hái hẳn lên với bài

học ngày hôm nay, vận động thực là thoải mái a. Bữa tối mọi người lại được thưởng thức giọng nói như hát của cô Hoa, thực sự nói chuyện

với cô Hoa rất vui vẻ , thoải mái nhưng không phải nói từ sáng tới tối không ngừng nghỉ là hơi quá sao ? Từ giờ cô sẽ tuyệt đối nghe theo

mọi cảnh cáo của Ngao Thiên.

1 tuần trôi qua cô thực sự không thể chịu đựng nổi nữa, mọi người có vẻ miễn nhiễm cảnh này từ bé nhưng cô thì như muốn rụng tai ra

luôn, may thay cứu tinh của cô đã tới. Trưa nay đi học về đã thấy 1 chiếc xe lạ xuất hiện ngoài sân, bước vào nhà cô phát hiện 1 người

đàn ông đang ngồi trong phòng khách, đối diện là cậu và cô Hoa. Phải nói ấn tượng đầu tiên của cô về người đàn ông này là giống hệt

anh, lạnh như băng, khuôn mặt tuy không sắc nét bằng nhưng cũng rất anh tuấn, có lẽ tuổi cũng đã 50 nhưng nhìn còn rất phong trần.

Bỗng cô Hoa lên tiếng :

_Ông sang đây làm gì ?

_Đón em về.

_Tôi không về, ông về mà vui về với em chân dài của ông.

_Em..

Dường như không thể giải thích nổi, ông đứng dậy kéo tay cô Hoa nói :

_Lên phòng nói chuyện.

_Bỏ tay tôi ra

Mặc dù nói thế nhưng cô Hoa vẫn để người này kéo đi. Ngạo Thiên dùng ánh mắt cún con ngược lên :

_Sao không cho con nghe.

Người đàn ông quay lại nhìn cậu ánh mắt phóng ra lửa :

_Ngồi im đó.

Cậu ngoan ngoãn ngồi im, để 2 người kia kéo nhau lên lầu. Nhìn thấy ánh mắt tò mò của cô cậu giải thích , nụ cười toe toét:

_Đó là vị ba ba đáng yêu của má đó. he he kiểu này thì mình lại sắp tự do rồi.

Cô tá hỏa, vị đại nhân mặt lạnh kia cư nhiên là thân nhân của 2 con người lằng xằng này sao ? Đời thật lắm bất ngờ mà. Sau đó cô rút ra

quyết định sẽ tin tưởng cậu vì chỉ mấy tiếng sau trước mặt cô là cảnh mẹ con nước mắt rùng rùng (thực ra là giả khóc) chia tay nhau

_Cố mang con dâu về nghe chưa ?

_Má về mạnh khỏe nhé , con nhớ má lắm.

Thấy 2 má con ôm nhau không rời, 1 người tức giận kéo vợ mình về lạnh nhạt lên tiếng :

_Phá phách nữa đừng trách.

Cậu nhìn ba mình với ánh mắt khinh thường, có ai ăn dấm chua với con trai như ba cậu không? Chào từ biệt mọi người ba cậu lập tức đưa

bảo bối của mình về. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, đại tiểu thư mỗi lần giận chồng là lại làm họ khổ sở a , không hiểu sao 1 kẻ máu lạnh như

thế lại đâm đầu yêu đại tiểu thư của họ không thuốc chữa.

Dường như rất nghe lời má, cậu dạo này chăm chỉ tiếp cận với Gia Hân hơn kèm theo là triệu chứng ngày nào cũng muốn ới của cô. Nghe

2 người này nói chuyện không muốn ới mới là chuyện lạ đó.

_Hân à, ánh mặt trời thực sự lu mờ trước em đó!

_Anh cứ đùa em anh mà cười còn đẹp hơn hoa nữa ý chứ

_Anh khen thật mà , hihi.

.....

Cô thực hối hận vì đã để 2 kẻ này gặp được nhau, giờ phút này chỉ muốn làm kẻ điếc cho đỡ khổ.

Bữa tối nay chỉ có anh và cô vì con người kia đã hẹn Hân đi đánh lễ với nhau. không khí lại trở về như lúc trước, bao trùm tất cả là sự im

lặng. Dạo này không được gặp anh thường xuyên cô cảm thấy thực nhớ, nhìn anh 1 cách kín đáo cô nhận ra anh gần hơn trước thì phải,

cả khi ăn 2 hàng lông mày vẫn nhúu chặt vào nhau không phải vừa ăn vừa suy nghĩ công việc đó chứ? Cúi đầu suy nghĩ cô bị giọng nói của

anh kéo về thực tại

_Thời gian tới đừng đi đâu 1 mình, về nhà chơi cũng cần có Bằng đi cùng.

Cô ngạc nhiên hỏi lại :

_Có chuyện gì sao ?

_Không có gì, chỉ là để bảo đảm an toàn cho cô thôi.

Nói xong anh dùng bữa tiếp như ngầm thông báo cuộc nói chuyện tới đây là kết thúc, cô ảo não gật đầu :

_Em biết rồi.

Nghe giọng nói của cô tay anh cầm đĩa khẽ dừng lại nhưng nhanh chóng khôi phục như không có gì. Nhìn khuôn mặt cô đầy thất vọng

chán nản trong lòng anh thấy không vui, mấy ngày nay không nghe tiếng cười của cô anh bỗng thấy nhớ da diết. Bỗng ánh mắt anh

dừng lại ở đôi tay này giờ giấu dưới bàn của cô đang đưa lên gạt tóc , mày khẽ nhíu lại :

_Sao mà bị thương.

Cô vội giấu bàn tay đi không nhìn anh trả lời :

_Bất cần 1 chút thôi.

_Đã mời bác sĩ chưa ?

_Chỉ là vết thương nhỏ, không cần làm mọi người lo lắng.

Anh im lặng nhìn cô rồi hỏi :

_Ăn xong chưa.

Nhận được 1 cái gật đầu anh đứng dậy kéo tay cô lên lầu. Cảm nhận đôi tay cô bé nhỏ nằm trọn trong tay mình anh thấy như có 1 dòng

nước ấm áp chạy trong cơ thể khiến anh không muốn buông tay. Con người này nganh bướng không nói nổi, chỉ là vết thương nhẹ mà

hơi hoạt động cũng làm cô nhíu mày lại sao, nói dối cũng không biết cách. Sau anh cũng có 1 kẻ đang ngu ngốc nhìn tay mình đang nằm

gọn trong bàn tay to lớn kia. Lần đầu tiên anh nắm tay cô mà lại dịu dàng như thế này, dường như quá xúc động mà cô cứ để anh tùy ý kéo

đi. Cho tới khi bị ép ngồi trên chiếc giường êm ái cô mới tỉnh lại, không biết từ lúc nào đã lên tới phòng mình thế này ? Mà anh đi đâu rồi ?

Chưa kịp đứng lên cô đã thấy anh đang từ cửa đi vào, trên tay cầm hộp băng cứu thương. Ngồi đối diện với cô anh nhẹ nhàng để tay cô

trên chân mình, từ từ gỡ lớp băng bên ngoài, nhìn thấy vết thương anh trừng mắt với cô :

_Chùi thử ? Đây là vết thương nhẹ sao ?

_Hôm nay tập luyện không may nên..em học ngành y có thể tự băng bó ỉnh.

Cô định rút tay lại thì anh đã giữ lấy

-Ngồi im đó, thực không biết có phải học ngành y không nữa?

Cô ảm ức, không phải sợ anh đợi lâu cô đã chẳng băng bó sơ sài như vậy, cũng thực là chả hiểu hôm nay làm sao mà sơ ý để bị rạch 1

đường tuy không dài nhưng khá sâu trên tay. Anh khẽ căn nhằn nhưng rất tỉ mỉ sát trùng vết thương cho cô. Cô khẽ “a” lên một tiếng

làm anh dừng ngay hành động của mình, nhẹ nhàng thổi thổi vào vết thương, giọng nói của anh rất ấm áp như dỗ dành cô :

_1 chút là hết đau thôi.

Cô im lặng để anh bôi thuốc, băng bó vết thương ỳnh, nhìn từ trên chỉ có thể thấy đôi lông mày nghiêm nghị của anh đang nhíu chặt ,

không hiểu sao con người này luôn luôn cau mày như thế . Cho tới khi ý thức được hành động của mình cô mới giật mình nhận ra tay cô đang

miết nhẹ hàng lông mày này của anh. Cảm nhận khuôn mặt anh đang từ từ ngẩng lên, rất muốn rút tay lại nhưng cô không thể. Ngay khi ánh mắt

cô gặp phải đôi mắt anh cô chỉ muốn thời gian dừng lại , trong ánh mắt sâu thẳm ấy hiện lên sự lo lắng , quan tâm và cả chút kinh ngạc. Tay

anh bất giác đưa lên miết nhẹ lên má cô, họ cứ nhìn nhau như thế cho tới khi cô tưởng mình đã chìm sâu vào đôi mắt ấy thì anh giật mình rút

tay lại, vội vàng băng bó vết thương rồi đi nhanh ra cửa. Ngập ngừng 1 chút anh quay người dặn dò cô :

_Tự bảo vệ mình, nếu bị thương thì bảo bác Trương.

Cô im lặng gật đầu nhìn anh đóng cửa lại. Lòng dâng lên 1 cỗ ấm áp. Ngoài cửa đang có 1 người nhìn chằm chằm tay mình rồi không tự chủ rít nhỏ:

_Chết tiệt, cư nhiên không thể khống chế bản thân

17. Chương 17: Chương 17

Ngồi vào bàn học mà tâm trí cô cứ để đi nơi đâu cho tới khi tiếng chuông điện thoại làm cô giật mình:

_Gia Hân.

_Ừm, mai sinh nhật anh Bảo , cậu sẽ tới chứ?

_Tất nhiên rồi.

_Vậy mai học xong cùng mình về luôn nhé, cô chú cũng sang.

_Chắc mai mình phải đi cùng chị Băng, anh ấy không cho đi 1 mình.

_Tuyệt này, má muốn gặp mặt anh ta, cậu có thể kêu anh ta đi cùng không?

Cô trầm ngâm 1 chút rồi nói:

_Dạo này anh ấy rất bận, để mình hỏi anh ấy đã.

_Ừm, thế nhé , bye.

_Ừ, bye.

Suy nghĩ 1 hồi lâu cô mới đi sang phòng anh, chần chừ mãi mới dám gõ cửa. Tiếng anh lạnh lùng truyền ra

_Bác Trương à? Cháu không khóa cửa.

_Không , là em.

Ngoài cửa , cô thấp thỏm lo sợ anh sẽ đuổi cô về , 2tay bồn chồn nắm vào lại mở ra liên tục.Trong phòng, ngòi bút trên tay anh rạch 1 đường

dài trên giấy, cho tới khi tiếng va chạm giữa mặt bàn và bút làm anh thoát khỏi sự ngạc nhiên, lấy lại bình tĩnh anh cúi đầu đọc tài liệu, nói

vọng ra

_Vào đi.

Tay cô run rẩy đẩy cửa phòng anh, lần đầu tiên mới biết phòng của anh cũng lạnh như anh vậy.Màu sắc chủ đạo vẫn là màu đen quen thuộc,

chỉ có rèm cửa màu xanh thẫm .Căn phòng khá đơn giản với 1 bộ sa lông tiếp khách, bàn làm việc với những chồng hồ sơ nhìn mà cô muốn xỉu,

phòng của anh không phải đơn giản mà là cực kỳ đơn giản, nhưng làm cô quan tâm nhất là người đang cúi đầu giải quyết công việc kia.Người

ta nói đàn ông đẹp nhất khi họ làm việc, câu nói thật không ngoa, nhìn anh 1 tay chống cằm, 1 tay cầm bút viết quả thực càng thêm thu hút.

Dù đang nhìn tài liệu nhưng mọi chú ý của anh là bước chân của ai kia, vào phòng anh không phải để thăm quan đây chứ.Sự kiên nhẫn của

anh bị đánh bại, bỏ bút xuống, anh ngẩng đầu hỏi:

_Có chuyện gì thế?

Giọng nói không còn quá xa cách như trước nữa mà còn thêm chút hài lòng vì có người đang ngẩng ngốc nhìn anh kia.Phát hiện anh đang

nhìn mình cô vội cúi đầu che đi 2 má đang đỏ ửng của mình, khẽ hỏi:

_Ngày mai anh có rảnh không?

Anh nghi hoặc nhìn cô nói;

_Làm gì?

_Mai sinh nhật anh Gia Bảo, mọi người muốn mời anh tới.

_Tôi không quen anh ta.

Anh thấy hơi khó chịu khi thấy cô quan tâm tới người con trai khác.

_Em biết, nhưng cô chú , ý em là

Cô khổ sở dùng từ ngữ để diễn đạt, chẳng nhẽ nói cô chú muốn anh sang để xem anh là người thế nào à? 2 bàn tay cô nắm chặt lại nhìn

anh lúng túng

_Là gì?

_Nếu anh rảnh có thể tới đó, họ cũng như gia đình thứ 2 của em vậy.

2 tay anh đan vào nhau chống cằm nhìn thẳng vào cô như thể cô là tội phạm vậy.

_Tại sao tôi phải quan tâm tới chuyện đó?

Gương mặt cô đỏ bừng 1 phần vì tức giận 1 phần vì ánh mắt của anh.Cô hơi cúi người nói:

_Làm phiền anh rồi, thực xin lỗi, coi như em chưa nói gì.

Nói xong cô vội xoay người rời khỏi phòng.Anh trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, từ lúc cô rời khỏi anh cũng không hứng thú với công việc

nữa.Đêm cứ thế trôi qua với mỗi người 1 suy nghĩ riêng.

Kết thúc buổi học võ cô được chị Băng hộ tống tới nhà Hân, tất nhiên có kẻ không mời cũng tới, ai khác ngoài kẻ đang huyết sáo bên cạnh

cô đây.

_Chị hai, hôm nay trời thực u ám không hợp với tâm trạng em chút nào!

_Vậy thì cậu bỏ cái kính râm ra, và xem lại xem giờ là sáng hay chiều.

_Hì hì, em quên mất.

_Và làm ơn trật tự cho tới khi xuống xe.

_Biết vậy đi 1 mình cho sướng

Cô nổi điên với cậu:

_Cậu lập tức cút xuống cho tôi, xe của mình không đi , để làm cảnh à?

_Sorry , em lỡ lời.Không đi với chị em không có vé mời vào nha.

_Cậu mà không kiếm được vé mời chắc?

Cô nghi ngờ nhìn cậu, sau bao ngày sống trong cùng 1 ngôi nhà cô có thể bảo đảm , cậu không làm trộm là 1 thiệt thòi lớn của giới đạo

chích.Cô không cần xem thời sự cũng biết ngày mai sẽ phát những bản tin gì, thậm chí bí mật quốc gia cô cũng biết kha khá, vì có người

coi bề khóa mạng là niềm vui để khởi động ngày mới.

Nhìn bộ mặt biết tông của cô , cậu nở nụ cười tươi hơn hoa:

_Đơn giản là không thích.Ai lại làm thế với nhà vợ tương lai.

Cô ngao ngán, kẻ này không những siêu thông minh mà còn là siêu cấp mặt dày.Cô không thèm quan tâm tới cậu nữa, nhìn ra ngoài cửa

xe cô bỗng nhớ tới anh,Sáng nay Gia Hân có hỏi cô chỉ ấp úng nói anh bận rồi thôi.Mong cô chú sẽ không làm khó cô.

Xe dừng lại, người gác cổng nhận ra cô nên họ không phải trình giấy mời, sinh nhật tổng giám đốc trẻ có khác vui như hội.Xe vừa dừng lại

cô đã thấy 1 người phi như bay đi tìm tình yêu của mình, lắc đầu chịu thua cô cùng chị Băng vào nhà tìm cô chú.Vừa bước vào đã gặp ngay

anh Gia Bảo,anh nhìn cô đánh giá:

_Gầy đi 1 chút , dạo này em vẫn khỏe chứ, ba má em nhắc em mãi.

_Em xin lỗi không về thăm mọi người được.

_Không sao.

Lúc này anh mới để ý cạnh cô còn có 1 người nữa, nhìn thực rất lạ , anh hỏi :

_Đây là

_À , chị ấy đi cùng em tới đây.

_2 người vào nhà đi , ba má và cô chú trong đó đấy.Anh bận chút việc.

Cô gật đầu rồi lúi cúi kéo chị Băng vào cùng mình.Đang ngó ngang ngó dọc cô nghe có tiếng gọi mình :

_Tuyệt.

Quay lại cô thấy ba má cùng cô chú đang nói chuyện với mấy người khác, vội bước tới phía đó cô bỗng thấy tay mình bị nắm lại

__Em cứ đi gặp gia đình đi, chị sẽ đợi ở góc phòng kia nhé.

Cô gật đầu đồng ý xong chị mới quay người về phía góc phòng.Đúng là không muốn anh Bảo làm tổng tài mà, sinh nhật cũng thực đông đúc.

Đang chạy tới bên gia đình bỗng cô va phải 1 người, tưởng rằng mình sắp được gặp mặt đất thì 1 cánh tay đã giữ lấy cô.Nhìn lên

người vừa cứu mình cô vội lách khỏi vòng tay người đó cúi đầu cảm ơn:

__Xin lỗi anh.Tôi bất cẩn quá.

__Không có gì.Lần sau cẩn thận 1 chút.

1 giọng nói ấm áp vang lên,cô khẽ ngước nhìn người đối diện.Công nhận dạo này toàn gặp mỹ nam a,tuy so với anh và Ngạo

Thiên không vẫn thua kém 1 chút nhưng anh ta lại mang 1 nét đẹp khác.1 sự lịch lãm,ấm áp và dễ gần, không phải kiểu lạnh lùng

hay ngây thơ tới ngu ngốc kia.Nếu là người con gái khác có lẽ sẽ rung động trước con người này nhưng đáng tiếc cô lại chẳng có

về gì là quan tâm tới anh ta.Nhìn lướt qua anh ta 1 chút cô nói:

__Cảm ơn anh, tôi đang bận chút việc, tục xin lỗi.

Nở 1 nụ cười nhẹ cô làm cho trái tim ai kia đập mạnh

__Không sao.

Cô vội đi tới bên ba má và 2 bác đang đứng mà không để ý ánh mắt khác lạ của người kia đang nhìn mình chăm chú.Anh ta

thì thầm:

__Thực đẹp, đôi mắt thạch anh tím.Đáng tiếc

Bỏ dở câu nói anh ta quay người bước đi, 1 nụ cười mỉm nở trên môi.

Tới chỗ mọi người cô vội cúi chào:

__Con chào mọi người.

__Ừ tới rồi à con.

Má cô nhẹ nhàng lên tiếng rồi chăm chú đánh giá con gái, ba ôm cô 1 cái nhẹ, bác gái nhìn cô rồi ngó trước ngó sau:

__Con rể của ta đâu.

Cô mỉm cười:

__Hôm nay anh ấy bận ạ.

__Vậy à, đàn ông chỉ mê công việc, thế cũng tốt.Thôi tới đây ta xem nào, dạo này nhìn cháu gầy đi đấy.

Sau đó cô bị 2 bà mẹ hết sẵn soi rồi lại hỏi han, bị quay như chong chóng cô đành cầu xin ba và bác trai.Như biết nỗi khổ của

cô 2 người đàn ông vội kéo vợ mình lại.Bác trai nhỏ giọng:

__Em để con bé thở với chứ, cháu nó vừa đến mà.

Bác gái vẫn còn phụng phịu 1 chút nhưng cũng đồng ý.Lúc này cô mới nhớ 1 nhân vật quan trọng.

_Bác, Hân đâu rồi ạ.

Cô hơi ngạc nhiên, những buổi tiệc như thế này không phải là dịp để cô bạn thân của mình quây phá sao?
Bác gái bỗng cười rất

chi là sung sướng

_Tuyệt , ta sắp có con rồi.

_Dạ?

Cô tròn mắt nhìn 4 vị sinh thành, thấy trên mặt ai cũng viết nên chữ “gian”.

_Không ngờ chúng ta lại gả 2 đứa con gái đi sớm như vậy.Haiz

2 bà mẹ khẽ thở dài nhưng ánh mắt thì vui sướng vô cùng, bác trai thấy vẻ mặt cô mới nói:

_Con bé cùng Ngạo Thiên ở vườn sau ấy.

Vừa nghe tới đây cô lập tức hiểu ra mọi chuyện,cô chả dại đi tìm mỗ chôn thân với 2 kẻ đấy, đứng đây cho đỡ đau lòng nhĩ.

Nhìn qua anh phòng cô mới hỏi:

_Mà sao năm nay có nhiều người cháu thấy rất quen mà không nhớ.

Vừa nói cô vừa chỉ về phía 3, 4 cô gái ăn mặc sang trọng đang đứng nói chuyện với anh Gia Bảo.Ba cô lên tiếng:

_Không biết cũng phải, con có quan tâm tới ngành giải trí đâu.Đó là các diễn viên , ca sĩ đang rất nổi tiếng đấy.

Cô ” à ” 1 tiếng, đúng là anh Gia Bảo tốt số a, bao nhiêu người đẹp vây quanh thế kia.Bỗng bác gái thở dài:

_Mong nó sẽ tìm được 1 cô gái tốt, thực không hiểu nó có ý định kết hôn không nữa?

Cô cũng thông cảm với bác, từ lúc đi học anh Bảo đã là hot boy nổi tiếng nhưng từ lúc quen biết anh tới nay chưa từng thấy

anh tay trong tay với cô gái nào.Cô và Hân cũng nhiều lần hỏi nhưng câu trả lời đều là nụ cười nhẹ của anh với câu nói muôn

thuở:

_Anh chưa tìm được cô gái làm tim anh rung động.

Cô cũng mong anh tìm được nửa kia của mình nhưng mà giới giải trí thì thực không thích.

_Có cả con gái của các giám đốc cũng tới thì phải bác nhĩ?

_Ừ.

Cô lập tức nhận ra cô gái đang cố gây sự chú ý của anh Bảo kia là ai, đó là đại tiểu thư của giám đốc điều hành JK, bạn học

cấp 3 của cô : Tổ Mẫn Mẫn.Cô ta đã theo đuổi anh Bảo từ lúc còn học cấp 2, chả biết mặt cô ta siêu cấp dày tới mức nào nữa

.Đang mải mê nhìn ,cô bị má gọi lại

_Tuyệt, bọn ta phải đi tiếp khách, con tự lo nhé!

_Dạ.

Người lớn gặp nhau chỉ có quan hệ và công việc.Haiz.Đang thở dài bỗng 1 giọng nói làm cô giật mình

_Thì ra em là con gái giám đốc công ty xây dựng Lăng Hạo Thiên.

Quay sang nhìn, cô nhận ra đây là kẻ mà cô vừa va phải.

_Vâng, có gì không ạ?

_Không tôi chỉ hơi tò mò về em chút thôi.

_Anh là?

Cô cố gắng nghĩ xem đã gặp người này bao giờ chưa. Người đối diện ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc cùng thất vọng.

_Tôi là Andy, rất vui được gặp em.

_Tôi là Lăng Tuyết, anh có vẻ biết ba tôi.

_Công ty của ba em cũng có tham gia vào ngành giải trí mà.

_Nói vậy anh cũng là người trong ngành đó.

_Đúng vậy, tôi là diễn viên.

_Ồ, thực xin lỗi, tôi không hay xem phim lắm.

_Không sao.

Kèm theo câu nói là nụ cười rất thân thiện, cô thấy có hảo cảm với người này. Bỗng chị Băng xuất hiện:

Chị muốn gặp em 1 lát- quay sang bên cạnh chị lạnh lùng nói Thực xin lỗi.

Cô nhìn anh ta nói:

_Xin lỗi anh.

_Không sao.

Chị Băng không chần chừ kéo cô đi về phía góc phòng.

_Có chuyện gì thế chị?

_Không, chị không yên tâm khi em tiếp xúc với người lạ thôi. Đạo này có chút chuyện, em đừng trách chị nhé.

_Em hiểu mà.

Suy cho cùng cô phải cảm ơn chị vì đã quan tâm cô nhiều tới như thế ấy chứ.

_Chị ra ngoài chờ nhé, trong này ngột ngạt quá. Nhớ cẩn thận chút.

Cô gật đầu đồng ý, chị Băng khéo léo lách mình ra tới cửa rồi mất hút. 1 giọng nói làm cơ mặt cô giật giật.

_Đây chẳng phải thiên kim tiểu thư Lăng Tuyết sao?

Ngay lúc này cô chỉ muốn quay lại đập cô ta 1 cái, nhưng phải nhẫn nại, quay người lại cô cố nở 1 nụ cười:

_Mẫn Mẫn, thật trùng hợp.

_Vậy sao. Còn tôi không muốn nhìn thấy cậu chút nào.

_Thực sự tôi cũng thế.

_Thế sao cô còn tới đây, nghe nói cô đã có vị hôn phu, hôm nay định tới tán tỉnh anh Bảo à? Mặt cô cũng thực dày.

_Mẫn Mẫn, tôi tới để mừng sinh nhật anh ấy chứ không có ý gì.

_Thế thì tốt. À mà vị hôn phu của cô đâu, nghe nói là tổng giám đốc Dương thị cơ à, sao không dẫn tới.

Cô cố nhịn, kiên nhẫn trả lời:

_Anh ấy bận giải quyết công việc.

_Thật sao? Hay cô sợ ông già đó làm cô mất mặt, lấy 1 người đáng tuổi cha mình cô cũng thực ham tiền, ha ha.

Cô nheo mắt nhìn:

_Ông già.

Con nhỏ ngu ngốc này nói cái gì không biết, nhìn ăn mặc đẹp đẽ, gương mặt quyến rũ mà đầu óc có vấn đề.

_Không phải đứng đầu đường thị là 1 ông già sao?

_Xin lỗi , năm nay tôi cũng chỉ mới 25 tuổi, chưa tới mức là 1 ông già.

1 giọng nói lạnh lùng vang lên làm cô suýt rớt tim ra ngoài, chưa kịp quay lại eo cô đã bị 1 bàn tay to lớn ôm chặt kéo cô vào 1

lồng ngực rộng lớn.Cô ngạc nhiên không khác Tô Mẫn Mẫn kia.Chưa kịp phản ứng cô lại nghe thấy giọng nói của anh.

_Em làm anh tim vấp vấp quá!

Hơi thở của anh bên tai làm 2 má cô bỗng chốc hồng hết lên.Vòng tay của anh, giọng nói, hơi ấm của anh gần trong gang tấc, không

phải cô bị ảo giác chứ.

Cô đưa tay lên chạm vào đôi tay đang đặt trên eo mình, anh vội rút tay loại làm cô hụt hẫng nhưng rất nhanh sau đó anh nắm chặt

tay cô trong bàn tay to lớn của mình.Lần này cô xoay hẳn người lại để nhìn.Ánh mắt cô chạm vào ánh mắt của anh, trong mắt anh

là thứ tình cảm mà cô luôn mong chờ, dấu biết có lẽ đây chỉ là vở kịch anh tạo lên nhưng cô vẫn thấy hạnh phúc.Nở nụ cười tươi cô

hỏi anh:

_Sao anh lại tới đây, em tưởng an bạn?

Siết chặt vòng tay ôm lấy cô anh dịu dàng trả lời:

_Anh nhớ em.

Mắt cô mở to với câu trả lời của anh, trái tim bỗng đập nhanh không kiểm soát nổi.Nếu có ai để ý sẽ thấy nụ cười của cô hạnh phúc

và tỏa sáng hơn cả ánh mặt trời, tất nhiên ai không nhìn thấy chứ anh thì sắp lóa cả mắt rồi.Không thèm để ý tới Tô Mẫn Mẫn, anh

định kéo cô đi thì cô ta vội lên tiếng:

_Anh là tổng giám đốc của Dương thị?

2 người mới nhớ có kẻ bị mình lãng quên này giờ.Anh cau mày lạnh lùng lên tiếng:

_Sao?

_Thật vinh dự được gặp anh, em là Tô Mẫn Mẫn, con gái giám đốc

_Tôi không quan tâm, tốt nhất đừng để tôi biết cô động chạm tới vợ tôi.

Không thèm nhìn cái mặt đang đen đi của Tô Mẫn Mẫn, anh nắm tay cô tới chỗ ba má và 2 bác.Cô khúc khích cười khi nhìn thấy vẻ

mặt đen thui của cô ta.Anh tò mò cúi người hỏi cô :

_Cười gì?

__Anh không thấy vẻ mặt của cô ta sao?

__Không.

Anh có nhìn tới cô ta nữa cái đầu mà biết cơ chứ.Cô dừng cười nhìn anh:

__Cảm ơn anh.

__Không có gì.

Nghĩ tới ánh mắt mê trai của Tổ Mẫn Mẫn cô thấy thực đáng ghét a.

__Anh đừng để cô ta đến gần nhé?

Nói xong cô mới biết mình đang ghen a, vội lánh tránh cô nói:

__Tới chỗ ba ma thôi.

Anh đi bên cạnh cô, khoe môi cong lên nhỏ giọng:

__Em là đang ghen sao?

__Không có.

Má cô đỏ bừng lên, vội quay mặt đi tránh ánh mắt của anh.2 người cứ nói chuyện mà quên mất mình đang ở chỗ đông người.Họ

không hề hay biết mình đang là tâm điểm của sự chú ý, cứ hồn nhiên mà thân mật với nhau.Mọi người thắc mắc người con trai kia

là ai mà gương mặt hoàn hảo tới ghê tởm ,khí chất thực đặc biệt, như muốn lấn át tất cả vạn vật, cô gái đi bên cạnh thì xinh đẹp

rạng rỡ như 1 đóa hoa khiến người khác phải xao xuyến.Họ đi bên nhau thực đẹp đôi a.Nhiều người không biết tới anh cũng phải vì

tổng tài mới của Dương thị là bí ẩn với giới báo chí và kinh doanh, họ mới chỉ biết dương thị mới có lãnh đạo mới chứ chưa được gặp

bao giờ, đơn giản vì anh thường để cấp dưới đi gặp mặt đối tác, chỉ có 1 số vụ làm ăn quan trọng anh mới ra mặt, tiêu biểu là vụ làm

ăn với tập đoàn thời trang JK kia nên anh cũng có quen biết chút với Gia Bảo.

Tới chỗ mọi người anh lên tiếng:

__Xin lỗi , con tới trễ.

Ba cô là người trở về mặt đất nhanh nhất

__Không sao, tới là tốt rồi.

__Đây là con rể ư?

__Vâng, bác gái.

Bác gái nhìn anh 1 lượt rồi nói nhỏ vào tai cô:

__Ta mà trẻ lại 20 tuổi nhất định sẽ cướp chồng con đó.Hắc hắc.

Nghe xong cô nửa khóc nửa cười, ai đời có bác nào nói thế chưa cơ chứ.Sau đó là màn chào hỏi vô cùng nhiệt tình của mọi người

với anh, nhìn gương mặt anh đang đen lại cô vội giải vây:

__Anh ấy vừa tới mà mọi người.

May mắn mọi người cũng biết ý mà tha cho anh, nhưng chẳng được bao lâu các vị giám đốc, tổng giám đốc đã tới chào hỏi anh.Anh

chỉ làm quen xã giao chứ không có ý định nói tới công việc làm bao kẻ thất vọng, hiếm có dịp mới được gặp tổng tài của dương thị

thế này mà.Ánh mắt của các vị tiểu thư, diễn viên cũng phóng tới muốn thiêu cháy anh, bên cạnh đó là ánh mắt ghen tỵ được ưu

ái dành tặng cô.Đi với anh lần nào cũng bị người ta trù ẻo thế này thì tổn thọ mất.Bỗng từ đâu Ngạo Thiên và Hân xuất hiện .

__Anh hai cũng ở đây sao?

__Sao lại ở đây?

__Em tới bảo vệ chị hai mà!

__Thực sự?

Anh khẽ nhún mày, liếc sang Gia Hân 1 cái rồi hỏi làm cậu muốn đổ mồ lạnh

__Thực sự mà anh hai.

Dường như không thèm để ý tới Thiên anh quay đi luôn.Hân kéo kéo áo cô nói nhỏ:

__Anh ta đây sao ?

Cô gật đầu, Hân lè lưỡi:

__Kinh khủng quá, đúng là bắc cực a.

Cô khẽ cười trước câu nói của Gia Hân.Đúng là thái độ của anh khác hẳn lúc này, trở lên lạnh lùng, xa cách, ở anh tỏa ra 1 khí

chất làm người khác không dám tới gần.Bỗng cô thấy có lỗi với anh Gia Bảo a, bỗng chốc làm anh ấy không còn tỏa sáng như

trước nữa.

Đang nói chuyện cùng 1 đám người bỗng anh cảm nhận 1 ánh mắt nhìn mình rất khác lạ, đưa mắt tìm kiếm anh nhận ra đó là 1

diễn viên khá nổi tiếng hiện nay Andy.Kẻ kia thấy anh mắt anh đang hướng về phía mình thì nâng cốc lên như 1 lời chào, anh

khẽ gật đầu rồi quay đi, nhưng trong lòng vẫn thấy lạ kỳ.Con người này cho anh cảm giác lo lắng.

Anh Gia Bảo thoát khỏi vòng vây của các mỹ nhân liền nhanh chóng tới bên gia đình, này giờ nhận quà cảm ơn tới muốn gây

tay , rất hòng.Nhìn thấy Lãnh anh lên tiếng:

__Tổng giám đốc Dương , không ngờ anh cũng tới.Thực vinh hạnh.

__Sinh nhật tổng giám đốc Gia tất nhiên tôi phải tới, hơn nữa anh là người quen của vợ tôi.

Nhìn thấy sự dịu dàng của vị tổng tài này với Tuyết , mắt anh Bảo ánh lên sự ngạc nhiên, không ngờ con người lạnh lùng tàn

nhẫn này lại có thể dịu dàng tới như thế, có lẽ anh không cần phải bận tâm Tuyết sẽ phải chịu đau khổ nữa.

-Anh Bảo, chúc mừng sinh nhật anh.

Cô vừa nói vừa đưa món quà cho anh Bảo.Anh nhận lấy rồi xoa đầu cô:

__Ừm, anh cảm ơn.

Bỗng thấy lạnh cả người, thì ra có người đang nhìn mình chăm chăm, anh Bảo vội bỏ tay ra khỏi đầu Tuyết.

Có lẽ nơi cô đứng đang là trung tâm của sự chú ý với những con người trên cả tuyệt phẩm, mọi ánh mắt trong bữa tiệc đều hướng về

phía họ. Cảm thấy không thoải mái anh liền kéo tay cô ra ngoài vườn, nhưng vừa đi được vài bước họ đã bị chặn lại bởi 1 cô gái. Quả

thực cô là con gái mà cũng bị người này hút hồn, bộ váy đen quyền rũ, huyền bí cùng thân hình tuyệt đẹp, gương mặt tinh xảo

được tranh điểm đậm càng làm cô gái này trở lên nổi bật. Cô gái dùng ánh mắt tự tin nhìn anh nói mà không thèm quan tâm tới sự

có mặt của cô:

_Chào anh, rất vui được làm quen.

Anh nhìn cô ta vô cảm, còn mọi người thì ánh lên sự ngạc nhiên, cư nhiên đại mệnh tinh Thẩm Thanh tới làm quen trước, 1 người làm

kẻ khác thần hồn điên đảo với nhan sắc rực rỡ, tài năng sáng chói cùng tính tình kiêu ngạo kia cư nhiên vẫn bị tổng tài hơn người

của Dương thị hút hồn. Mà nói ra cũng thật lạ, bỗng dưng hôm nay ảnh hậu Thẩm Thanh và ảnh đế Andy đều tới dự sinh nhật, vị

tổng giám đốc của Jk cũng thật có sức ảnh hưởng lớn a. Trở lại với kẻ vừa được mỹ nhân làm quen kia, sắc mặt cũng có chút biến

đổi, nhưng là theo chiều hướng xấu đi, đôi mắt anh sa sầm nhưng vẫn lịch sự đáp lại:

_Hân hạnh, nhưng tôi nghĩ mình không có phúc phần đó, cáo từ.

Định kéo Tuyết đi thì cô ta cản lại:

_Sao anh lại nghĩ thế, tôi nghĩ 2 chúng ta rất có duyên với nhau.

Nhìn nụ cười quyền rũ lòng người kia cô chỉ muốn đập cho 1 cái, đám quyền rũ chồng ta trước mặt mọi người a. Đám đông cũng

dành sự chú ý đặc biệt cho cái màn này, ảnh hậu cư nhiên tỏ vẻ thích 1 người trước tất nhiên là rất thú vị rồi. Nhiều người dùng

ánh mắt đánh giá cô, trong số đó có cả sự tò mò, ghen tỵ và thương hại. Đúng là cô gái đứng cạnh Dương tổng rất đẹp nhưng đó

là 1 vẻ đẹp trong sáng thánh thiện tựa tiểu phi tiểu, còn Thẩm Thanh lại mang sự sắc sảo, lạnh lùng, đài các, nếu đi cạnh Dương

tổng thì đúng là trai tài gái sắc. Hơn nữa anh không chỉ là tổng giám đốc của dương thị mà còn là thiếu gia của Hắc Long, vị trí bên

cạnh anh bao người thèm khát nhưng không ai dám thể hiện thẳng thừng như Thẩm Thanh.

Cô bỗng thấy hơi lo lắng a, cô gái này mạnh mẽ, sắc sảo rất hợp với anh, tới cô còn rung động chứ nói gì anh. Khẽ liếc anh 1 cái

thấy ánh mắt anh dán chặt vào người cô ta, cô thấy khó chịu trong lòng, hơn nữa Tổ Mẫn Mẫn kia đang dành cho cô ánh mắt chằm

chọc, cô có làm gì lên tội mà phải chịu những điều này chứ. Có lẽ ra ngoài hít thở không khí sẽ thấy thoải mái hơn. Nghĩ là làm, cô rút

tay ra khỏi tay anh, nở 1 nụ cười gượng:

_Em ra ngoài 1 chút.

Còn chưa kịp làm gì đã bị anh ôm ghì vào lòng, vòng tay anh siết chặt như không muốn rời xa cô 1 giây 1 phút. Anh lạnh giọng:

— Cô không hiểu tôi đang nói gì sao? Cô đang làm vợ tôi khó chịu đấy.

Tất cả mọi người đều tròn mắt lên nhìn, thật mắt mặt cho Thẩm Thanh a, cư nhiên bị người ta lạnh lùng từ chối. Nghe anh nói cô

thấy trong lòng thực ngọt ngào ấm áp a, quên mất việc mình đang đứng trước đám đông cô vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng của

anh, 2 mắt nhắm lại tận hưởng, cảm giác thực tốt. Trong khi mọi người đang sốc thì Ngạo Thiên bỗng chồm miệng vào:

— Chị hai, chỗ này là nơi đông người a, 2 người về nhà mà tình cảm nhè, sặc cả máu mũi.

Cô vội rút tay lại, 2 má nóng bừng, lườm Thiên 1 cái sắc hơn dao cô mới để ý toàn thể mọi người đang chú ý nhìn 3 người họ. Cô

dở khóc dở cười, hôm nay sinh nhật anh Bảo hay chuyện riêng của cô vậy? Nhìn bộ dạng của cô anh liếc Ngạo Thiên 1 cái

— Hàn Ngạo Thiên, cảm ơn.

Các vị khách mời lại được phen hít phải không khí lạnh. Kia cư nhiên là thiếu gia của tập đoàn thời trang Hàn Dương, tập đoàn đứng

đầu thời trang của châu á, đáng nói hơn vị thiếu gia này còn có 1 bộ óc thiên tài, người trong 2 năm đã giúp ba mình đưa Hàn

Dương từ 1 công ty vừa lên thành ông trùm trong ngành công nghiệp thời trang khi mới 15 tuổi. Bữa tiệc này quy tụ toàn kẻ tài

to mắt lớn a. Nhất thời mọi người chú ý tới 3 người mà quên mất 1 người đang bị lơ đi này giờ. Thẩm Thanh dù hơi mất tự nhiên

nhưng vẫn bình tĩnh nói:

— Có lẽ hôm nay tâm trạng anh không tốt, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Dành cho cô 1 ánh mắt coi thường, cô ta vẫn nhìn chăm chăm vào anh, thái độ của anh làm mọi người khẽ rung mình, còn cô

đứng ngay bên cạnh thì run lập cập, chỉ có 1 kẻ vẫn cậy mình là nhất ngưu góc không biết gì. Hoặc có lẽ đại minh tinh chưa

nghe giảng hồ đồn vị thiếu gia này vốn lạnh lùng tàn nhẫn, dù là với phụ nữ cũng chưa bao giờ anh ta nường tay hay để ý,

tất nhiên ngoại lệ là cô gái xinh xắn đang được anh ôm trong lòng kia. Cảm nhận thân người cô đang run rẩy, anh không thềm

quan tâm có kẻ đang nhìn mình, rút lại hàn khí, cúi xuống hỏi cô:

— Lạnh sao?

Giọng nói êm ái dịu dàng làm cô ấm áp lạ lùng nhưng cô vẫn vô thức gật đầu. Thấy thế anh khẽ trách:

— Sao không mang áo khoác đi.

Nói rồi anh cởi áo ngoài khoác lên cho cô. người ngoài nhìn vào thì thấy dương tổng thực sự yêu vợ của mình còn những người

biết con người anh thì tròn mắt ra nhìn, tự hỏi có phải bị minh tinh làm quen xong máu dồn lên não chậm nên thay đổi tính cách

không?Người ngạc nhiên nhất là Ngạo Thiên và chị Băng- người đứng ở cửa chứng kiến từ nãy tới giờ.Anh không nói gì dẫn thẳng

cô ra nơi để đồ ăn thức uống, chọn 1 loại rượu nhẹ anh đưa cho cô:

_Không ra ngoài nữa, uống chút sẽ ấm người hơn.

Cô cầm cốc rượu mà nụ cười càng rạng rỡ trên môi,nhấp 1 chút cũng thấy rượu thật ngọt a.Thấy mọi chuyện đã êm xuôi, bữa tiệc

lại trở về như quỹ đạo cũ, chỉ khác là không ai dám bén mảng tới gần 2 người họ vì trên mặt ai kia hiện rõ ý : muốn chết cứ tới làm

phiền.Nhưng vẫn có kẻ khôn mà ngu vẫn lon ton chạy tới:

_Anh hai, em tưởng anh đang ôm hợp đồng làm bạn kia mà.

Không ai thèm trả lời.Vẫn tiếp tục

_Hay anh nhớ ai.

Vẫn lờ không thèm để ý.

_Hay anh sợ chị hai để ý người khác a.

_Cút.

Lần này tuyệt đối không phải hàn khí mà là sát khí a, cô nghe thế cũng tò mò muốn biết vì sao anh tới đây, hay thực sự lo cho cô.

Nhìn thấy sự tò mò , nghi ngờ trong mắt của cô anh nói:

_Không còn việc gì làm.

_Làm gì có chuyện

Còn chưa kịp nói xong cậu đã la oai oái:

_Băng, bỏ tay ra nhanh.

Kéo tai cậu lôi đi chị nhìn 2 người:

_2 người cứ tiếp tục sẽ không ai làm phiền.

Chị quay người đi nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên khuôn miệng chị, 2 má càng được dịp nóng bừng lên.2 người

họ chỉ đứng nhìn mọi người mà không nói thêm câu nào, nhưng tay anh vẫn để trên vòng eo thon gọn của cô.Không biết từ lúc

nào mà họ bỗng thích cảm giác này, không muốn bỏ đối phương ra a.Cô mong bữa tiệc sẽ kéo dài mãi vì chỉ cần ánh mắt mọi

người biến mất anh sẽ trở về là con người thờ ơ lạnh lùng như cũ, nghĩ tới đây trong lòng bỗng dâng lên 1 cổ chua xót.

Ngoài ban công có 1 người trầm ngâm nhìn cốc rượu trên tay, cảm nhận người đằng sau mình anh ta lên tiếng:

_Tôi biết cô sẽ tìm tôi nhưng không ngờ cô lại thiếu kiên nhẫn như vậy.

Quay người lại anh ta dành cho người mới tới 1 nụ cười khinh thường.Người kia cũng không có gì là chạnh lòng, môi nở 1 nụ

cười khinh mạn:

_Andy, anh cũng khác gì tôi.

__Ồ đừng đặt cô cạnh tôi, cô không xứng đâu Thẩm Thanh ạ.

Thì ra là 2 diễn viên hàng đầu hiện nay, thay vì sự vui vẻ, kính trọng với đồng nghiệp họ nhìn nhau đầy thủ đoạn. Thẩm Thanh

nhìn xung quanh rồi đứng sát bên Andy nói:

__Chúng ta cũng đâu khác gì nhau, đều dùng thủ đoạn để được như bây giờ.

Ghé sát vào tai cô ta Andy thầm thì:

__Thực thơm.

Nghiêng đầu ra xa cô ta sắc giọng:

__Tôi nói luôn vào vấn đề chính, tôi muốn hợp tác với anh?

__Tại sao? Tôi không hiểu.

Nhún vai 1 cái anh ta tỏ ra không quan tâm, Thẩm Thanh thấy thế sắc giọng:

__Anh thèm khát con nhỏ đó mà. Còn tôi chỉ cần vị trí của nó.

__Đừng gọi cô ấy như thế, cô ấy là 1 thiên thần còn cô chỉ là 1 con quỷ đội lốt người.

__Hừ, anh thì tưởng mình sạch sẽ lắm đó.

__Thôi được, tại sao có thể từ chối lời mời hấp dẫn thế này cơ chứ.

Anh nâng cằm cô ta lên nhìn vào bộ mặt được trang điểm kỹ càng kia nhếch môi:

__Tôi đồng ý.

Gạt bàn tay đang đặt trên cằm mình cô ta quay đi nói:

__Cứ vậy đi.

Khi không còn ai quấy rầy mình nữa, gương mặt hiền hòa bỗng trở lên đáng sợ

__Dương Lãnh.

Đôi môi nở 1 nụ cười lạnh, anh ta tự lẩm bẩm:

-Tao sẽ lấy mọi thứ của mày, kể cả đàn bà của mày.

Ánh trăng bỗng bị mây che khuất, cô khẽ rùng mình 1 cái, lấy tay siết chặt áo khoác trên vai mình. Có lẽ giấc mơ của cô sắp tới lúc

phải tỉnh lại rồi.

18. Chương 18: Chương 18

Bữa tiệc kết thúc, cô và anh chào mọi người rồi ra về, tất nhiên lần này cô ngồi xe của anh, còn chị Băng đã về từ lúc nào, có 1 kẻ

ngậm ngùi gọi taxi về. Trong xe chỉ vang lên bài hát tiếng anh rất quen thuộc mà cô không nhớ tên, họ hoàn toàn im lặng. Anh chăm

chú lái xe, còn cô dựa vào ghế dựa ánh mắt ra bên ngoài. Khi anh tưởng cô đã ngủ thì giọng cô vang lên đủ để anh nghe thấy:

__Hôm nay thực cảm ơn anh.

Vẫn chăm chú lái xe anh ậm ừ:

__Không sao.

Không gian lại trở về với sự im ắng vốn có, thấy cô im lặng anh nhìn qua gương, khuôn mặt cô vẫn đẹp như trăng rằm nhưng vương

vấn nổi buồn khó tả, tim anh cũng thất lại. Liệu anh nên làm gì bây giờ, cứ giang tay giữ chặt lấy cô hay đẩy cô ra xa. 2 ý nghĩ đó

luôn dày vò anh từng đêm, cô thương tâm anh còn đau khổ gấp nghìn lần. Dứt ra khỏi cô, ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước,

nhưng ánh mắt đó chứa đựng bao sự dằn vặt, mâu thuẫn. Dừng xe lại, anh quay sang thì đã thấy cô ngủ từ bao giờ, trên gương

mặt vẫn phẳng phất nét buồn. Anh lại khiến người con gái này đau khổ thêm, nhớ lại nụ cười rạng rỡ hồi nãy của cô, tay anh đưa

lên chạm nhẹ vào làn môi đỏ mọng kia. Nhẹ nhàng bế cô vào nhà, anh ra giấu với người làm lui xuống hết. Đặt cô xuống giường,

anh nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho cô cẩn thận. Ngắm nhìn khuôn mặt cô yên bình trong lúc ngủ anh thấy thực đẹp, khẽ nói:

_Em biết không, khi em cười em rực rỡ như 1 mặt trời vậy.

Khẽ hôn lên mái tóc cô anh thầm thì:

_Ngủ ngon, tình yêu của anh.

Trong mơ cô khẽ mỉm cười.

Bước vào phòng mình anh mệt mỏi ngồi vào bàn làm việc, như tự nói với mình:

_Sao rồi?

Anh không bật điện nên căn phòng chỉ được chiếu sáng nhờ ánh điện bên ngoài hắt vào, 1 bóng đen bỗng xuất hiện, cung kính

trả lời:

_Thiếu gia, mục tiêu của họ đúng là tiểu thư.

Ánh mắt anh lóe lên sát khí, giọng nói tăng thêm phần lạnh lẽo:

_Như thế nào?

_1 tuần nay ngày nào cũng có người theo dõi tiểu thư, hôm nay họ còn mang theo súng.

_Cái gì?

_Có lẽ không còn đơn giản là theo dõi nữa.

Tay anh siết chặt lại, gằn giọng:

_Giết hết những đó, điều tra ra chưa?

_Không phải chỉ có Trần gia, còn có Thanh Long, Thiên Sát nhúng tay vào.

_Đảm bảo an toàn cho cô ấy.

_Vâng.

Người kia nói xong cũng biến mất vào màn đêm đang bao trùm vạn vật kia. Gương mặt anh chìm vào bóng đêm nhưng vẫn có

thể nhận ra sự đau khổ trên gương mặt vốn trầm tĩnh, kiêu ngạo kia. Anh nhắc máy lên gọi bác Trương. 1 lúc sau tiếng gõ cửa

vang lên, anh nói:

_Bác vào đi.

_Thiếu gia.

_Cháu quyết định rồi

Nghe xong lời anh nói, gương mặt ông càng thêm già đi

_Thiếu gia, đó đâu phải cách tốt nhất.

_Thế còn cách nào sao?

_Nhưng

_Bác ra ngoài đi cháu muốn 1 mình.

Nhìn lại con người cứng rắn ,lãnh huyết đang chịu sự dày vò kia ông biết cậu chủ của mình đang rất đau khổ, đây là lần đầu tiên

ông thấy anh thể hiện cảm xúc trước mặt người khác 1 cách không giấu giếm như thế.Vẫn cúi đầu, giọng anh trở lên khản khản:

_Cháu xin bác.

Nước mắt ông trào ra, thiếu gia sao lại bất hạnh như thế, sao không thể để thiếu gia được sống hạnh phúc như bao người khác,

cậu ấy vừa mở miệng cầu xin ông, ông chủ, chúng ta sai rồi.Quay người ra khỏi căn phòng, trong mắt ông vẫn là hình dáng cao

lớn đang cúi gằm xuống như muốn bóng đêm che giấu tất cả.Ông đưa điện thoại lên gọi cho 1 người

_ông chủ.

_Chúng ta sai rồi.

Còn lại 1 mình trong phòng, anh vẫn ngồi im như 1 bức tượng cho tới khi trời sáng, đôi mắt đỏ lên vì thức trắng đêm, 1 đêm toan

tính và dứt khoát.Miết nhẹ lên bức hình của cô anh thầm thì:

_Anh yêu em.

Khoác thêm áo vest bên ngoài anh bỗng thấy nhớ cô da diết, hơi ẩm của cô, vòng tay cô dường như vẫn còn lưu lại.Trong đôi

mắt đen ấy chỉ còn lại 1 tầng sương và hố sâu thăm thẳm.

Tỉnh dậy cô thấy thật thoải mái, lần đầu tiên cô có 1 giấc ngủ không mộng mị, chuẩn bị đi học, miệng cô vẫn không thôi nở nụ

cười.Xuống bàn ăn, cô ngạc nhiên khi không thấy anh đâu.Ngước mắt nhìn Ngạo Thiên cô hỏi:

_Lãnh đầu.

Cậu nhún vai tỏ vẻ không biết.Thấy thế cô chẳng còn cảm giác gì là muốn ăn nữa, bỏ dở bữa sáng cô đứng đợi chị Băng tới.Hôm

nay chị tới muộn hơn mọi ngày, vẫn nụ cười nhẹ hàng ngày nhưng cô nhận thấy có sự khác lạ ở chị.Có lẽ cô đã cảm quá rồi.Buổi

học trôi qua như thường ngày nhưng cô bỗng thấy lo lắng như thể sắp có chuyện gì xảy ra, không thể chăm chú vào bài học,

cũng không thềm quan tâm tới 2 kẻ đang hàn huyên tâm sự kia.Vừa ra chơi chị Băng kéo tay cô:

_Tuyệt, chúng ta về thôi, chị xin phép rồi.

_Có chuyện gì thế ạ?

_Hôm nay họp bang.

Nhìn thái độ lảng tránh của chị lòng cô dấy lên nỗi lo. Không nói gì nhiều, cô vội thu dọn sách vở rồi nói với Hân:

_Mình có việc về trước.

_Ừm.

_Chị hai đi đâu thế, chưa chi đã nhớ anh hai à.

Nhìn gương mặt cợt nhả kia chị Băng cũng không nói gì, thấy thái độ đó nụ cười trên môi cậu tắt dần thay vào là vẻ nghiêm túc:

_Có chuyện gì?

Thái độ đó của Băng chỉ xuất hiện khi có việc gì đó rất quan trọng liên quan tới anh hai. Thấy họ đã đi ra cậu vội nói:

_Anh đi trước nhé.

Còn chưa nói xong người đã mất dạng. Gia Hân cầu nhàu:

_Bỏ mình đi hết.

Ngồi trên xe cả 3 người không nói gì, mỗi người có 1 suy nghĩ riêng. Tay cô vô thức nắm chặt lấy nhau, liệu có phải anh gặp

chuyện gì không? Nhìn gương mặt chị Băng cô không dám hỏi, có chuyện gì xảy ra không biết? Xe dừng lại trước tòa lâu đài

cổ kính mà anh đã đưa cô tới, thấy ba người họ 2 hàng người vội cung kính cúi chào. Bước chân cô trở lên gấp gáp hơn, gần

tới cửa chính bỗng chị Băng nắm chặt 2 vai cô làm cô thấy đau, nhìn thẳng vào cô chị nói:

_Dù có chuyện gì em cũng phải bình tĩnh nhớ chưa?

_Vâng.

Nhìn cô 1 chút chị mới thả lỏng tay mở cánh cửa kia ra. Trong phòng còn đông hơn cả lần trước, lần này anh đã ngồi sẵn ở đó

nhưng không nhìn cô lấy 1 cái, bên phải anh là 1 ghế trống, bên trái anh là Triệu Uyển, cô ta nhìn cô đầy thách thức. Bước tới

bên cạnh anh cô im lặng chịu đựng ánh mắt của mọi người. Chị Băng và Ngạo Thiên cũng ngồi vào vị trí của mình. Cô khẽ liếc

nhìn anh chỉ thấy gương mặt đó vô cảm tới xa lạ. Sau khi mọi người đã ngồi vào vị trí của mình bác Trương mới lên tiếng:

_Hôm nay tập trung mọi người là có chuyện muốn thông báo.

Dừng lại 1 chút bác nói tiếp:

_Thiếu gia quyết định lấy Triệu Uyển tiểu thư làm phu nhân thứ 2.

Toàn thể mọi người trong căn phòng đều ngạc nhiên trước quyết định này, cư nhiên thiếu gia nạp thêm phu nhân thứ 2, đã

3 đời nay Hắc Long không có vị chủ nhân nào lấy 2 phu nhân, chẳng lẽ có chuyện gì sao? Còn cô như sét đánh ngang tai, anh

lấy 1 người khác? Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra, anh và cô còn chưa có lý do. Đưa ánh mắt ngưng đọng lên nhìn

anh cô nhận được chỉ là sự lạnh lùng, tàn nhẫn. Ngạo Thiên bỗng nói to:

__ Dương Lãnh, anh điên rồi.

Ánh mắt anh nhìn Ngạo Thiên vô cảm:

__ Đừng để ta nghe thấy lần nữa, dù là người nhà ta cũng không tha.

Cô mở to mắt ra nhìn anh, đây không phải người mà cô yêu, dù anh lạnh lùng, bá đạo nhưng không bao giờ anh đối xử với

Ngạo Thiên như vậy, nước mắt cô chảy dài trên má, lấy lại giọng nói của mình cô gọi anh:

__ Lãnh, đây chỉ là trò đùa thôi đúng không?

__ Cô nghĩ thế sao? Vậy thì làm cô thất vọng rồi, cô ấy mới là người xứng đáng bên cạnh tôi, còn cô ư, nhìn lại mình xem, chẳng

qua cũng chỉ là tôi bị ép buộc.

Ánh mắt của anh đầy sự châm chọc, cô đau đớn ôm chặt lấy trái tim mình, lời nói của anh như dao nhọn đâm thẳng vào trái tim

cô. Triệu Uyển đắc thắng cười vang:

__ Cô nghe rõ chưa?

Quay sang anh cô ta ngọt ngào dựa vào lòng anh nhỏ nhẹ:

__ Em sẽ cố gắng làm anh vui lòng a.

__ Ừm.

Nhìn 1 cảnh này ý thức cô lịm dần đi, trước khi ngã xuống cô chỉ cảm nhận 1 bàn tay to lớn đỡ lấy mình, và 1 giọng nói lạnh lùng

__ Đưa cô ta về.

19. Chương 19: Chương 19

Trong cơn mê nước mắt cô vẫn chảy dài. Trong giấc mơ của cô anh đứng đó ngay trong tầm mắt, giọng nói lạnh lùng:

__ Tôi không cần cô. Tôi không cần cô.

Cô sợ hãi tiến tới nhưng cô càng tiến lại anh càng lùi ra xa mãi cho tới khi cô không thể nhìn thấy bóng dáng anh đâu, 1 mình

cô tìm kiếm, gọi tên anh trong màn sương dày đặc ấy, hốt hoảng cô giật mình tỉnh giấc.

__ Tuyết, em tỉnh rồi à?

Giọng cô khàn đặc:

__ Chị, em vừa mơ 1 giấc mơ rất kinh khủng, anh ấy nói anh ấy không cần em, không cần em nữa.

Bằng nhìn cô với ánh mắt xót xa, ngay khi Tuyết ngất đi thiếu gia đã đỡ lấy thân ảnh ấy nhưng lại lạnh lùng đẩy cô vào tay

chị, đã 1 ngày 1 đêm cô cứ mê man gọi tên anh trong mơ, nước mắt lăn dài ướt đẫm khuôn mặt. Con người ta khi yêu thì sâu

đậm nhưng tuyệt tình cũng thật đáng sợ. Vòng tay ôm lấy cô chị nhẹ nhàng:

__Không sao, nghỉ thêm chút nữa đi em.

Cô thoát khỏi cái ôm của chị, đôi mắt đầy sợ hãi, đôi môi run rẩy:

__Tất cả chỉ là 1 giấc mơ đúng không? Điều là em tưởng tượng cả! Đúng vậy đều là do em tưởng tượng.

Nhìn nụ cười yếu ớt của cô lòng chị càng thêm xót xa, hốc mắt đỏ cả lên chị nắm chặt 2 vai cô ép cô nhìn thẳng vào mình:

__Đó là sự thật, em phải chấp nhận, mạnh mẽ lên em, mọi chuyện rồi sẽ qua.

Gương mặt cô hoảng loạn, đẩy chị ra cô vội đứng dậy:

__Không thể nào, tuyệt đối không thể, em phải đi hỏi anh ấy.

Nói xong cô loạng choạng bước ra cửa, vì mới tỉnh dậy lại thêm 1 ngày chưa ăn uống gì mặt mày cô xám cả lại, chị Băng

vội đỡ lấy cô.

__Thiếu gia không có nhà.

__Vậy em sẽ tới công ty tìm anh ấy.

__Tuyệt đừng như thế nữa, nghỉ ngơi trước đã.

Nước mắt cô vẫn chảy dài, từng giọt trong suốt rơi xuống tay chị, cô khấn khoản nói:

__Em xin chị đấy!

__Để tôi đưa đi.

Không biết từ bao giờ Ngạo Thiên đã đứng ngoài cửa, mắt cậu cũng đỏ cả lên, 2 tay siết chặt:

__Chúng ta đi.

__Thiếu gia, đi cũng đâu có giải quyết được gì, càng làm cô ấy thêm khổ.

Mắt cậu hằn lên sự tức giận:

__Đi để cô ấy biết anh ta là con người thế nào, chẳng lẽ cứ để cô ấy như thế này sao?

__Đi, đi.

Cô vội vàng bước ra chỗ cậu, mới có 1 ngày mà gương mặt cô trông tiều tụy hẳn đi. Chị Băng vội lấy áo ấm khoác lên cho cô.

3 người lên xe tới Dương thị. Cậu chăm chú lái xe nhưng thỉnh thoảng vẫn dành cho cô ánh mắt quan tâm, dù không phải thời

gian dài nhưng những ngày qua cậu biết cô là người thế nào, cũng nhận ra tình yêu của cô dành cho anh mình, nhưng tại sao

người con gái thánh thiện trong sáng này phải chịu biết bao khinh thường từ kẻ khác. Cậu biết anh mình làm việc gì cũng có

chuẩn bị chu đáo, dù không thể hiện ra nhưng tuyệt đối anh có tình cảm với Tuyết, nhưng tại sao lại làm như thế, 1 kẻ thông

minh như anh cũng không hiểu nổi.

Cô ngồi trong vòng tay của chị Băng, đầu dựa vào chị, ánh mắt buồn nhìn vô định vào 1 khoảng không. Nếu tất cả là sự thật

thì cô phải làm sao? Cô và anh còn chưa chính thức kết hôn mà anh lại muốn lấy 1 người con gái khác làm vợ, phải làm sao đây?

Thế giới này còn tồn tại chế độ đa thê sao? Chẳng lẽ người con gái mà anh cần là cô ấy, vậy tại sao còn dằn vặt cô thế này.

Nhắm mắt lại, 1 giọt nước mắt rơi trên tay cô. Nội tâm cô đang cắn xé dữ dội, làm ơn yên bình lại 1 chút.

Dừng xe lại cậu gọi cô:

_Tuyệt, xuống xe thôi.

Hít 1 hơi dài cô cùng 2 người họ bước xuống, lần đầu tiên đứng trước tòa nhà Dương thị cô bỗng thấy sợ hãi, tòa nhà cao to

này có chỗ cho cô vào không? Liệu có ai cho cô dù 1 chút cảm tình? Cảm nhận tay Ngạo Thiên đang đặt trên vai mình, cô bỏ

mặc tất cả để tìm tới anh. Cô biết có nhiều ánh mắt tò mò đang nhìn mình nhưng giờ phút này tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng,

chỉ im lặng theo bước chị Băng. Lên tới tầng 23 cửa thang máy mở ra, cô bỗng nhiên muốn trốn chạy tất cả, đôi tay cô run rẩy

nắm chặt tay chị Băng.

_Nếu em không muốn chúng ta lập tức đi về.

_Không đi, em đi.

Dù sợ hãi đối mặt nhưng cô nhất định phải hỏi anh tất cả mọi chuyện. Đi tới bàn thư ký cô nói:

_Làm ơn thông báo với tổng giám đốc có người muốn gặp.

_Cô có hẹn trước không?

Cô lúng túng:

_Không, tôi chưa gọi cho anh ấy.

_Vậy làm phiền về cho, Dương tổng đang bận. Không rảnh gặp những người như cô.

Người thư ký hơi bực mình, 1 cô gái còn ở tuổi đi học mà ngang nhiên tới gặp sếp tổng, muốn câu dẫn cũng không có cơ hội

tiếp cận a. Đang hứng chí 1 giọng nói làm cô ta xanh cả mặt:

_Như cô ấy là như thế nào?

_Hàn thiếu gia. Băng tiểu thư, 2 người tới đây có việc gì sai bảo ạ?

_Chúng tôi hộ tổng vị tiểu thư này tới đây.

Nghe tới đây mặt cô ta càng biến sắc.

_Vị này là

_Tôi chỉ muốn gặp tổng giám đốc của chị .

Cô ta nhìn 3 người khó xử. Ngạo Thiên tỏ vẻ bực mình:

_Sao?

_Không phải tôi không muốn thông báo mà là tổng tài đang có khách.

Nhú mảy 1 cái cậu với tay ấn điện thoại, giọng nói của anh vang lên làm tim cô đập mạnh.

_Chuyện gì?

_Dương Lãnh, Tuyết đang ở ngoài cửa muốn gặp anh.

_Đầu dây bên kia im lặng 1 lúc lâu mới nhàn nhạt lên tiếng:

_Để cô ta vào.

Ngạo Thiên nhìn cô nói:

_Chúng ta vào thôi.

Chị Băng nắm tay cậu kéo lại:

_Thiếu gia, để họ nói chuyện với nhau.

Cô gật đầu bước đi:

_Đợi em ngoài này.

Lấy hết tinh thần cô mở cánh cửa gỗ to nặng kia, trong cánh cửa này có tình yêu, hi vọng của cô nhưng có thể đó cũng là

đau khổ , nhưng cô không muốn lừa dối mình nữa.Bước vào căn phòng mắt cô nheo lại, ánh sáng quá chói mắt.Đôi mắt dần

thích ứng, cô đưa mắt tìm kiếm hình dáng anh, anh ngồi trên ghế, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cô nhưng điều làm cô đau lòng

nhất không phải ánh mắt đó mà là hình ảnh Triệu Uyển đang ngồi trong lòng anh.2 tay cô ta đưa lên ôm lấy cổ anh, khuôn mặt

t ngạo ngễ nhìn cô , nụ cười đắc thắng nở rộ trên môi,còn anh mặc nhiên để cô ta muốn làm gì thì làm.Nhận ra ánh mắt đau

đón của người đối diện, Triệu Uyển căng nẹp sát vào lòng anh, giọng hờn dỗi:

_Người ta đang tìm anh kìa.

Anh cúi xuống nói với người trong lòng mình:

_Ra ghế đợi anh 1 chút.

Cô đứng ngơ ngác nhìn họ đang tình cảm trước mặt mình mà ánh mắt trống rỗng, dù biết sẽ đau nhưng đau tới mức không thở

nổi thể này thực quá sức chịu đựng của cô.Anh chống tay lên bàn nhìn cô chán nản nói:

_Cô muốn gì?

Gật bỏ mọi thứ ra khỏi đầu cô từ từ lên tiếng:

_Em chỉ muốn hỏi, anh thực sự sẽ lấy cô ta làm vợ sao?

Anh nhìn cô làm bầu không khí càng thêm căng thẳng.Hồi lâu anh mới trả lời:

_Có vẻ cô vẫn chưa tin lời tôi nói.Được vậy tôi nói lại cho cô nghe,tôi sẽ lấy cô ấy làm vợ.

Khuôn mặt cô trở lên xanh xao , giọng nói run run:

_Tại sao? Vậy tại sao còn muốn lấy em.

_Tôi chưa bao giờ muốn lấy cô, nhưng không lấy cô tôi sẽ không có quyền thừa kế.

Nở 1 nụ cười với cô anh nói tiếp:

_Yên tâm vì cô đã giúp tôi có được chỗ ngồi này nên tôi sẽ không để cô thiếu thốn gì.Chức danh phu nhân vẫn là của cô.

Lần đầu tiên cô thấy anh cười, nhưng cô ước gì cô đã không nhìn thấy, nụ cười ấy như đang chế giễu cô, đâm thẳng vào trái tim

đang yếu đuối.

Nước mắt cô không ngừng rơi, thế giới quanh cô như hoàn toàn sụp đổ, anh vẫn tiếp tục đả kích cô:

__Đừng lấy nước mắt của cô ra làm trò hề nữa, nhức mắt tôi.

__Em không tin, làm ơn nói cho em biết sự thật, em không tin anh yêu cô ta.

1 cái tát như trời giáng vào bên má của cô, cả thân hình đang thiếu sức sống của cô vì lực đẩy mà ngã xuống, cánh tay lê

trên đất rướm máu. Đau, thật sự rất đau nhưng tại sao không phải đau ở tay mà tim cô đau thế này. Triệu Uyển xoa xoa tay

cười khẩy:

__Không nghe thấy anh ấy nói gì sao? Cô cũng thật dần dộn đi.

Nhìn cô bị tát anh theo phản xạ muốn lao tới nhưng chút lý trí cuối cùng không cho phép anh làm như thế. Mím môi anh quay

người lại với cô cất tiếng:

__Cô chỉ là chút mới lạ trong cuộc sống ồn ào này thôi, giờ thì tôi thấy thật nhàm chán, hơn nữa người phụ nữ bên cạnh tôi phải

giúp tôi trong sự nghiệp chứ không phải kẻ yếu ớt như cô. Bây giờ thì cô còn gì thắc mắc không?

Cô không muốn nghe nữa, bịt chặt 2 tai cô lao ra ngoài, bỏ qua cả tiếng gọi của chị Bằng, cô chạy vội vào thang máy, chị Bằng

chạy vào theo cô, đưa tay ôm cô vào lòng mà chị cũng không kiềm lại nước mắt: thiếu gia cậu thật sự muốn cô ấy cầm thù cậu ư?

Nhìn cô lao ra khỏi phòng, vết 5 đầu ngón tay còn hằn trên má, Ngạo Thiên tức giận xông thẳng vào phòng anh. Nhìn thấy Triệu

Uyển đang xoa tay thỏa mãn cậu gần giọng:

__Cô dám tát cô ấy.

__Sao tôi không dám.

Nếu là thường ngày cô ta cũng sợ cậu vài phần nhưng nay đã có anh chống lưng thì được nước làm càn. Ngạo Thiên từ từ đi tới

ánh mắt muốn giết người:

__Được, tôi cho cô thử!

__Anh dám.

Dù nói thế nhưng nhìn ánh mắt cậu cô ta cũng có phần bất an, người này nổi tiếng có thù tất báo. Chưa kịp quay sang cầu cứu

anh cô ta đã nhận 2 cái tát như trời giáng, 1 tia máu theo đó xuất hiện trên môi cô ta.

__Lần sau thì đừng trách Hàn Ngạo Thiên này giết cả nhà cô chó mèo không tha.

Cô ta run sợ nhìn anh, lùi lại theo bản năng, ánh mắt kia làm cô ta quên cả cầu xin anh. Quay sang anh cậu hỏi:

__Anh đang làm cái quái gì thế?

__Không liên quan tới em.

__Nhất định anh sẽ hối hận.

Nói xong cậu lập tức bỏ ra ngoài. Lúc này cô ta mới lồm cồm bò dậy, ủy khuất dựa vào lòng anh:

_Anh nhìn xem

Còn chưa nói hết câu cổ đã bọ anh bóp chặt:

_Cô còn dám làm cô ấy bị thương thì đừng trách .

Mở to mắt ngạc nhiên cô ta phẫn uất:

-Anh yêu cô ta, nhưng người anh yêu là em cơ mà.

_Tôi cho cô danh phận này thì cổ mà đóng cho tốt.

-Anh

_Cút.

Tiếng quát của anh cũng làm cô thư ký đứng tim, hôm nay thật lắm chuyện lạ, cứ nhiên toàn nhân vật có máu mặt đến làm ầm

cả phòng tổng tài a.1 chút sau thư ký được chiêm ngưỡng gương mặt tái xanh của Triệu Uyển tiểu thư. Tổng tài cũng thật dọa

người, đi vào là 1 đại mỹ nhân, đi ra thì đáng thương hơn cả thất cái a.

Nhìn xuống lòng đường, ánh mắt anh dõi theo thân ảnh cô đang được Bằng dìu vào xe, giờ tay lên như muốn nắm thứ gì đó lại

anh buông thông tay xuống:

_Muộn rồi, muộn rồi. Ha ha , *****.

Anh từ từ khụy hẳn xuống nền nhà, tay ôm chặt đầu anh lẩm bẩm:

_Tạm biệt.

Người đàn ông nắm giữ mọi thứ, đứng trên tất cả nay lại có dáng vẻ thương tâm tới như vậy, dáng vẻ cao ngạo thường ngày

nay bị đau khổ làm cho đôi vai anh không chống đỡ nổi. Cuộc đời anh bây giờ chỉ còn bóng đêm che phủ nhưng thanh thản hơn.

Nhắm mắt lại anh tự hỏi:

_Rồi em sẽ hạnh phúc đúng không?

Từ lúc chị đưa cô ra khỏi thang máy tới lúc về đến nhà, cô hoàn toàn im lặng, nghe theo chị như 1 cái xác không hồn. Chị đưa

cô lên phòng rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô nói:

_Ngủ 1 chút, tỉnh dậy sẽ không sao nữa.

Cô như 1 cái máy, gạt đầu rồi nằm xuống giường, nhắm mắt lại. Chị vẫn ngồi bên cô, nhìn đứa em mà cô yêu quý đang chìm vào

giấc ngủ mộng mị mà nước mắt vẫn rơi chị đau xót nói:

_Chị biết em đau khổ nhưng thiếu gia cũng rất đáng thương.

Lau đi những giọt nước mắt của cô chị thì thầm:

_Đừng khóc nữa em, thiếu gia làm vậy để sau này em có thể nở nụ cười hạnh phúc.

Bỗng chị giật mình khi phát hiện có ánh mắt đang nhìn, thân hình chị đông cứng lại khi nhận ra hơi thở quen thuộc kia.

_Bằng em cũng biết đúng không?

_Ngạo Thiên.

_Nói.

Chị vội kéo cậu sang phòng khác,Ngạo Thiên bực tức nhìn Băng chăm chăm:

_Sao định giấu tôi sao?

_Ngạo Thiên, em không cố ý, do

_Do anh tôi cấm không cho ai biết à?

_Vâng.

_Để không mất thời gian anh phải quay lại tìm anh ta tốt nhất em nên nói đi.

Chần chừ 1 lúc chị mới khai báo trước ánh mắt truy hỏi của Thiên

_Tất cả đều là kế hoạch của thiếu gia, kể cả việc phải để Triệu Uyển làm phu nhân thứ 2.

_Hừ, biết mà, đang yên đang lành cần gì phu nhân thứ 2,thế làm thế để dọa người à? Lôi Tuyết vào làm gì?

_Cậu cũng biết bang chúng ta có rất nhiều kẻ thù

Cậu dùng ánh mắt nhìn lại như muốn nói: cái này ai chả biết

_Tất cả bọn họ đều nhắm vào Tuyết.

Khuôn mặt anh khê chấn động, không ngờ thế giới ngầm này cũng mục nát như vậy, thật quá mức đê tiện.

_Điều tra ra ai?

_Trần gia, Thanh Long,Thiên Sát, hiện tại đang điều tra tiếp.

_Chết tiệt.

Hiện tại nắm giữ thế giới ngầm có 4 tổ chức là to nhất trong đó có : Hắc Long, Thanh Long, Thiên Sát và Dạ Lôi, cư nhiên 2 trong

4 số đó dám bắt tay gây hấn với Hắc Long.Còn Trần gia chết tiệt kia nữa, năm xưa đã cho con đường sống rồi mà giờ còn thích

đam đầu vào chỗ chết.Nghĩ 1 chút cậu hỏi:

_Anh ấy làm vậy để mọi chuyện đổ hết lên đầu Triệu Uyển?

_Có lẽ thế, thực ra cậu ấy muốn từ hôn.

_Từ hôn?

_Như vậy sẽ không lôi cô ấy vào thế giới này, nhưng lão gia chưa đồng ý.

_Anh ta đúng là đồ đàn mà, chẳng lẽ không có cách nào khác sao?

_Thiếu gia sợ sẽ có 1 Ngọc Lan thứ 2.

_Sau bằng ấy năm anh ấy vẫn không thể thoát khỏi nó sao?

_Chưa hề, từ lúc Tuyết xuất hiện, nỗi ám ảnh càng trở nên nặng nề hơn.

Cả 2 người đều rơi vào im lặng,không gian chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích ngoài cửa sổ, ông trời có lẽ cũng đang khóc cùng những

kẻ đang đau khổ vì 1 chữ tình.

Tĩnh lại đã là đêm muộn , nhìn ra ngoài cửa sổ,mắt cô mờ mịt 1 tầng sương,mệt mỏi quá rồi chẳng?

20. Chương 20: Chương 20

Cô lặng im ngồi nhìn ra màn đêm sâu thẳm kia, trong đáy mắt tựa hồ không còn sự hoạt bát, vui vẻ mà là nỗi

bi thương và tuyệt vọng. 1 tầng sương phủ kín đôi mắt thạch anh tím, khó ai có thể nhìn ra cảm xúc trong đôi

mắt ấy, dường như chỉ sau 1 ngày, tỉnh dậy cô đã là 1 người khác. Trên gương mặt nhợt nhạt của cô hoàn toàn tĩnh lặng, ngoại trừ đôi mắt ra thì có thể nói là vô cảm tuyệt đối. Con người thực sự có thể thay đổi nhanh tới thế sao? Từ từ đứng dậy, mở cửa sổ, từng đợt không khí lạnh ứa vào nhưng giờ đây còn cái gì lạnh bằng lời nói ánh mắt của anh. Bước ra ban công cô chăm chú nhìn vườn ly đã úa tàn, đúng vậy, hoa nở rồi sẽ tàn, gặp rồi sẽ chia ly, yêu rồi sẽ hận. Hận anh ư, cô lấy gì để hận anh? Anh từng nói thích cô ư? Không anh chưa từng, đều là cô vọng tưởng, ngay từ đầu cô đã vọng tưởng 1 cách mù quáng. Anh từng nói muốn lấy cô? Không, đều do người lớn ép đặt, anh chưa từng muốn lấy cô.

Đúng vậy, nếu người cô gặp không phải anh liệu cô có chấp nhận cuộc hôn nhân gượng ép này. Tất cả đều là thiên ý trêu ngươi để cô gặp anh, yêu anh, nhưng không thể bên cạnh anh. Tất cả là thiên ý trêu ngươi. Nước mắt tưởng chừng đã cạn lại tuôn rơi không ngừng, cô khụy ngã trên nền đất lạnh giá, tay siết chặt nơi trái tim

đang rỉ máu, tiếng nấc ai oán thoát ra từ đôi môi đang bị cắn chặt tới bật máu. Từng đợt gió lạnh vẫn không ngừng ào tới thân hình nhỏ bé đang run lên kia. Lạnh, thực sự rất lạnh, giờ cô mới biết thì ra mùa đông có thể lạnh tới mức này, lạnh tới mức cô cảm giác mình không còn chút hạnh phúc nào nữa. Xuân qua đông tới, sau này tốt nhất đừng có mùa xuân, nếu không như vậy mùa đông sẽ càng lạnh thêm. Cuộc sống của cô sau này chỉ có mùa đông sẽ tốt hơn, như thế trái tim cô sẽ không đau nữa. Không biết tự bao giờ gió đã lau khô nước mắt của cô, đôi môi khê hé mở:

__Má! Con sẽ sống hạnh phúc, thật đấy. Không có anh ấy thì sao? Con sẽ sống vì ba má, sẽ trả lại tất cả những

gì mình nợ họ, không phải như thế là hạnh phúc rồi sao? Sau này con sẽ không để ai bắt nạt, không để ai khinh

thường, sẽ là người vợ, người con dâu tốt, như vậy má sẽ vui chứ?

Im lặng 1 chút đôi môi cô xuất hiện 1 nụ cười thê lương tới đau lòng:

__Nhất định má sẽ rất vui a! Mọi người sẽ rất vui a! Ha ha.

Tiếng nói của cô rất nhỏ tưởng chừng như chỉ có gió mới nghe thấu, tiếng cười nhỏ dần rồi tan vào không khí,

gương mặt cô hoàn toàn chìm vào màn đêm dày đặc, chỉ có thể nhìn thấy đôi vai khê run rẩy rồi nhanh chóng bắt

động. Cô ngồi cho tới khi ánh mặt trời xuyên qua mái tóc dày làm cô nhức mắt, đưa tay che đi sự chói chang kia cô lẩm bẩm:

__Mặt trời xua tan bóng đêm, liệu có thể làm ấm lại trái tim ta không?

Ngây ngốc nhìn tới hoa cỏ mắt cô bật cười:

__Mình thật điên khùng, thật điên khùng.

Nỗi im lặng 1 lúc cô mới bước dậy vào nhà tắm, bóng lưng mỏng manh càng trở lên trong suốt tựa hồ muốn biến mất dưới ánh mặt trời.

Bằng vội tới phòng của Tuyết, đưa tay gõ nhẹ cửa phòng giọng chị nghe thật ảm áp:

_Tuyết, em dậy chưa?

Thấy bên trong vẫn im lặng chị mở hắt cửa bước vào:

_Chị vào nhé.

Lời nói còn chưa dứt chị đã ngạc nhiên nhìn người trước mắt

_Em làm gì thế.

Cô quay lại nhìn chị nở 1 nụ cười:

_Hôm nay mình phải đi học mà, chị định nghỉ sao?

_Không, chị chuẩn bị ngay đây.

_Vậy em đợi chị dưới nhà.

Nói rồi cô không có phản ứng gì khác ngoài việc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình trong gương. Thấy chị

không có ý định gì cô ngạc nhiên hỏi:

_Có chuyện gì sao chị?

_A không có, vậy gặp em dưới nhà.

Cô nhẹ gạt đầu đồng ý, chị mở cửa bước ra ngoài, ánh mắt trở lên hoang mang, mới có 1 đêm sao Tuyết lại thay

đổi 1 cách đáng sợ như thế. Sự nhảy bèn của 1 sát thủ cho chị thấy dường như trên gương mặt ấy không còn 1

chút cảm xúc nào, cô hoạt động như 1 cái máy được lập trình sẵn. Nụ cười kia vẫn làm người khác rung động nhưng hoàn toàn không xuất phát từ tình cảm thật của cô, thực sự tình yêu cô dành cho thiếu gia rất sâu đậm

nên mới chịu sự đả kích lớn như vậy. Cô bước xuống phòng ăn như mọi ngày, mọi việc đều diễn ra như ngày thường nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy căng thẳng, chăm chú nhìn tiểu thư của mình dùng bữa sáng hộ đều im lặng suy nghĩ. Tiểu thư thật tội nghiệp, 1 người tốt như thế mà thiếu gia thật không có mắt nhìn a.

Cô khẽ ngẩng đầu, nhận thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn mình, cô bình thản hỏi:

_Có chuyện gì sao?

_Không có, không có, ăn sáng a.

Ngạo Thiên lấp liếm cho qua, trước khi cúi xuống còn trao cho Bằng ánh mắt thắc mắc, Bằng nhún mày tỏ vẻ không biết. Họ lại im lặng ăn, bầu không khí càng thêm phần quỷ dị. Ăn xong cô bước ra xe đợi 2 người họ mà

không quay đầu lại. Lần này mọi người mới thật sự lo lắng, không phải tiểu thư đau lòng quá nên trở thành con người khác rồi chứ. Không tươi cười, rạng rỡ như mọi ngày, lúc trước mỗi lần ăn cơm đều ồn ào nhức óc, trước khi đi học đều dành ọi người nụ cười tạm biệt nhưng hôm nay tiểu thư làm người khác cảm thấy rất xa cách. Họ đều phóng về cô ánh mắt cảm thông và lo lắng. Cô biết điều đó nhưng cô vẫn bước đi, cô

không muốn làm 1 con người yếu đuối trước mặt mọi người, có lẽ mạnh mẽ là cách tốt nhất để mọi người biết cô vẫn sống tốt.

Trên đường đi cô vẫn giữ sự im lặng tuyệt đối, không khí trong xe càng thêm nặng nề, tới cả tiếng thở dài của Ngạo Thiên cũng có thể nghe rõ. Đường như không thể chịu được bầu không khí này nữa, cậu lên tiếng:

__Nếu có gì thì cứ nói ra đừng giữ trong lòng.

Dĩ cậu không nói rõ nhưng cả 3 đều hiểu lời nói này dành cho cô. Nhưng cô vẫn giữ ánh mắt bên ngoài của xe, không có ý định gì là nghe thấy. Cậu

vẫn giữ giọng nói bình thường nhất:

__Tuyệt, hiểu không?

Cô vẫn không trả lời, lần này thì cậu không thể giữ bình tĩnh được nữa, thay đổi thái độ, cậu cũng chuyển lời xưng hô:

__Em có hiểu lời anh nói không thể, như thế này em tưởng sẽ tốt lắm sao?

__Thế em phải làm thế nào mới tốt?

Cô quay sang nhìn, 1 cái nhìn đầy cay đắng, đôi môi mím chặt nhìn cậu.

__Đừng cố giấu đi mọi cảm xúc của mình như thế.

__Vậy em phải gào khóc van xin sự thương cảm của mọi người để níu kéo chút tình yêu của anh ấy sao? Em phải tỏ ra mình là 1 kẻ yếu đuối, cần sự giúp đỡ sao?

Gương mặt cô đã tái nhợt đi nhưng ánh mắt lại như hằn lên sự kiên định hiếm có. Cậu lúng túng nhìn cô:

__Ý anh không phải thế. Anh chỉ muốn tốt cho em.

__Không sao! Xin lỗi vì đã to tiếng với anh.

Nói xong cô quay mặt đi như muốn chấm dứt cuộc nói chuyện này, cậu nhìn cô 1 chút rồi cũng xoay người lại. Chị Băng vẫn im lặng quan sát cô, chị khẽ nhún mày, thực sự cô đang muốn tạo vỏ bọc để che dấu mọi cảm

xúc của mình, chị thầm than 1 tiếng rồi chuyển tâm lái xe. Sự thay đổi của cô cũng làm Hàn chú ý, đang muốn hỏi thì Hàn đã bị Ngạo Thiên kéo đi nhanh chóng.

__Anh làm gì thế?

__Hiện giờ tâm trạng Tuyệt không tốt lắm, em đừng hỏi gì sẽ tốt hơn!

__Vậy em phải đi an ủi cậu ấy.

Nói xong Hàn hăm hở ý định đi an ủi thì bị kéo lại.

__Để cô ấy 1 mình sẽ tốt hơn.

Cậu biết nếu bây giờ Hàn đi hỏi sẽ càng làm cô thêm khó xử, thôi thì cứ dẹp trước cho yên chuyện. Thấy Hàn vẫn do dự cậu đánh đòn cuối cùng:

__Đi ăn kem!

Mắt Hàn sáng lên, nhưng do dự 1 chút mới lẩm bẩm:

__Có lẽ chị Băng cũng đang an ủi Tuyệt a, mình không nên quấy rầy họ.

Vậy là 1 châu kem đã giúp cậu dụ con người ham ăn kia. (Ham ăn quên cả bạn)

Đã 6 ngày nay cậu chủ không về nhà mà tiểu thư cũng chẳng rằng nói gì làm tất cả mọi người đều thấy có

không vui vẻ gì.Đi học về tiểu thư cũng không còn lú lo xuống bếp cùng làm cơm với họ hay tung tăng ra vườn chăm sóc hoa cùng bác Trương nữa.Dù không thể hiện sự bức dọc hay khó chịu nhưng tiểu thư làm cho

người khác không dám tới gần.Ăn cơm xong cô lên phòng,đúng 1h30 có mặt ở phòng tập cùng chị Băng tiếp tục học võ .Thời gian qua võ công của cô tiến triển 1 cách rất nhanh chóng,thêm nữa khả năng sử dụng chùy thủ tuyệt đối không phải tầm thường,khả năng cầm súng và ngắm bắn cũng làm chị Băng và Ngạo Thiên rất

hài lòng,nhưng mấy hôm nay mỗi động tác mà cô thực hiện đều chứa đựng sát khí rất rõ ràng,điều này làm chị Băng lo lắng thực sự.Hôm nay cũng không ngoại lệ,từng lần quét chùy thủ của cô đều tản ra sát khí nồng

đậm,bỗng cách tấn công của cô trở nên điên cuồng,dường như cô đang muốn giết chọi vậy,vội tránh đòn tấn công của cô chị thuận thể đánh rơi chùy thủ trên tay cô,giữ chặt cô lại chị hỏi:

_Tuyệt bình tĩnh lại.

Chị nhận ra đôi mắt cô không có 1 chút cảm xúc nào,ánh mắt ấy như trôi vào 1 khoảng không gian vô định,chị sợ hãi lay mạnh thân thể cô:

_Tuyệt,nghe chị nói gì không?

Cô choàng tỉnh , ánh mắt trở nên rối loạn cực điểm.Lách ra khỏi vòng tay của chị cô thì thầm:

_Em xin lỗi,hôm nay em hơi mệt.

Nói xong cô mở cửa đi ra để lại chị trong phòng với nỗi lo ngập tràn trong đáy mắt.

Đóng nhanh cửa phòng cô tựa vào cửa như mất hết sức lực,thân ảnh từ từ gục xuống ,ánh mắt cô chỉ còn sự hoang mang thống trị,nhìn đôi tay mình cô tự **** bản thân,cô định làm gì thế này,định thương tổn chị Băng ư? Đã 1 tuần rồi cô cố gắng trở lại cuộc sống trước đây nhưng thật khó khăn,trong tâm trí cô luôn xuất

hiện gương mặt anh,giọng nói của anh,cô muốn xóa đi hình ảnh ấy nhưng mỗi khi nhắm mắt lại tất cả đều hiện ra rõ mồn một.Cô hận anh,hận anh.Nước mắt lại chảy dài trên má cô,đúng vậy cô đang cố tạo vỏ bọc cho trái tim mình nhưng cô thất bại rồi vì đơn giản cô không thể thoát trò chơi mà ông trời đang trêu ngươi cô.Cô phải làm gì bây giờ,trên con đường dài trước mắt cô hoàn toàn lạc lõng,con đường ấy cô không biết phải đi qua thế nào,liệu ai sẽ dắt cô qua nỗi đau này? Cô ngồi im như 1 cái bóng,ngay cả khi người làm mời xuống dùng bữa cô cũng không nghe thấy.Cho tới khi căn phòng tối đen như mực thân hình cô mới có chút phản ứng khi chuông điện thoại vang lên, đó là tiếng chuông cô đặt riêng cho ba má.Loạng choạng đứng lên cô tiến tới bàn nhắc máy:

_Má.

_Ăn cơm chưa con,sao mấy hôm nay không thấy con gọi về?

—..

_Tuyệt, sao thế con?

_Không có gì má! Con bận quá.

Nghe thấy tiếng má, lòng cô thấy ấm áp hơn, từng giọt nước mắt vì cảm động lại khẽ rơi xuống bàn tay đang ghì chặt lấy cạnh bàn. Mím chặt môi cô giấu đi tiếng nấc.

__Tiếng của con nghe rất lạ, con khóc đấy à? Ai tổn thương con sao?

Nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của má cô vội nói:

__Không có, là do con thấy nhớ ba má quá.

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng cười nhẹ:

__Con bé ngoan này, nhớ quá thì về nhà ít bữa, thực là vẫn còn tính trẻ con.

__Má!

__Ừm.

__Con sẽ sống thật tốt, không để ai thương tổn con, không để ba má phải phiền lòng.

__Con gái má xinh đẹp, lương thiện như thế tất nhiên ai cũng thích rồi. Gặp ba không con?

__Thôi má, con đang bận, lúc khác con sẽ gọi điện lại.

__Ừ vậy cũng được, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!

__Dạ ba má cũng vậy.

Vội cúp máy, tay cô bịt chặt tiếng khóc đang thoát ra, cô sợ nếu tiếp tục cô sẽ lại mềm yếu mà lao ngay về với

vòng tay bao bọc của ba má, sự đau đớn uất hận như trào dâng, kìm nén bấy lâu đang bùng nổ tấ thấy, khóc có lẽ sẽ giúp cô thấy nhẹ lòng hơn. Cô còn gia đình, bạn bè, người thân bên cạnh, không thể gục ngã thế này được, họ sẽ thất vọng về cô, cứ coi như cô sống vì họ đi, như vậy cũng tốt hơn bây giờ. Đang hoang mang thì cửa phòng cô bị 1 cú đập làm cho lia khỏi vị trí cũ, an tọa trên mặt sàn, gương mặt chị Băng lo lắng xuất hiện, thấy cô an toàn chị mới thả lỏng người:

__Em làm cái gì thế? Mọi người lo lắng lắm biết không?

Nhận thấy giọng nói của mình làm cô giật mình chị mới bình tĩnh lại:

__Không sao là tốt rồi, chị sẽ bảo người làm mang đồ ăn lên.

Cô đứng nhìn chị nói xong rồi đi mà không có phản ứng gì, người làm mang đồ ăn lên cô cũng miễn cưỡng chút

rồi thôi. Thả mình vào làn nước ấm cô mới thấy đầu óc thanh tỉnh lại, dựa người vào bồn tắm cô nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong những ngày vừa qua, cô đã làm mọi người lo lắng nhiều rồi, con người đôi khi cũng thật yếu đuối, cô cần học cách mạnh mẽ để vượt qua tất cả. Mặc xong quần áo cô bồn thần cảm gối rồi quyết định sang phòng chị Băng, gõ cửa, cô lên tiếng:

__Chị Băng.

Còn chưa nói xong cánh cửa đã bật mở, nghe tiếng chân chị cũng biết ai đứng ngoài cửa phòng, nhìn cô từ đầu tới chân, mắt chị hiện lên sự thắc mắc.

__Tối nay em ngủ với chị nhé.

Sự ngạc nhiên xuất hiện rất nhanh trên khuôn mặt chị sau đó biến mất, chị mở rộng cửa cho cô vào. Leo lên giường cô cuộn tròn như 1 cái kén, chị bật cười:

__Em không sợ ngộp thở sao?

Nhận thấy gương mặt cô đã có thần thái ,nổi lo trong lòng chị cũng vui đi 1 nửa.Nằm xuống cạnh cô chị hỏi:

_Em không sao chứ?

Cô lắc đầu trong chăn,chị bật cười:

_Em làm thế làm sao chị biết

_Chị vẫn biết em lắc đầu đó.

_Thôi được rồi,chị thua,mau ngủ đi.

Cả 2 người đều im lặng,cho tới khi chị tưởng cô đã ngủ thì tiếng nấc nhẹ làm chị phân tam.Kéo tấm chăn ra ,chị đau lòng nhìn nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt cô.Ôm cô vào lòng chị anh ủi:

_Khóc đi cho nhẹ lòng,sau hôm nay mọi chuyện rồi sẽ qua.

_Chị,sau hôm nay em sẽ không yếu đuối thế này nữa,hức hức, em sẽ không làm mọi người lo lắng.

_Ừ.

Chị cứ ôm cô thẳng cho tới khi tiếng khóc nhỏ dần,hơi thở của cô dần trở lên đều đặn,có lẽ do mệt mỏi mà cô

ngủ từ lúc nào,vén lọn tóc ra sau chị nói khẽ:

_Em nhất định phải mạnh mẽ lên,như thế mới không phụ lòng thiếu gia.Ngủ ngon nhé,tiểu thư.

21. Chương 21: Chương 21

Sáng nay tất cả mọi người lại được dịp tròn xoe mắt nhìn tiểu thư của họ đã tươi tỉnh lên rất nhiều,dù không

thực sự ồn ào nhưng nụ cười đã có thần thái a.Thế là tất cả mọi người đều háng hái làm việc,cô chủ nhỏ đã vui vẻ trở lại,hạnh phúc quá đi.Bác Trương được 1 phen sung sướng với sự chăm chỉ bất thường của người làm,đúng là tiểu thư có sức ảnh hưởng lớn a.

Uống xong cốc sữa,khuôn mặt cô trở nên hồng hào hơn,nở 1 nụ cười nhẹ cô chào mọi người:

_Con đi học đây,mọi người làm việc nhé!

_Cô chủ đi học vui vẻ.

Không hẹn mà mọi người cùng ngước nhìn trời,hôm nay thực trong xanh,1 ngày đẹp trời đây.Trên xe không thấy Ngạo Thiên đâu cô ngạc nhiên hỏi:

_Hôm nay anh ấy nghỉ sao?

_Cậu ấy sang Mỹ rồi.Công ty có việc đột xuất,có lẽ sau này cũng không có đi học nữa.

_Có chuyện gì sao?

_Không,chẳng qua 2 người kia muốn nghỉ hưu sớm nên bỏ công ty đi du lịch rồi.

_Thật không ngờ.

Không phải cô ngạc nhiên mà tới chị cũng thấy khó tin,đang lúc có chuyện như thế này mà họ còn làm loạn thêm,hôm qua nghe tin tức ấy xong nhìn nét mặt của thiếu gia tới cô còn khẽ sờn da gà nói gì người khác.Mỗi lần cậu Ngạo Thiên nổi giận tốt nhất không nên động vào,ngu ngốc phạm phải thì chịu đủ a.Cô than nhẹ:

_Gia Hân mà biết chắc muốn sang mỹ luôn quá!

__Em không phải lo đâu,tối qua trước khi đi cậu ấy có tới gặp Hân rồi,cũng muốn lên gặp em nhưng em không

trả lời,cậu ấy nói sẽ về trong thời gian sớm nhất.

Cô thấy hơi buồn 1 chút, có thì đau đầu nhưng không có cũng thật im ắng quá.Tối trường,cô khoan thai đi vào lớp mà không gặp bất cứ trở ngại nào,từ hồi chị Băng đi học cùng không ai dám quấy rầy cô,mà nói tới chính cô cũng ngạc nhiên,chị Băng quả thực toàn tài a,học hành cũng rất cao thủ không những thế ngay ngày thứ 2 đi học nghe đâu chị còn nằm trong top 3 hotgirl của trường với danh xưng” lãnh huyết công chúa”

và lớp cô trở thành tiêu điểm của sự chú ý khi 3 người đẹp nhất trường cùng học 1 lớp,ngồi 1 bàn a.Vào tối cửa cô đã nhận ra sự im lặng khác thường nơi Gia Hân,không lú lo như mọi ngày nữa mà là đang thiếu não nhìn chỗ ngồi bên cạnh.Cô vỗ nhẹ vào vai bạn an ủi:

__Mấy ngày nữa anh ấy lại về ấy mà.

Hân ngược đời mắt cún con lên nhìn cô:

__Nhưng mà vẫn thấy thiếu thiếu.Sau này không phải ngày nào cũng được gặp a!

Nói xong lại gục mặt xuống bàn,cô thở dài,không ngờ 2 người này tiến triển cũng nhanh quá đi.Nhìn Gia Hân

cô cũng thấy chua xót,thực sự tình yêu làm con người ta hạnh phúc nhưng cũng làm họ đau khổ không kém,gia mà mãi mãi được bên người mình yêu thì thực hạnh phúc.Cô cười khẽ trước suy nghĩ của mình ,bên anh ư? Cơ hội nhìn thấy anh cũng không có chứ nói gì tới bên cạnh anh,có lẽ đã tới lúc cô phải học cách ngừng yêu anh,nhưng thật khó.

Đã 2 tuần nay cô không gặp anh,họ sống cùng 1 ngôi nhà nhưng lại không gặp nhau lần nào,cũng thật khéo a.Không gặp cũng tốt,cô cần thời gian để chữa lành vết thương lòng.1 tuần qua cũng không thấy Ngạo

Thiên trở về,chỉ gọi điện đôi ba lần cho Băng hỏi thăm tình hình mọi người,Hân dạo này cũng tươi tỉnh đôi chút

vì tối nào cũng tán ngẫu với Ngạo Thiên cả tiếng đồng hồ.Những ngày này nếu không học thì cô cũng lao vào

luyện tập,cô không muốn mình rảnh rỗi chút nào nếu không cô sẽ lại nhớ tới anh,công việc là cách duy nhất giúp cô đứng lên.Hôm nay được nghỉ nên cô có ý định về nhà thăm ba má,cô thực nhớ họ.Đang chuẩn bị trang phục thì tiếng chuông điện thoại làm cô phải bỏ dở,thấy số của má cô vui vẻ nhắc máy:

__Má,con về ngay đây.

__Tuyệt,con không sao chứ?

__Sao má hỏi thế.

__Má sẽ tới đón con ngay,không cần con phải ở ngôi nhà đó nữa.Con chuẩn bị đồ đạc đi má tới ngay.

Chưa kịp hỏi thì má đã cúp máy,nghe tiếng bíp dài vô tận ở đầu dây bên kia cô thấy hoang mang tột độ,chuyện gì đang xảy ra thế này? Đang bàng hoàng thì điện thoại lại vang lên,cô vội nghe:

__Má!

__Tuyệt là mình đây.

__Hân.

__Anh ta định lấy người khác thật sao? Thật quá đáng.Tuyệt đừng lo lắng,cô chú sẽ đưa cậu về nhà,không thêm ở nơi đó nữa,mình xin lỗi vì thời gian qua thấy cậu buồn như thế mà mình không biết.Tuyệt, mình thực

xin lỗi.

__Cậu đang nói gì thế? Tại sao mình phải rời khỏi đây?

__Tuyệt,đừng giấu mình nữa,mọi chuyện đều có trên báo hết rồi,mọi người đều biết cả.

__Đợi mình 1 chút.

Buông máy xuống cô lao nhanh xuống phòng khách,nhìn thấy bác Trương đang cầm tờ báo hôm nay cô vội gọi:

__Bác Trương.

__Tiểu thư.

Bác giật mình giấu tờ báo sau lưng,cô nghi ngờ nhìn bác rồi nói:

__Con muốn đọc tin tức hôm nay,bác có thể cho con mượn 1 chút không?

__Tiểu thư,không có gì đâu.

__Bác, đừng giấu con thêm bất cứ cái gì nữa.

Nhìn ánh mắt van nài của cô , bác từ từ đưa tờ báo ra,vội cầm tờ báo,càng đọc gương mặt cô càng nhợt nhạt đi.Ngay trang đầu tiên là hình ảnh anh và Triệu Uyển tay trong tay,anh nhìn cô ta đầy âu yếm,trên môi

xuất hiện 1 nụ cười sảng nịnh : Tổng giám đốc Dương thị tuyên bố đính hôn cùng con gái chủ tịch tập đoàn đá quý Triệu Uyển. Suy nghĩ của cô hoàn toàn mù mịt,nhìn chằm chằm khuôn mặt anh trên báo cô cảm tưởng

mình không còn chút sức lực nào nữa,ngồi bệt xuống tấm thảm ở phòng khách,ánh mắt cô trống rỗng tựa như 1 con búp bê vô tri vô giác,tiếng gọi lo lắng của bác Trương vang bên tai nhưng cô không thể trả lời,thế giới quanh cô dần dần sụp đổ.Biết là chuyện này sẽ đến nhưng khi đón nhận nó cô vẫn không thể khống chế trái tim mình.Đau quá,làm ơn đừng tổn thương trái tim cô nữa.Ôm chặt lấy trái tim đang đập 1 cách điên cuồng lệ cô rơi ướt đầm khuôn mặt,làm ơn có ai đó nói đây chỉ là 1 giấc mơ,tỉnh lại cô vẫn thấy anh trong phòng ăn chăm chú đọc báo,thấy anh về nhà khi bữa tối được dọn lên,vẫn cùng anh ăn cơm và thảnh thơi nhìn thấy khuôn mặt lạnh giá của anh xuất hiện tia quan tâm lo lắng.Tất cả chỉ là 1 cơn ác mộng thôi,ai đó làm ơn gọi cô dậy với,cô không thể chịu được nỗi thống khổ này nữa rồi.Cảm nhận 1 vòng tay ấm áp đang bao bọc mình cô như người chết đuối vớ được mảnh gỗ trôi ôm vội lấy không rời tay.Tiếng ai đó vang lên:

__Tuyệt, nhìn chị này,Tuyệt nghe chị nói không? Tuyệt!

Ai đó đang kêu tên cô nhưng cô không nhìn thấy,trước mắt cô chỉ có 1 màu trắng trải dài vô tận,gương mặt ai đó hoàn toàn nhòe đi cô không nhìn thấy,cho tới khi 1 cái tát làm cô thấy đau đòn ý thức mới dần quay trở

lại.

__Tuyệt, chị xin lỗi,tỉnh lại đi em.

Lần này thì cô biết người tát cô,kêu tên cô,đang ôm cô trong lòng là ai.

__Chị Băng.

Giọng nói lạc cả đi, cảm nhận nước mắt chị nóng hổi rơi vào mu bàn tay mình mọ thứ trong cô như vỡ òa, gục vào chị cô khóc như 1 đứa trẻ, tiếng khóc xé lòng làm mọi người đều thương xót, nhìn tiểu thư đang đau lòng như vậy mắt họ cũng đỏ hoe từ lúc nào, sao thiếu gia có thể làm như thế cơ chứ? Cô khóc cho tới khi giọng khản đặc đi, nhắm mắt tựa vào chị, đôi tay vò nát tờ báo tự lúc nào. Họ cứ im lặng cho tới khi 1 trận ồn

ào truyền tới.

_Tôi muốn gặp con gái tôi. Tránh ra.

_Phu nhân, chúng tôi cần kiểm tra an ninh.

_Lăng Tuyết. Tôi bảo tránh ra, tôi tới đưa con gái tôi đi.

Bác Trương vội lên tiếng:

_Tống Mặc, cho phu nhân vào.

-Vâng.

Bà Nhược Lan đi thẳng tới nơi chị Băng đang điu cô đứng lên, mắt bà đỏ hoe như thể trên đường tới đây bà đã

khóc miết. Nhìn con gái tiêu tụy hẳn đi trái tim bà như có ai siết chặt, đón lấy con gái từ tay Băng bà nghẹn ngào:

_Chúng ta về thôi, không cần nữa, ơn này ba má có bán công ty cũng sẽ trả cho họ. Không để họ làm tổn thương con nữa, chúng ta về.

_Má ơi.

_Tuyết, má xin lỗi.

2 má con ôm nhau khóc, ông Hạo Thiên nhìn con gái như thế cũng không cầm được nước mắt, nếu biết có ngày nay ông sẽ không bao giờ để con gái mình bước chân vào đây. Ông sai rồi.

2 người đưa con gái đi mà không để ý tới ai trong căn phòng này, họ hận không thể đánh chết kẻ thương tổn con gái họ, bước chân của họ dừng lại khi Băng đã xuất hiện trước mặt. Bà Nhược Lan nhìn chị đầy ai oán:

_Các người còn muốn hành hạ con gái ta ư?

_Bác gái, không có, chỉ là đồ đạc của Tuyết cháu sẽ đưa tới sau. 2 bác đưa em ấy về nhà cẩn thận.

Nhận thấy sự quan tâm trong mắt chị bà cũng nhẹ nhàng hơn:

_Cảm ơn.

Nói rồi 3 người lặng lẽ rời đi, không ai ngăn cản họ, mãi cho tới khi chiếc xe đã mất hút mọi người mới bắt đầu

có phản ứng. Bác Trương nhìn cảnh này mà không khỏi đau lòng: tiểu thư, rời đi cũng tốt, chúc cô hạnh phúc. Trên gương mặt già nua xuất hiện sự xót thương khó tả, có lẽ cô gái này không biết từ bao giờ đã đi vào trái tim mọi người.

Trong tòa cao ốc cũng có 1 người siết chặt tờ báo trong tay, anh quay người lại nên không ai có thể thấy biểu cảm trên khuôn mặt đó. Tiếng chuông điện thoại vang lên, tay anh cầm điện thoại cứng ngắc.

_Thiếu gia, tiểu thư đi rồi.

Chỉ 1 câu ngắn gọn nhưng cũng làm anh gục ngã, cô đi rồi, thật tốt, nhưng sao trái tim lại đau như thế, anh vừa buông tay để thiên thần bay đi mà sao lại đau đớn thế này. Gương mặt lạnh giá nay chỉ còn sự bi thương

thống trị. Ai bản bằng sẽ không tan, chỉ là không ai nhìn thấy!

22. Chương 22: Chương 22

Từ lúc về tới nhà tới giờ đã qua nửa ngày mà Tuyết vẫn im lặng nhìn ra mảnh vườn trước nhà, những tia nắng

hiếm hoi của mùa đông nhảy nhót trên vai cô cũng không đủ xua đi cái lạnh trong tim. Cảnh tượng ấy đẹp như 1 bức tranh không có thật, lạ lùng khiến người ta đau lòng. Dưới ánh nắng mang theo hơi thở ấm áp thân thể cô trở lên trong suốt tựa hồ chạm nhẹ cũng có thể làm cô tan biến, bà Nhược Lan hoảng sợ ôm chặt con gái vào lòng, nước mắt bà theo 2 gò má lăn xuống tay cô nóng hổi. Bàn tay khê run lên nhưng cô không có theo bất cứ phản ứng gì. Ông Hạo Thiên đau xót nhìn con gái đang chìm đắm trong đau khổ, nhìn đứa con

gái ông yêu hơn sinh mạng của mình phải chịu tổn thương nước mắt ông cũng không thể khiêng chế. Tiếng chuông cửa vang lên rõ ràng trong ngôi nhà tĩnh mịch càng khiến người ta lo sợ. Bước những bước chân nặng nề ra mở cửa, gương mặt ông ôn hòa hơn khi thấy cô gái thường đi cùng con ông đang mang đồ đạc đến, nhưng gương mặt ông lập tức sa sầm lại khi thấy người đằng sau, dù vậy ông vẫn mở cửa để họ vào.

Người ngoài cửa nhìn thấy ông ánh mắt cũng hiện tia bối rối và ăn năn. Ông lên tiếng:

__Mời vào.

Bằng mang theo đồ đạc vào phòng cô, nhìn thấy cảnh 2 má con bên cửa sổ tâm trạng cô cũng trầm xuống, ông Hạo Thiên nhẹ nhàng đến bên họ:

__Nhược Lan, ra ngoài 1 chút em.

Quay sang Bằng ông nói:

__Phiền cháu ở với Tuyết 1 chút.

Bằng khê gật đầu rồi đỡ lấy cô từ bà Nhược Lan, nhìn con gái 1 chút bà mới theo ông ra phòng khách. Gương mặt bà tối đi khi nhìn thấy 2 vị khách đang ngồi ở đó, giọng bà lạc cả đi:

__Ông Dương Phong.

__Bà Nhược Lan, tôi tới để thăm cháu Tuyết.

__Không cần, con bé tốt lắm!

Ông Dương Phong cúi đầu :

__Thực xin lỗi.

__Ông đừng làm như thế, chúng tôi không dám nhận.

Nghe giọng nói chua xót của bà ông Phong càng thấy áy náy, thấy thế bác Trương vội lên tiếng:

__Mọi người ngồi xuống rồi từ từ nói.

Lúc này họ mới nhận ra thì ra này giờ cả 3 đều mắt kiểm soát mà đứng cả lên. Ông Thiên mở lời trước:

__Thực xin lỗi, nhưng có lẽ cuộc hôn nhân này chúng tôi không thể đồng ý, ân tình chúng tôi sẽ bồi thương bằng công ty để báo đáp.

__Hôm nay tôi tới không phải vì chuyện báo đáp, tôi tới để xin lỗi gia đình, tôi không ngờ mọi chuyện lại ra nông

nỗi này.

__Chúng tôi đã nhận xong lời xin lỗi của ông,mong ông về cho.

Bà Lan không thể dùng ngữ điệu bình thường để nói,gọng nói của bà tràn ngập cay đắng ,mĩa mai:

__Chúng tôi cũng rất cảm ơn vì ông đã chăm sóc con gái tôi rất tốt trong thời gian qua.

Nhận thấy người phụ nữ này vẫn chưa thể bình tĩnh lại ông Phong nói:

__Tôi nghĩ lúc khác nói chuyện sẽ thích hợp hơn,gia đình muốn hủy bỏ hôn ước tôi đồng ý,sau này ân tình các

vị nợ cũng không cần báo đáp,sau này nếu Tuyết có việc gì cần giúp đỡ xin cứ gọi tôi.

__Cảm ơn.

Trong phòng chị Băng cũng đang đau xót nhìn cô,chị nhẹ nhàng lên tiếng:

__Sau này chị không ở bên phải hảo hảo chăm sóc bản thân.

Ngay khi chị định bước đi thì cánh tay bị giữ lại,ánh mắt cô nhìn chị thống khổ,vẫn im lặng,cô chỉ dùng ánh mắt nhìn chị không dứt,trong đó có tiếc nuối,có thương tâm và cả tình cảm của cô dành cho chị.Nở 1 nụ cười

buồn chị gỡ tay cô ra đặt chúng trong lòng bàn tay mình vỗ nhẹ:

-Tất nhiên nếu em muốn chị sẽ tiếp tục là bạn của em.

__Em muốn.

Tiếng nói của cô khàn khàn cất lên,chỉ 2 chữ ngắn gọn cũng làm người khác hiểu hết mọi tâm tư của cô.Cô muốn tiếp tục làm bạn của chị,Ngạo Thiên,ngày ngày cùng đi học,cười đùa,luyện tập,cùng bác Trương học về cách lãnh đạo tổ chức,cùng mọi người nấu ăn,nghịch ngợm.Cô biết cuộc sống ấy chỉ còn lại trong ký ức nhưng vẫn nuối tiếc vô hạn.1 giọng nói vọng vào làm họ chú ý:

__Băng,chúng ta về thôi.

__Bác Trương?

__Ừ,chị phải về rồi,chú ý sức khỏe nhớ chưa?

Gật đầu với chị cô miễn cưỡng nở 1 nụ cười.Nhìn chiếc xe đen lạnh lùng băng qua khoảng sân trước cô thấy mắt mát trong lòng.Thì ra trái tim cô vẫn chưa chết hẳn,út ra nó vẫn sống vì những người cô yêu quý,yêu anh trái tim cô chết đi phân nửa,cô không muốn bị tổn thương thêm nữa.Nghe tiếng cửa bật mở cô quay lại,bất gặp ánh mắt khắc khổ của má,1 cổ chua xót dâng lên,vì cô mà những người thân yêu phải khổ sở theo.Ôm má cô nói:

__Má ,con không sao,sau hôm nay sẽ không sao nữa.

__Ừ, sau hôm nay không cần lo nghĩ gì nữa,không cần gì cả,con gái má!

Dưới ánh nắng ấm áp,trong vòng tay của má,vết thương trong lòng cũng được xoa dịu,đúng vậy,từ giờ hãy để anh tồn tại trong ký ức của cô thôi.

1 tuần này cô hoàn toàn làm bạn với giường ngủ và vườn hoa.Tất nhiên đôi lúc cũng thực ồn ào khi gia đình Gia Hân tới.Vì lo lắng cho cô, cứ cách ngày cả nhà họ lại sang ăn chực,nhờ vậy tâm trạng của cô dần dần cũng tốt lên rất nhiều,chỉ đôi lúc thần thờ nhìn 1 thứ gì đó không xác định.Dạo này tình trạng ấy diễn ra càng nhiều hơn.Đang thần thờ ngắm trời thì tiếng xe quen thuộc lại vang lên,tiếng đóng xe ‘rầm’ 1 cái rồi

bóng người phi nhanh vào phòng cô

_Tuyệt, cậu mà không đi học nhanh mình sẽ tự kỷ mất thôi. Thực buồn chán quá đi thôi.

Nhìn khuôn mặt phụng phịu kia cô bật cười, chị Băng và Ngạo Thiên đều nghĩ nên chỉ có mỗi Hân 1 mình, với cái

tính ấy mà chịu đựng được 1 tuần cũng thật khâm phục. Tiếng anh Bảo vang lên:

_Nhóc, xem thử Ngạo Thiên mà đi học thì em có tới kêu chán không?

_Anh hai, đây là phòng con gái đó, vào phải gõ cửa chứ!

Anh không trả lời, dục vào cửa sổ 2 tay anh dứt túi quần, nhún vai 1 cái anh không thèm quan tâm tới lời Hân

nói.

_Hôm nay hồng hào lên nhiều rồi đó, hôm nào anh đưa 2 đứa đi picnic.

_Anh còn chưa trả lời em.

_Nhóc, nói nhỏ thôi anh chưa điếc a, lần sau nhóc mà khóa cửa khi xông vào nhất định anh sẽ gõ nha.

Nở 1 nụ cười đều đặn ra anh toe toét nhìn em gái đang lườm mình cháy mắt. 1 người này dạo này rất thích đấu khẩu, nhếch môi anh nói:

_Từ hồi quen thằng nhóc Ngạo Thiên thì nhóc càng dễ nổi cáu a. Thực là có giận nhau thì cũng đừng đổ lên đầu anh chứ!

_Không thèm nói chuyện với anh nữa.

Nói xong lại rầm 1 tiếng bóng ai mất hút, anh Bảo cười lắc lể, cô cũng đau cả bụng với họ. Khi tiếng cười đã dừng lại, ánh mắt anh trở nên nghiêm túc hơn, xoa đầu cô anh nhẹ nhàng;

_Em gái anh rất mạnh mẽ đúng không?

Cô nhìn anh không trả lời, chỉ là ánh mắt cô đã kiên định hơn rất nhiều. Anh mỉm cười:

_Nhóc, cố lên.

Cô gật đầu mạnh mẽ, anh gõ nhẹ vào trán cô nói:

_Sắp là người lớn rồi mà 2 đứa vẫn trẻ con thấy ón!

Cô cười đáp lại, như nhớ ra gì đó cô nói:

_Anh Bảo!

_Hử?

_Có thể tìm cho em 1 lớp dạy võ không?

_Có thể. Nhưng để làm gì?

_Ở nhà thật buồn chán.

_Mai anh sẽ gọi cho em, giờ thì ra chuẩn bị ăn cơm.

_Dạ.

Cuộc sống của cô trở lại quỹ đạo bình thường với việc sáng đi học ở trường, chiều học võ cùng 1 vị võ sư danh tiếng do anh Bảo mời về. Cô rất hài lòng với phòng tập mới của mình, tuy không đầy đủ bằng nhưng những thứ cần vẫn có đầy đủ. Nụ cười của cô vẫn hiện hữu trên đôi môi mỗi ngày, chỉ là nếu để ý trong nụ cười đó phảng phất 1 nỗi buồn man mác.

Anh im lặng trước câu nói của ba mình

__Lãnh,con thực quyết định lấy Triệu Uyển sao?

Anh không muốn trả lời,vì người anh muốn lấy đã bị chính anh tổn thương,chính tay anh đưa cô ấy rời xa anh,hỏi anh muốn lấy người khác ư,anh không muốn,nhưng đây là con đường anh đã chọn,anh phải tiếp tục vở kịch mình đạo diễn.

__Chỉ để cô ta làm phu nhân thứ 2.

Ông nhìn con trai,ông không thể biết nó đang nghĩ gì,trong đôi mắt ấy chỉ có sự lãnh huyết tới lạnh tóc gáy.Ông thở dài :

-Bang hội và công ty ,ta không muốn can thiệp nữa,ta mệt rồi.

Hiếu ý ông ,anh đứng dậy lạnh lùng:

-Vậy tôi sẽ giúp ông,dành thời gian của ông mà nhớ tới má tôi.

Còn 1 mình trong phòng, ánh mắt ông hiện lên tia hoang mang,ông biết con trai ông đã yêu cô bé kia,thậm chí là rất sâu đậm,nhưng ông không thể hiểu nổi ý định của anh.Khi nghe tin ông thực sự giận giữ,nhưng khi biết cô ta chỉ là phu nhân thứ 2,1 kẻ không có danh phận không được pháp lý công nhận,phu nhân

thứ 2 chỉ tồn tại để bảo vệ bang chủ và tham gia vào các công việc,ông lại thấy nghi hoặc.Trừ khi có nguy hiểm và chiến tranh phu nhân thứ 2 mới được tồn tại,tại sao con trai ông lại làm như thế? Điều này chính ông

cũng không hiểu nổi.

Về tới phòng mình,sự lạnh lùng không còn tồn tại trên gương mặt anh,chỉ còn nỗi thống khổ , chịu đựng hằn

lên đôi mắt.Nhìn những tấm ảnh của cô trong mấy ngày gần đây anh thấy nhẹ lòng hơn,rải rác trên bàn là cô

lúc tới trường,khi tha thẩn bên 1 cửa hàng sách .Miết nhẹ nên tấm hình đang nở nụ cười của cô anh thì thầm:

__Tuyệt,em cười rồi,thật đẹp.

Tay anh dừng lại trên khóe môi cô,ánh mắt biến đổi,nụ cười của cô vương vấn 1 nỗi buồn mà anh biết vì sao,vừa vui vì cô vẫn nhớ tới anh,vừa không cam lòng khi nụ cười của cô không còn rực rỡ như trước,anh mệt mỏi với mâu thuẫn trong lòng.Dù nhớ cô da diết nhưng anh thấy an tâm vì những ngày này cô tuyệt đối

an toàn,không còn kẻ nào tiếp cận cô nữa,như vậy cũng tốt,trả cho cô cuộc sống tự do anh thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn.Chỉ là nỗi nhớ cô càng thêm da diết.Anh thực sự rất nhớ cô.

23. Chương 23: Chương 23

Thời gian trôi qua thật nhanh,mới đây mà đã hết mùa đông,cây cối đang bắt đầu 1 chu kỳ sống và có lẽ con gái bà cũng đang tạo nên cuộc sống mới.Bà vẫn nhớ rõ ngày nhìn thấy con gái tiểu tụy suy sụp,tim bà đã đau đớn thế nào,nay nhìn con trở lại cuộc sống vui vẻ,hạnh phúc như trước trên môi bà nở 1 nụ cười mãn nguyện.Bỗng 1 bàn tay ấm áp đặt trên vai bà,quay lại thấy ánh mắt hiền từ của chồng,nụ cười của bà càng

thêm rạng rỡ.Họ cùng nhìn cô gái đang chăm sóc vườn hoa ly ,gia đình như thế này thực hạnh phúc.Cô quay lại nhìn thấy ba má,nụ cười tươi rói trên môi,từ hôm đó tới nay tâm trạng của cô rất tốt,thần sắc không còn chút u buồn,đường như sau vấp ngã đầu đời vẻ đẹp của cô càng thêm rạng rỡ.Tất thấy mọi chuyện đều đã trở về vị trí ban đầu của nó,chỉ là dạo này cô không dành nhiều thời gian đi chơi cùng Hân nữa mà dành thời

gian vào việc tập võ và chăm sóc vườn hoa ly.Công việc này giúp cô thấy vui vẻ và thanh thản hơn.Đang chăm chú thì 1 giọng nói làm cô giật mình:

_Tuyệt!

_2 người tới rồi à?

Nhìn 2 kẻ đang tay trong tay sánh bước bên nhau tiến vào ánh mắt cô tràn ngập ý cười.Thấy ba má cô cũng đang ở đó họ vội chào:

_Con chào cô chú.

_Ừ,mấy đứa nói chuyện đi.

Họ không phải ai khác mà là cặp tiên đồng ngọc nữ làm triệu triệu con tim thổn thức : Ngạo Thiên và Gia Hân.Cũng thật may Ngạo Thiên giải quyết mọi công việc rồi về nước đặt trụ sở chính để không phải xa cách người yêu,thật khiến người khác ghen tỵ.Nhưng bây giờ chỉ còn cô và Hân tới lớp cũng thật buồn chán.Dừng lại công việc đang làm,cô cùng 2 người họ trò chuyện trên trời dưới bể,Vì tiếp quản công ty nên cậu không có

thời gian mấy nên 1 tuần 2 người họ tới nhà cô 1 lần.Có lẽ điều này đã trở thành thói quen,cứ tới cuối tuần cô lại mong ngóng họ sẽ tới,nhờ họ cô thấy tâm mình thật nhẹ nhõm,mọi chuyện cũng từ từ qua đi 1 cách nhẹ nhàng nhất.Tiền 2 người họ về rồi cô vẫn đứng nhìn cho tới khi chiếc xe mất hút vào những tán cây bên đường,ánh mắt vui tươi bỗng chốc sâu thẳm thẳm,đã 3 tháng rồi,hoa ly trong vườn cũng đã nở rộ,nhưng trái

tim cô vẫn chưa tỉnh lặng,đâu đó 1 ngọn sóng nhẹ cũng làm cô điều đứng.Khép đôi mắt lại gương mặt cô bình

thản nở 1 nụ cười nhẹ:

_Chỉ cần anh hạnh phúc,em cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình.

Lời nói hoà tan trong không khí ,gió khẽ làm mái tóc cô lượn sóng,cô đứng đó trong buổi nắng vàng rực rỡ ,nụ cười trên môi làm trái tim người khác rung động,khung cảnh tuyệt diệu như 1 bức tranh khiến mọi người phải nín thở.

Trên xe,ánh mắt Ngạo Thiên nhìn Hân sững nịnh:

_Thời gian tới anh sẽ không tới chỗ em thường xuyên được.

Nhìn đôi má phụng phịu kia cậu bật cười:

_Thật đáng yêu quá đi!

2 má bị bẹo tới đỏ ửng,Hân giầy nẩy:

_Đau em, em biết rồi.Anh không tới thì em sẽ tới tìm anh.

Nhìn Hân cậu nở 1 nụ cười nhẹ,đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Hân cậu nói khẽ:

_Gặp được em,anh rất hạnh phúc!

2 má Hân đỏ bừng,cô ngước mắt nhìn cậu nhỏ giọng:

_Em cũng vậy.

Trong xe ngập tràn 1 màu hồng hạnh phúc,tình yêu của họ thật nhẹ nhàng,ấm áp khiến người khác phải ghen tị.Đưa Hân về tới nhà, cậu quay xe tới ngôi biệt thự trắng của anh.Vừa bước xuống xe , đôi mắt cậu đã tỏa ra sát khí,lạnh lẽo khác hẳn con người ấm áp dịu dàng lúc nãy.Nguyên nhân cũng không có gì sâu xa chỉ là có kẻ làm cậu muốn giết,và kẻ đó đang giương giương tự đắc đứng trước mặt cậu : Triệu Uyển.Không thèm liếc tới cô ta,cậu vác nguyên bộ mặt lạnh lẽo đi qua ,thấy thế cô ta cắt giọng:

_Lâu rồi không gặp cậu,phải phép cũng nên chào tôi 1 tiếng chứ!

Cậu im lặng tiếp tục đi,mặt không đổi sắc,tiếng nói lại vang lên:

_Cậu biết điều 1 chút,tôi sắp là chị dâu của cậu đấy!

Cậu trực tiếp giả diếc ,tiêu sái đi vào,1 trận bước chân nổi lên,cô ta chặn trước mặt cậu,gương mặt tức giận:

_Cậu bị diếc à?

Vẫn giữ bộ mặt lãnh cảm cậu gần giọng:

_Cút.

_Anh dám,tôi nói cho anh biết

_Không nghe rõ à? Cút,hạng như cô chỉ làm tôi bần mắt.

Liếc nhìn cô ta 1 cách khinh bỉ cậu đi vào phòng khách,phía sau giọng nói tức tối truyền đến:

_Hừ,anh cứ đợi đấy.Con nhỏ đó bị đuổi đi cũng không nên trách tôi.Thứ vô dụng như thế vốn không xứng làm

đối thủ của tôi.

Bước chân cậu đột ngột dừng lại,quay người lại cậu từ từ tiến tới chỗ cô ta,gương mặt dọa người làm ả vô thức lùi lại 1 bước,nhìn cô ta 1 chút cậu hạ giọng nói nhỏ:

_Thứ như cô,thật bốc mùi vốn không phải đối thủ của cô ấy.

Ngay khi cô ta còn đang trợn mắt há mồm thì anh xuất hiện ở chân cầu thang từ lúc nào,ánh mắt anh không

1 tia ấm áp nhìn cô ta mở miệng:

_Từ nay cấm cô bước vào ngôi nhà này.

Cô ta không dám cãi lại, chỉ uất ức rời đi,dù gì cô ta cũng là phu nhân trong tương lai thế mà nhà của mình cũng không được quản (mặt dày thật).Khi trong phòng chỉ còn lại 2 người cậu mới lên tiếng:

_Không phải anh rất yêu cô ta sao?

Dù biết mọi chuyện nhưng cậu vẫn chưa hết giận ông anh ngu ngốc của mình.Gương mặt anh càng thêm lạnh

lẽo,không trả lời cậu,anh hỏi:

_Mọi chuyện thế nào rồi?

Nhàn nhả ngồi xuống ghế cậu nói:

_Mọi thông tin của chúng đã hack được hết nhưng vẫn chưa điều tra được kẻ đứng đầu trần gia.Còn phía

Thiên Sát và Thanh Long hình như có kẻ giết đây.

_Vẫn chưa điều tra ra?

Khẽ lắc đầu cậu nói:

_Sốt sáng như thế không phải tính cách của anh,thời gian này mục tiêu của chúng cũng là Triệu Uyển của anh,anh thực yêu cô ta a.

Nói xong cậu cũng có thể cảm nhận nhiệt độ trong phòng đang giảm 1 cách đột ngột,mùa xuân rồi mà sao hàn khí dày đặc thế này .Nhìn 1 kẻ không khác gì thần chết đang ngồi kia,cậu khẽ thở dài.Anh vút lại 1 câu rồi trực tiếp đứng lên:

_Cố mà tìm cho ra.

Nhìn bóng lưng cô độc của anh ,cậu cũng không vui vẻ gì,cậu bỗng nói với theo:

_Anh,buông tay như thế anh không thấy hối hận sao? Em dù có chết cũng không muốn buông tay.Thà hạnh

phúc bên nhau dù 1 ngày cũng hơn đau khổ cả đời.

Thân hình anh sững lại ,cậu đứng dậy vỗ lên vai người anh của mình nói:

_Cô ấy sẽ hạnh phúc sao?

Nói xong cậu cũng chào bác Trương rồi về.Anh đứng lặng 1 hồi rồi bỗng lên tiếng hỏi:

_Bác Trương,cô ấy sẽ hạnh phúc đúng không?

Gương mặt bác khẽ động,nhìn anh như thế bác cũng rất đau lòng.

_Mong là như thế!

Đôi mắt anh sa sầm lại:

_Không cần mong,cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc.

Nói xong anh cũng bỏ lên lầu,bàn tay trong túi áo nắm chặt vào nhau tới bật máu,anh đang hối hận rồi,nhưng anh không thể quay đầu lại nữa.

Hôm nay cô muốn ra ngoài hít thở không khí 1 chút ,vì vậy thời điểm này cô đang chăm chú ngắm nhìn sông H

.Cảm giác ngồi trên cỏ ,hít thở bầu không khí trong lành này thật thoải mái a.Cảm giác này làm cô nhớ tới mỗi buổi ngồi ngắm vườn ly trắng ở nơi đó,1 nỗi nhớ chợt ùa về,khuôn mặt cô trở nên đắm chiêu hơn.Tay vô

thức đưa lên vị trí trái tim đang đập,nơi này không còn đau nữa,nhưng nó cũng không còn theo sự điều khiển

của cô nữa,đôi khi chỉ nghe tới tên anh cũng làm cô khó thở.Hình bóng anh liệu bao giờ mới xóa nhòa trong tâm trí cô.Một tiếng động làm cô chú ý,quay sang cô thấy 1 người con trai cũng vừa đi tới,bất gặp ánh mắt cô anh ta mỉm cười nhẹ.Cô gật đầu như lời chào hỏi,anh ta tới gần cô hỏi:

_Liệu tôi có thể ngồi đây không?

_Anh cứ tự nhiên vì đây đâu phải đất của tôi.

_Cảm ơn.

Khi anh ta tiến tới gần cô nhận ra người này khiến ọi người thấy ảm áp lạ,đôi mắt nâu như biết nói nhìn

thăng vào màu thạch anh hoàn bích kia. Anh ta khẽ sững sốt rồi cười xòa nói:

_Không nghĩ cũng có người cùng sở thích với tôi. Thế mà tôi chưa gặp cô bao giờ.

_Chắc hẳn anh hay ra đây lắm! Tôi thì thỉnh thoảng mới ra.

_Thế à, đây là nơi tôi yêu thích, ra đây thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

_Mà hình như cô đang có tâm trạng?

_Tôi chỉ đang nghĩ tới 1 người thôi!

_Hẳn người ấy rất quan trọng với cô?

Cô cúi đầu tránh ánh mắt của anh ta. Thấy thế anh ta vội nói:

_Tôi thực lỗi mẫn, xin lỗi.

_Không có gì, đúng là người ấy rất quan trọng với tôi.

Nói xong cô nhìn ra xa, ánh mắt như tìm kiếm 1 thứ gì đó vừa đánh mất. Người kia đưa tay ra nói:

_Chưa giới thiệu, tôi là Ngô Trác Dạ, rất vui được làm quen.

_Tôi là Lăng Tuyết.

Ở con người này cho cô cảm giác thân thiết, khuôn mặt anh ta cũng coi là trăm người có một, các nét nam tính, kết hợp hài hòa tổng thể bảy phần nam tính, ba phần thân thiện. Đạo này số cô cũng thật tốt, toàn gặp soái ca a. Càng nói chuyện cô càng ngạc nhiên khi con người này thực sự có thể nhìn ra tình cảm thật của cô, vì vậy họ nói chuyện tới mức quên cả thời gian. Nhận ra trời đã tối, cô vội đứng lên:

_Tôi phải về rồi, hẹn gặp lại anh.

_Để tôi đưa em về.

_Không cần đâu, nhà tôi cũng gần đây thôi.

_Vậy hẹn gặp lại.

_Chào anh.

Dạ vẫn nhìn theo bóng cô, nở 1 nụ cười tươi:

_Thật đẹp! Lăng Tuyết, nhất định tôi sẽ gặp lại em.

Cuộc gặp gỡ ấy cũng là mở đầu cho 1 mối tình sâu đậm mới.

Tiếng đổ vỡ vang lên, bác Trương vội mở cửa đi vào, trong phòng anh đồ đạc rơi lăn lóc, dưới đất vương *** những tấm hình bị nhàu nát. Trong mỗi tấm hình ấy đều là Tuyết khi ở nhà, khi tới trường và điều làm thiếu gia

nổi giận có lẽ là hình ảnh cô đang tươi cười cùng 1 người con trai khác. Bác ngược nhìn anh, giọng nói vang lên:

_Thiếu gia luôn dõi theo cô bé ư?

Anh không trả lời, gương mặt vẫn giấu vào trong bóng tối, nhưng ông có thể nhận ra, thân hình cô độc ấy đang run lên vì tức giận. Nếu đã thế thì buông tay liệu có đúng không. Đóng cửa phòng ông để anh 1 mình, đôi tay anh vẫn giữ chặt tấm hình của cô, ánh mắt anh đau đớn, mùi rượu tràn đầy phòng, uống hết cốc rượu trên tay, anh mở cửa ngắm nhìn vườn ly phía dưới, gió lạnh làm anh thanh tỉnh đôi chút. Si dại nhìn màu trắng

tinh khiết anh lắm lắm:

_Hoa nở rồi,sao em vẫn chưa xuống?Hay hôm nay em bị ốm.

Ngày nào anh cũng chờ nhưng đã mấy tháng qua cô không hề xuất hiện trong tầm mắt anh.Màu trắng kia thật giản dị,đẹp dễ,trong sáng,giống hệt con người cô.Anh nhìn tới thất thần rồi bỗng cười như điên dại:

_Chính tôi đã đuổi cô ấy đi,vậy mà bây giờ còn trông mong cái gì? Ha Ha.Lăng Tuyết,tôi hận em.

24. Chương 24: Chương 24

Trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, Thẩm Thanh tức tối đọc tờ báo mới ra,cô ta nghiến răng nói:

_Dương Lãnh ơi là Dương Lãnh,1 Lăng Tuyết chưa đủ giờ lại 1 Triệu Uyển xuất hiện,năm lần bảy lượt tôi tới

gặp đều bị anh gạt đi không thương tiếc,thế mà anh cứ nhiên.

Nhắc điện thoại lên,bàn tay cô ta lười nhác ấn số 1 người.Đầu dây bên kia vang lên 1 giọng nói chán nản:

_Thẩm Thanh,cô cần gì?

_Andy,chúng ta từng nói sẽ hợp tác với nhau,giờ tôi cần anh giúp đỡ.

_Tôi không nghe nhầm chứ?

_Anh định nuốt lời sao?

_Cô đúng là loại chân dài não ngắn đấy Thẩm Thanh à,thứ tôi cần đã xong,tội gì tôi phải giúp cô.

_Anh!

_Sao,cô vẫn mơ mộng tới vị trí thiếu phu nhân dương thị sao? Cô tốt nhất nên dành thời gian cải thiện diễn

xuất của mình đi,chứ đừng thủ đoạn đổi lấy cái danh ảnh hậu ,cô khiến tôi thấy buồn nôn đấy!

_Andy,anh cảm mến cho tôi,anh cũng là loại người thủ đoạn ,anh định **** ai,đúng là đồ vừa ăn cướp vừa la làng.

_Ồ, tôi lên được vị trí này là nhờ đầu óc và công sức của tôi chứ không cần dùng thân xác trao đổi như cô.Tôi đã nói rồi,chúng ra không giống nhau,so sánh với cô làm bẩn tên của tôi.Tốt nhất cô cũng đừng gọi cho tôi nữa,nghe giọng cô cũng làm tôi thấy mắc ói.

_Khốn kiếp!

_Cảm ơn,tiện thể chỗ đồng nghiệp tôi cho cô lời khuyên này,an phận thủ thường mà sống,trèo cao quá có ngày chết không kịp hối đâu.

Tiếng tút tút vang lên đều đặn,cô ta tức giận ném văng điện thoại vào tường,về cao ngạo biến mất hoàn toàn ,điên cuồng đập phá,vừa đập cô ta vừa hét:

_Andy,mày là thằng khốn,cứ đợi đấy,có ngày mày sẽ phải quỳ xuống xin lỗi tao.

Người giúp việc cũng đã quen với tính cách của cô ta nên chỉ im lặng đứng nép vào góc phòng,2 mắt cô ta đỏ

lên,túm lấy tóc người làm quất:

_Tưởng thế sẽ ngăn được tao à,thứ mà Thẩm Thanh này muốn không cho phép kẻ nào động vào.

Nhìn người đang bị mình túm tóc tới mức nhắm nhúm cả mặt vì đau,cô ta đẩy tay ra làm người kia ngã nhào

xuống đất. Bước qua những mảnh vỡ la liệt trên sàn, Thẩm Thanh lấy lại dáng vẻ như bà hoàng bước ra, ánh mắt cô ta càng thêm nguy hiểm: Dương Lãnh, mấy tháng qua tôi tưởng đó chỉ là tin đồn, không ngờ lại là thật, nhưng anh nhất định phải là của tôi.

Trong 1 căn phòng khá, Andy nhàn nhã tắt điện thoại, đôi môi nhếch lên tạo thành 1 nụ cười:

_Thẩm Thanh, cứ điên loạn đi, như thế cho hẳn ta đau đầu cũng tốt.

Nói xong anh ta khẽ liếc nhìn người đang đứng trước mặt mình:

_Nói.

_Thiếu gia, tình hình vẫn như vậy chưa có diễn biến gì mới, hệ thống máy tính bị hack hoàn toàn nhưng hẳn không nắm được thông tin quan trọng nào.

_Hừ, quả nhiên thiên tài khó tránh, sau này tuyệt đối không liên lạc qua máy tính, tôi gặp trực tiếp.

_Dạ.

_Còn chuyện gì sao?

_Thiếu gia, có cần cho người theo dõi Lăng Tuyết nữa không?

_Không được gọi tên cô ấy. Tiếp tục theo dõi nhưng không được kinh động.

_Vâng.

Cho tới khi trong phòng không còn ai khác, anh ta mới đứng dậy nhìn ra khung cảnh toàn thành phố trên cao, đôi mắt loé lên sát khí:

_Dương Lãnh, người thực sự không cần cô ấy nữa thật sao? Ta đang rất tò mò về điều này đây. Triệu Uyển, có lẽ cần chăm sóc cô ta 1 chút.

Nhìn điện thoại của mình anh ta mỉm cười:

_Lăng Tuyết, tôi sao lại có hứng thú với cô như ấy khi mà giờ đây cô là 1 con cờ vô giá trị cơ chứ? Không ngờ Dương Lãnh lại vứt bỏ cô nhanh chóng như vậy. Có điều như thế cũng tốt.

Có lẽ thế giới ngầm sẽ lại 1 lần nữa dậy sóng, vì những con rồng ngủ yên đang vùng mình thức giấc.

Hôm nay Gia Hân quyết định sẽ tới công ty của Thiên, 1 phần vì tò mò, 1 phần cũng vì lý do mà ai cũng biết. Chọn inh bộ váy chững chạc nhất, cô tự tin bước vào cửa công ty, lập tức ánh mắt các nhân viên đổ dồn về phía cô. Nam là ánh mắt si mê, nữ là ánh mắt ái mộ và ghen tỵ, vẫn ngây thơ vô số tội, cô ban phát nụ cười miễn phí cho tất cả mọi người. Hùng hổ bước vào thang máy cô tự nhủ:

_To hơn cả công ty của nhà mình, nói vậy sau này mình không lo bị đói rồi.

Dám chắc nếu ai mà nghe được lời này lập tức đi tự tử vì cái sự ngây thơ tới ngu ngốc này, tác giả cũng đang tự hỏi sao mà Hân đỗ được vào y đây.

Lên tới tầng cao nhất mà cô muốn gây cả chân, đứng thang máy từ tầng 1 tới tầng 101 khiến gương mặt cô tối sầm lại. Tự đứng đi xây cái toà nhà cao thế này làm gì, cứ như nhà cô xây 70 tầng cho đỡ khổ. Trung nguyên bộ mặt đáng thương, Hân bước vào phòng làm việc gần đó nhất, giọng nỉ non:

_Chị cho em hỏi Ngạo Thiên làm ở phòng nào thế ạ?

Cô chỉ biết anh là ở tầng cao nhất, còn nơi làm và chức vụ thì quên chưa hỏi, mà điện thoại lại để quên ở nhà, thực còn cách này là nhanh nhất. Cô nhân viên nhìn Hân có vài phần ngạc nhiên:

_Cô muốn tìm ai?

_Ngạo Thiên ạ! - Vẫn ngây thơ chớp mắt.

_Ý cô là chủ tịch Hàn Ngạo Thiên?

_Có lẽ thế! - Chớp mắt tập hai.

_Vị tiểu thư này ,cô có hẹn trước không?

_À không có,chị cứ nói là có Gia Hân tới tìm.

Nói xong cô nở 1 nụ cười chói mắt,cô nhân viên e dè nói:

_Thực xin lỗi,nếu không có hẹn trước tôi không thể thông báo giúp tiểu thư được.

_Em không mang điện thoại,thực không liên lạc với anh ấy được,giúp em lần này thôi!

_Tiểu thư mong cô thông cảm,mấy hôm trước tôi đồng ý cho 1 cô gái vào gặp chủ tịch,may mắn không bị đuổi,nếu còn lần này thì tôi mất việc chắc.

_Một cô gái?

_Đúng thế,cô ấy nói là bạn gái chủ tịch nên tôi mới cho vào,ai dè chưa được 5 phút chủ tịch đã đá cô ta ra khỏi phòng và cho tôi 1 trận.

_Chị thử gọi 1 cuộc cho anh ấy thôi- Gương mặt Hàn bỗng có phần đen đi.

_Tiểu thư,tôi thật không dám mạo hiểm,1 tuần này không hiểu sao chủ tịch rất hay nổi giận.

_Vậy chị để em gọi,nếu anh ấy có nói, chị cứ nói do em giằng máy a?

Nhìn bộ mặt ngây thơ xinh xắn của cô, người thư ký sập bẫy,gật đầu xong mới thấy sợ mất việc.Cô cười toe toét,ấn phím gọi,đầu dây bên kia là giọng nói quen thuộc nhưng có vẻ lạnh lùng,khó chịu.

_Chuyện gì?

_Ngạo Thiên ,là em,em đang ở...tút tut tut...

Cô ngạc nhiên nghe từng tiếng tut ,cô thư ký ôm mặt chán nản,lại phải công tìm việc khác,mà tìm được nơi có lương cao như ở đây cũng thật khó.Khi 2 con người này đang ngấm điện thoại với 2 tâm trạng khác nhau thì cách cửa phòng chủ tịch bật mở,Ngạo Thiên lao ra như 1 cơn gió,thấy Hàn đang ngây ngốc đứng đó,nụ cười nở rộ trên đôi môi cậu:

_Gia Hân,là em thật.

_Ngạo Thiên- giọng nói vui vẻ

_Chủ tịch- âm điệu run run.

Quay sang thư ký,ánh mắt cậu tràn ngập ý cười:

_Pha cho tôi 1 ly sữa ấm.

Nói xong cậu kéo luôn Hàn vào phòng làm việc của mình.Cô còn chưa kịp nhìn gì đã thấy mình rơi vào 1 vòng

tay ấm áp,Thiên ôm chặt lấy cô,đầu tựa lên cổ cô tham lam hít vào hương thơm trên người.

_Anh nhớ em quá! Đã 1 tuần rồi.

Vòng tay ôm lấy anh,cô khẽ mỉm cười:

_Em cũng vậy.

Rời khỏi Hân,tay cậu vẫn đặt trên vòng eo nhỏ nhắn,miết nhẹ gương mặt kia,ánh mắt cậu trở nên say mê,đôi môi hé mở:

_Anh có thể không?

Ngay khi Hân còn ngạc nhiên thì cậu đã áp môi mình lên đôi môi căng mọng ấy.Môi họ chạm vào nhau,cả hai như thấy có luồng điện chạy qua người,môi cậu miết nhẹ lên môi Hân,ánh mắt mở to dần dần khép lại,họ

tham lam cuốn lấy hơi thở của nhau cho tới khi Hân như lả đi vì thiếu dưỡng khí cậu mới buông ra.Nụ hôn đầu

của họ,thực sự rất rất ngọt ngào.Chạm nhẹ vào làn môi đỏ mọng lên kia cậu thì thầm:

_Thật sự rất ngọt a!

Hai má Hân đỏ bừng,thoát khỏi vòng tay của Thiên, ngại ngùng:

_Đồ cơ hội.

Nhìn biểu hiện thẹn thùng ấy cậu không tự chủ bật cười to,làm má ai đó càng giống quả cà chua.Cách cửa phòng bật mở,thư ký e dè cầm cốc sữa nói:

_Chủ tịch,sữa của tiểu thư .

Thấy ánh mắt chủ tịch đáng kính đang hướng về mình cô ta vội nhớ ra:

_Chủ tịch,tôi xin lỗi,tôi không gõ cửa đã đi vào,chủ tịch,tôi

Thấy đáng vẻ đáng thương ấy Hân đi ra cầm lấy ly sữa nói:

_Cảm ơn chị.

Hân phóng cho cậu 1 ánh mắt,cậu gật đầu nói:

_Được rồi,ra ngoài đi.

Thư ký đi ra mà còn tưởng mình đang mơ,chủ tịch hôm nay cư nhiên dịu dàng tới đáng sợ,mọi hôm không phải

thái độ lạnh như tiền(di truyền) thì cũng là hung dữ không ai dám tới gần,đã thế 1 tuần nay vô cớ nổi giận thường xuyên nữa.Cô gái kia thực có sức ảnh hưởng a.

Trong phòng vị chủ tịch trẻ tuổi thì diễn ra 1 màn tâm sự ngọt ngào tới mức đồng hồ sơ cao ngất bị quăng sang bên 1 cách phũ phàng.

Dạo này cô rất thích ra bờ sông hóng gió,chính vì thế gặp người quen cũng là điều dễ hiểu.Hôm nay cũng thế,vừa ra cô đã thấy có người ngồi sẵn ở đó.Nghe thấy tiếng bước chân người đó quay lại:

_Em đến rồi à?

_Sao anh biết tôi sẽ tới?

_Vì anh có thể ngửi thấy mùi hương của em trong gió!

_Anh thật khéo đùa.

Nói xong cô ngồi xuống cạnh Trác Dạ,họ im lặng nhìn mặt nước đang gợn sóng,thi thoảng Dạ lại quay sang nhìn cô rồi khẽ cười.Nhận thấy điều ấy cô ngạc nhiên hỏi:

_Có chuyện gì vui sao?

_Không có,chỉ là hôm nay em rất đẹp.

_Cảm ơn.

Cô không phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt lên tiếng đáp lại, thấy thế Dạ ngạc nhiên hỏi:

_Em có tâm sự?

_Đôi khi tôi thấy anh rất hiểu tâm ý người khác, có khi nào anh học ngành tâm lý không?

_Không, anh làm kinh doanh, chỉ với em anh mới có cảm nhận ấy.

Cô im lặng nghe anh nói, ánh mắt vẫn dõi ra xa, rồi cô bỗng nói:

_Nửa năm trước tôi đã từng nghĩ chỉ cần cố gắng chuyện gì cũng có thể làm được, nhưng giờ đây tôi mới biết có những chuyện dù có cố thế nào tôi cũng không thể làm được.

Nhìn thấy nụ cười buồn của cô, ánh mắt Trác Dạ se lại : em đang nhớ về người làm em đau khổ sao? Tại sao

không nhìn ra tình cảm của anh, hay anh thể hiện chưa đủ? Họ ngồi bên nhau nhưng lại có những suy nghĩ riêng của mình, Dạ lên tiếng:

_Em vẫn chưa quên được anh ta sao?

_Yêu thì dễ nhưng để quên đi, tôi vẫn chưa tìm ra cách.

_Em cứ định sống thế này sao? Có bao giờ em nghĩ sẽ tìm 1 tình yêu mới?

_Không biết nữa, khi nào quên được anh ấy, tôi sẽ khao anh ăn chè nhé! Hôm nay có việc nên tôi phải về sớm, chào anh.

_Mai anh sẽ đợi em ở đây.

Cô hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu trả lời:

_Thật tốt khi có 1 người bạn như anh.

Nhìn theo bóng lưng cô trái tim Trác Dạ se lại, anh không muốn làm 1 người bạn của em, thứ anh muốn là tình

yêu của em, nếu em gặp anh trước, liệu em sẽ yêu anh chứ?

25. Chương 25: Chương 25

Hôm nay Dương thị được chào đón một vị khách không mời mà tới khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Ngay khi Thẩm Thanh bước vào đã nhận được sự chú ý của tất cả nhân viên, không phải vì sắc đẹp hay

danh tiếng mà họ chỉ tò mò không biết cô gái này vào đây có mục đích gì chứ trai xinh gái đẹp họ gặp nhiều tới miễn nhiễm rồi. Kiều hãnh bước vào, Thẩm Thanh bỏ qua mọi ánh mắt đang thưởng thức mình (chị này tự

sướng hơi cao), bộ váy đỏ đầy gợi cảm bó sát thân thể càng làm bước đi của cô ta thêm phần chói lọi. Thẳng vào thang máy không nhìn lại, Thẩm Thanh đầy tự tin trước tài năng, danh tiếng và nhan sắc của mình. Chính vì vậy bước vào phòng thư ký giọng nói của Thẩm Thanh tràn ngập tự cao:

_Tôi muốn gặp Dương tổng!

Thư ký ngược nhìn 1 chút rồi hỏi:

_Cô có hẹn trước chứ?

_Không có.

_Vậy phiền chị về cho, không hẹn trước thì không thể gặp tổng tài của chúng tôi.

_Cô không biết tôi là ai?

Thách thức nhìn kẻ đang ra oai kia người thư ký nói:

_Đây không phải đài truyền hình và công việc của tôi không phải người quản lý!

Nhìn kẻ trước mắt người thư ký bực mình, tưởng mình nổi tiếng thì thích gì được nấy sao, cái công ty này người tài năng, xinh đẹp cũng chẳng thiếu, hơn thế nữa cô ta còn mấy lượt gọi điện làm phiền tổng tài khiến cô bị trách mắng rồi. Khi Thẩm Thanh còn chưa kịp mở miệng thì cửa phòng bật mở, Lãnh bước ra, ánh mắt ngạc nhiên trước vị khách không mời. Thẩm Thanh thấy thế vội đi tới:

_Dương Lãnh, em muốn nói chuyện cùng anh.

Ánh mắt anh làm cô ta dừng lại hành động tiến tới của mình, cân nhắc 1 chút anh nói:

_Mời vào.

Để lại ánh mắt đắc thắng Thẩm Thanh bước vào, tự nhiên ngồi lên ghế, Lãnh khẽ lên tiếng:

_Không hay cô tới có việc gì?

_Không có gì chỉ là em muốn gặp anh thôi!

_Tôi không nghĩ chúng ta có quan hệ gì?

_Không có rồi sẽ có.

Mỉm cười quyến rũ Thẩm Thanh nói tiếp:

_Anh là người đầu tiên làm em rung động. Và em cũng là người thăng thấn, thứ gì em muốn có em đều muốn chủ động tìm kiếm.

Dành tặng lại cái nhìn không quan tâm anh nói:

_Vậy làm cô thất vọng rồi! Tôi lại không có chút cảm xúc gì cả.

_Chỉ cần cho em cơ hội, em sẽ làm anh yêu em. Em đủ tự tin.

Nhìn Lãnh bằng ánh mắt tràn ngập tin tưởng Thẩm Thanh nở nụ cười đẹp mê hồn. Nhưng cô ta quên mất kẻ

trước mặt mình là ai, kẻ chỉ cần nghe tên cũng thấy lạnh chứ chưa nói là đối mặt thế này.

_Tôi không thích, cô tới đây vì việc này thì mời về cho.

_Tại sao? Em có gì không hợp với anh, em nổi tiếng, xinh đẹp, tài năng, em sẽ là người phụ nữ môn đăng hộ đối của anh.

Nhìn gương mặt đang tức giận kia, anh bình thản lên tiếng:

_Rất tiếc, trong mắt tôi cô lại không được như những gì cô tự nhận. Và hiện tại tôi có việc phải ra ngoài, cô làm phí thời gian của tôi.

_Anh dám

Câu nói chưa hết như bị hắt ngược trở lại khi Thẩm Thanh nhìn thấy Lãnh, đó tuyệt đối không còn là sự lãnh

cảm nữa mà là sự chán ghét cực độ, ánh mắt không 1 hơi ấm làm người khác thấy khó thở. Mím chặt môi cô ta

đi ra mà không dám nhìn lại. Bước vào trong thang máy mà sắc mặt Thảm Thanh vẫn còn sự sợ hãi, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy bộ mặt lạnh lẽo tới mức thở đó, chỉ ánh mắt thôi cũng như tu la từ địa ngục làm người ta

kinh hãi. Một kẻ như cô ta cũng bị dọa tới sồn cả da gà.

Tiến đi vị khách không mời kia, Lãnh cũng rời khỏi phòng làm việc của mình để tiếp tục công việc đang dang dở. Ngồi vào xe anh mới lên tiếng:

__Sao?

__Tiểu thư bị thương nhẹ không có gì nguy hiểm.

Gương mặt anh không có chút biểu cảm, chỉ nhẹ gạt đầu rồi ra dấu cho xe lăn bánh. Băng nhìn qua gương, suy nghĩ 1 hồi mới hỏi:

__Thiếu gia, em có thể liên lạc với cô ấy không?

Nhận thấy ánh mắt khác lạ của Lãnh, Băng vội lên tiếng:

__Chỉ là em thấy nhớ Tuyết, nếu thiếu gia không muốn, em sẽ không

__Không cần, em làm bạn với ai ta cũng không quan.

Nói xong anh lại hướng ánh mắt ra ngoài, đôi tay siết chặt lại thành quyền. Không nói, không biểu hiện nhưng nhìn bóng dáng cô độc ấy cũng làm Băng xót xa. Từ ngày đó thiếu gia cùng trở nên lạnh lẽo, xa cách hơn với mọi người kể cả cô. Họ im lặng cho tới khi tới tòa lâu đài cổ kính kia. Bước vào trong Lãnh đã bị 1 người ôm chặt

lấy:

__Anh tới rồi, em sợ quá!

Bỏ đôi tay đang ôm chặt lấy mình anh nói:

__Sợ ư? Một người làm phu nhân thứ hai có thể thốt lên chữ sợ ư?

Giọng nói của anh không chút cảm xúc làm thân ảnh Triệu Uyển sững lại. Bỏ đi vẻ yếu đuối giả tạo cô ta nói:

__Chỉ là em có chút hoảng thôi?

__Thật chứ?

__Vâng.

__Tốt.

Trực tiếp ném ra 1 chữ, anh đi qua Triệu Uyển vào bên trong. Sau khi yên vị trên chỗ ngồi của mình anh mới nhướn mày hỏi:

__Kẻ nào?

__Không phải bang phái gì, 1 kẻ ngoại đạo.

__Ngoại đạo?

Triệu Uyển vội gạt đầu thay câu trả lời, nhưng trong lòng cực kỳ khó chịu, hôm nay bị kẻ khác ám sát mặc dù

không có chuyện gì nhưng thái độ của anh làm cô ta không can tâm. Dù gì cũng là vợ của anh mà không 1 chút quan tâm. Cô ta không can tâm.

__Tự bảo vệ mình.Ra ngoài.

Không dám cãi lệnh,Triệu Uyển lui ra ,đóng cửa lại cô ta bực tức trút giận lên bức tường bên cạnh.Một giọng

nói nhàn nhạt vang lên:

__Nó đâu có làm gì cô?

Thấy kẻ đang nói ,ánh mắt Triệu Uyển ánh lên căm tức:

__Bằng,cô đừng có lên mặt,giờ tôi có quyền lực hơn cô đó.

-Hừ,đội thiếu gia chính thức lấy cô đã rồi hãy nói,bây giờ thì tôi vẫn là cấp trên của cô đó.

__Các người cứ đợi đấy.

Băng lạnh lùng nhìn theo bóng dáng Triệu Uyển,khẽ thở dài,người này cũng không thực sự đáng ghét mà còn

có chút đáng thương,chỉ là 1 quân bài thay thế cho kẻ khác ,bao nguy hiểm đều đổ lên đầu cô ta cũng thực tội nghiệp.Chỉ là chẳng thể trách ai ngoài ông trời đã sắp đặt định mệnh cho tất cả.

Thời gian này thực sự bận rộn với Trác Dạ nhưng chiều nào anh cũng phải tới 1 nơi để trái tim yên bình lại.Khoảng thời gian này với anh là khoảng thời gian tuyệt vời nhất,cùng người con gái anh yêu trò chuyện vui vẻ,hơn nữa dạo này nhìn cô rất hoạt bát,tươi cười,anh hy vọng bóng hình trong lòng cô đã dần dần mờ nhạt đi.Chiều nay cũng không phải ngoại lệ,anh vẫn đến sớm để chờ cô với 2 lon nước trên tay.Nhận ra bước chân của Tuyết anh quay lại nhìn cô.

__Hôm nay nhìn em rất vui!

Ngồi xuống đón lấy lon nước cô mỉm cười:

__Vì 1 người bạn đã lâu hôm nay gặp lại,thực sự rất vui.

__Hôm nay của em thế nào?

__Rất vui,còn anh thì sao?

Bắt gặp ánh mắt quan tâm của Tuyết,trái tim Dạ bỗng đập nhanh hơn,nhìn vào mắt cô anh nói:

__Với anh ngày nào gặp em cũng rất vui!

Cô cười nhẹ rồi quay đi như che giấu 1 cái gì đó.Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên,Trác Dạ nghe máy với

vẻ mặt hơi khó chịu.Cô quay sang hỏi:

__Có chuyện gì sao?

__Ừ,có chút việc ở công ty,có lẽ anh phải về bây giờ.

__Không sao,anh cứ đi đi.

__Vậy em cũng về sớm đi nhé!

Lưu luyến dặn dò cô ,ánh mắt anh có chút không cam.Nhìn theo bóng dáng Trác Dạ đi xa ánh mắt cô bỗng sâu thẳm thẳm:

__Xin lỗi.

2 chữ bật ra khỏi đôi môi cô,gió khẽ lùa vào mái tóc đen mượt che đi vầng trán đẹp đẽ của cô.Những

ngày qua cô có thể cảm nhận tình cảm của Trác Dạ đối với mình nhưng cô chỉ coi anh là 1 người bạn không hơn

không kém, trái tim cô không còn chỗ cho tình yêu khác. Đường như cô không thể yêu 1 ai khác nữa. Ngược mắt nhìn cánh chim lẻ loi phía cuối trời đôi môi cô xuất hiện 1 nụ cười buồn. Cô bỗng nhớ lại 4 tiếng trước. Đang đọc 1 số tài liệu thì giọng má vọng vào.

_Tuyệt, con có khách.

Cô hơi ngạc nhiên, người tới thăm cô thường chỉ có gia đình Hân và Ngạo Thiên, nếu là họ thì má cũng đâu cần

phải tỏ ra khách sáo như thế? Đặt quyển sách xuống, cô bước ra phòng khách, ánh mắt cô sáng rực lên khi thấy người đang ngồi trên ghế. Chạy vội lại ôm lấy chị, cô xúc động:

_Chị Băng!

_Tuyệt.

Nắm lấy tay cô chị nhìn 1 lượt rồi mới nói:

_Tốt hơn nhiều rồi, chị cũng yên tâm.

_Anh ấy cho chị tới đây sao?

_Ừm, dù gì em vẫn là

_Không em không còn là tiểu thư mà chị phải bảo vệ nữa, em bây giờ chỉ là 1 sinh viên đại học bình thường.

Trong giọng nói của cô có chút cay đắng, chị Băng khẽ nói:

_Dù em có là ai thì với chị em vẫn là người bạn thân thiết của chị.

Cô mỉm cười gật đầu, cô kể cho chị về lớp học, cuộc sống hiện tại của cô, chị im lặng lắng nghe với nụ cười nhẹ

trên môi. Cô gái này dường như lại tràn trề sức sống như trước, nhìn gương mặt bừng sáng kia những suy nghĩ trần trụi trong chị cũng dịu lại. Trước lúc ra về cô vẫn ôm chặt cánh tay chị:

_Chị hứa sẽ tới nữa nhé?

_Chị hứa!

Nghĩ lại cô thấy mình cũng thật trẻ con, chị Băng bận như thế mà vẫn tới nói chuyện cùng cô thực làm cô cảm

động. Cô bỗng nhớ cuộc sống trước kia cùng chị, Ngạo Thiên, có bác Trương, mọi người trong nhà và có anh.

_Lãnh, liệu anh có nhớ tới em 1 chút nào không? Chỉ 1 chút thôi.

Tiếng nói theo gió bay vào không khí, đâu đó có tiếng thở dài nho nhỏ của cô. Bỗng 1 tia sáng lóe lên làm cô chú ý, vội quay lại phía đó cô chăm chú quan sát. Việc luyện tập hàng ngày cũng làm phản xạ của cô trở nên nhạy bén hơn. Đi từ từ tới gốc cây cổ thụ xum xuê kia cô cảnh giác nhìn, đó dường như là ánh sáng của máy chụp ảnh.

_Ai đó?

Không có ai trả lời, cô tiếp tục tiến lại gần thì 1 bóng người lao nhanh ra chạy thẳng xuống đường lớn, cô vội đuổi theo nhưng 1 chiếc xe con đột ngột xuất hiện làm cô không kịp trở tay. Trước khi ngắt đi cô chỉ kịp nhận

ra vẻ mặt hốt hoảng của người lái xe, gương mặt người này cô đã từng gặp. Nhưng ý thức đã không cho cô

kip nhận ra đó là ai, bóng đèn hoàn toàn chiếm hữu cơ thể cô.

Nhìn thấy người con gái bị chiếc xe của mình hất văng lên rồi bất động, người lái xe mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy đẩy cửa xe ra anh ta vội vàng lao xuống, đôi tay run run để lên mạch đập của cô. Vẫn sống chỉ là

mạch đập đang yếu dần đi. Vội gọi cấp cứu, anh ta hoảng sợ gọi điện cho 1 người.

_Anh, có chuyện rồi?

_Chuyện gì?

_Em đâm phải Lăng Tuyết tiểu thư!

_Cái gì?

Người lái xe dúi dúi cả thân hình, phải chi anh ta đừng mải để ý tới chuyện khác chắc chắn đã nhận ra cô đang lao xuống lòng đường, anh ta đang tự trách mình tại sao lúc đó lại đi nhanh như thế. Án tử hình đang treo trên đầu y. Nhưng ngay khi anh ta còn đang sợ hãi với việc làm của mình thì 1 chiếc xe đã dừng lại, 2 người mặc đồ đen nhanh chóng xuất hiện đánh ngất anh ta, và 1 người khác đang chạy tới bên cô gái nằm gục trong vũng máu kia.

Cúp điện thoại, anh vội lao nhanh tới bệnh viện, ngay khi nghe thấy tin cô bị thương trái tim anh như ngừng đập,

_Tuyết làm ơn đừng xảy ra chuyện gì, anh xin em.

Lãnh chạy qua nhân viên của mình 1 cách vội vã, không để ý mình đã xô ngã bao nhiêu người, trong đầu anh lúc này chỉ có hình bóng cô. Lái xe với tốc độ nhanh nhất, lần đầu tiên trong đời anh cầu xin ông trời bảo vệ người con gái anh yêu. Chỉ cần cô bình an anh có thể làm tất cả.

Chưa bao giờ anh thấy thời gian trôi qua lâu như thế, nhìn cánh cửa phòng cấp cứu trái tim anh bỗng thất lại.

_Thiếu gia.

Băng chạy tới, khuôn mặt trở lên căng thẳng tột độ:

_Tuyết thực sự, thực sự

Chưa nói hết câu chị đã biết câu trả lời, gương mặt Lãnh đột nhiên trở lên đau đớn tột độ và chị hiểu người đang nằm trong phòng cấp cứu là ai. Cả 2 người đều im lặng cho tới khi tiếng ồn làm họ chú ý.

_Con gái tôi, con gái tôi.

Bà Nhược Lan như ngất đi trong vòng tay của chồng, đôi mắt bà nhòe đi vì nước mắt, miệng vẫn không ngừng

gọi con gái. Ông Hạo Thiên dìu vợ tiến tới cách cửa phòng cấp cứu, trên gương mặt ông vẫn là vẻ bàng hoàng khi nhận điện thoại thông báo con gái ông bị tai nạn giao thông. Thấy Băng. Ngạo Thiên vội hỏi:

_Tuyết sao rồi?

_Chưa có ai ra.

1 không khí im lặng bao trùm tất cả, chỉ còn tiếng thổn thức của bà Nhược Lan. Gia Hân giấu gương mặt đầy

nước mắt trong vòng tay Ngạo Thiên. Gia Bảo và ba má anh cũng vừa đến. Tất cả họ đều đang trông vào

cánh cửa im lìm kia.Như phát hiện ra con người đang cúi đầu im lặng trên băng ghế chờ từ nãy tới giờ, ông Hạo Thiên sảng giọng:

_Cậu tới đây làm gì?

_Anh/ Dương tổng.

Ngạo Thiên và Gia Bảo cùng lên tiếng,họ quá chú tâm vào Lăng Tuyết mà không nhận ra anh.Nghe câu hỏi, anh chỉ ngược đôi mắt mệt mỏi của mình lên nhìn họ rồi lại trở về bộ dáng ban đầu.Hiện tại anh chỉ mong cô

an toàn,đầu óc anh thực sự không còn chút tỉnh táo nào nữa.Ông Hạo Thiên bỗng gầm lên:

_Cậu cút đi cho tôi.Cậu làm con gái tôi khổ như thế còn chưa đủ sao?

Bà Nhược Lan bỗng giật mình với hành động của chồng,bà run rẩy nói:

_Ông,bình tĩnh lại,con gái chúng ta

Bà chưa nói xong ông đã bước tới nắm cổ áo anh.Anh vẫn bất động khi ông làm như thế,Ngạo Thiên vội lùi 2

người ra.

_Bác trai,đợi Tuyết tỉnh lại đã.

_Chỉ cần cô ấy tỉnh lại tôi sẽ đi.

Lúc này anh mới khó nhọc lên tiếng,chỉ 1 câu nói cũng làm tất cả mọi người sững lại,họ có thể cảm nhận sự đau đớn,bi thương tới tuyệt vọng trong giọng nói ấy.1 kẻ cao ngạo,chà đạp người khác như thế mà có thể biểu hiện tình cảm không che dấu như vậy.Ông Hạo Thiên lấy lại bình tĩnh dựa vào bức tường đối diện.Ông biết con gái ông yêu con người này,giờ phút này ông cũng không muốn làm con gái ông đau lòng.Họ im lặng như thế cho tới khi cánh cửa phòng bật mở,dường như ngay lập tức tất cả mọi người đều bật dậy.Lãnh không bước tới,anh vẫn ngồi như cũ nhưng nếu ai để ý sẽ thấy 2 tay anh đang run rẩy tới đáng sợ.Bà Nhược Lan vội hỏi:

_Bác sĩ,con gái tôi.

_Bệnh nhân thiếu máu mà lượng máu dự trữ của chúng tôi không đủ.Đây là loại máu hiếm.

_Vậy lấy máu của tôi.

Anh đột ngột lên tiếng,ánh mắt nhìn thẳng vào tất cả mọi người,vị bác sĩ hỏi:

_Cậu nhóm máu gì?

_Rb- cùng nhóm với cô ấy.

_Tốt,vậy đi thôi.

Anh vội đi theo bác sĩ để lấy máu để lại những con người đang nhìn theo mình đầy ngạc nhiên.Băng khê nhìn

sang Ngạo Thiên,cậu cũng nhìn lại với ánh mắt đó.Lần đầu tiên họ nhìn thấy anh như vậy,ánh mắt bi thương đó,ngày mà phu nhân mất trong mắt anh cũng chỉ có hận thù và lạnh lẽo.Anh dường như là 1 con người khác vào ngày hôm nay.

26. Chương 26: Chương 26

Dù bị lấy đi không ít máu nhưng anh không muốn nghỉ ngơi,sắc mặt trở nên xanh xao làm Băng lo lắng:

_Thiếu gia,đi nghỉ chút đã,cuộc phẫu thuật chưa xong ngay được.

Anh ngồi im không phản ứng gì là nghe thấy,Ngạo Thiên thấy thế cũng không thể làm ngơ:

_Anh

_Im đi.

Anh khàn khàn lên tiếng,không phải sự ra lệnh thông thường mà giống như sự cầu xin yếu ớt.Ông Hạo Thiên

bỗng lên tiếng:

_Tại sao cậu phải làm thế,cậu đâu phải người gây ra tai nạn cho con gái tôi,tại sao phải quan tâm nó như thế?

Câu hỏi này ông đã muốn hỏi từ lâu nhưng nay ông mới chắc chắn để hỏi,người con trai trước mặt ông đây dường như đang rất lo lắng và thống khổ,và trên hết ông thấy sự quan tâm thật lòng của anh với con gái ông.Nhưng ông không hiểu tại sao anh lại hành động như thế với Tuyết.Ác cảm của ông với anh cũng từ từ tan biến,chỉ cần mang lại hạnh phúc cho con gái ông mọi thứ ông có thể tha thứ.Anh ngược mắt lên nhìn ông,2 người đàn ông với 2 ánh mắt xuyên thẳng vào nhau,họ đọc được trong mắt nhau sự lo lắng thật tâm,nhưng trong đôi mắt anh còn là sự mâu thuẫn cắn xé tới tận tim can.Tất cả mọi người đều chờ đợi câu trả lời của anh,anh nhìn thẳng vào ông như muốn nói gì đó rồi lại thôi.Khẽ lắc đầu,anh nhìn ra phía khác,chỉ cần cô tỉnh lại anh nhất định sẽ giữ cô lại bên mình.Nếu cô tỉnh lại dù bảo anh làm gì anh cũng sẽ làm.

Sự im lặng lại bao trùm khiến người ta cảm thấy mệt mỏi và căng thẳng,bác sĩ vẫn đi ra đi vào làm họ đứng ngồi không yên.Cho tới khi ánh mặt trời của ngày mới làm anh chói mắt anh mới biết cô đã ở trong đó 12 tiếng

rồi,Nỗi lo lắng càng làm thân hình anh trở nên cô độc và xa cách.Anh đứng tách xa hẳn họ,ánh mắt bỗng chạm vào 1 khóm nhỏ tròng ly trắng trong khu vườn trước mặt.Những tưởng công việc đã giúp anh quên đi cô nhưng anh nhầm rồi,chỉ cần cái tên của cô cũng khiến anh không thể kiềm chế mình,tại sao giờ anh mới nhận ra mình quá ngu ngốc như vậy.Tại sao cứ để quá khứ làm anh đau đớn thế này?

Đèn đỏ vụt tắt,cửa phòng mở ra nhanh chóng,anh vội quay lại,bác sĩ lau mồ hôi nói:

_Chỉ cần cô ấy tỉnh lại thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Bà Nhược Lan hỏi:

_Ý bác sĩ là sao?

_Nào cô ấy bị tổn thương,có thể không tỉnh lại được nữa,chúng tôi đã cố gắng hết sức,việc còn lại phải tùy thuộc vào cô ấy.

_Không thể nào!

Mọi người đều sững sốt,nước mắt lăn trên khuôn mặt mấy người phụ nữ,còn anh như đóng băng trên hành lang bệnh viện.Không bao giờ tỉnh lại,đôi mắt ấy sẽ không bao giờ mở ra nhìn anh nữa,khóe môi ấy,nụ cười ấy mãi mãi anh cũng không thể nhìn thấy nữa sao? Không thể nào.Anh gằn giọng:

__Nếu cô ấy không tỉnh lại tôi sẽ san bằng bệnh viện này.

Ngữ khí lạnh như tu la trong địa ngục làm người khác phải đổ mồ hôi lạnh,vị bác sĩ kinh ngạc nhìn người thanh

niên trước mắt,cư nhiên là tổng giám đốc Dương thị,người nắm cổ phần nhiều nhất trong bệnh viện này.Vị bác sĩ vội nói:

__Chúng tôi đã làm hết khả năng của mình.

__Ông nghỉ ngơi trước đi.

Nói xong Băng mới quay sang anh:

__Thiếu gia.

Gương mặt anh lập tức sa sầm lại khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé của cô trên băng ca.Làn da trắng xanh xao

càng làm cô trở nên mong manh như biển mất bất cứ lúc nào,đôi mắt nhắm nghiền bình thản trong cơn mê.Anh đứng đó nhìn cô được đẩy đi xa với những người thân yêu xung quanh,anh hoàn toàn cô độc trong thế giới này.Đúng vậy,nếu cô không gặp anh có lẽ cô đã không phải đau khổ,không phải rơi nước mắt và im lìm như bây giờ.Nếu không gặp anh có lẽ 2 người họ sẽ sống tốt hơn.Anh đứng đó cho tới khi trước mắt mình

lên nhưng tim anh như bị chìm vào lớp đá sâu .lạnh thực sự rất lạnh.

Nhìn cô qua cửa kính,ánh mắt anh trở lên đen sậm hơn,quay người bước đi đôi mắt ấy ngập tràn sát khí.Những kẻ muốn làm hại cô,anh sẽ giết từng kẻ một.Có lẽ giông bão đã bắt đầu kéo tới,thế giới ngầm liệu 1 lần nữa sẽ dậy sóng?

Ngồi trên ghế anh lạnh lùng nhìn kẻ bị đánh tới thê thảm trước mắt :

__Ai sai mà làm vậy?

__Tôi không cố ý,là cô ấy lao ra đụng vào xe tôi.

__Tao hỏi mà ai đứng sau mà?

__Không có!

Bộ mặt bị đánh tới không nhận ra,người đàn ông nhăn nhó gương mặt,khó khăn trả lời.

__Có lẽ thế này chưa là gì. Đưa vợ con hần tới.

-Các người ,các người dám.

__Nếu mà không nói t lập tức cho gia đình mà đoàn tụ dưới đó.

Vừa nói anh vừa đưa tay chỉ xuống đất làm tất cả mọi người đều rùng mình.Ánh mắt tựa hồ muốn giết người,màu đen bị thay thế bởi màu đỏ khát máu .Con người này bình thường lạnh lẽo như băng nhưng khi giết người là sự điên cuồng ,dứt khoát tới đáng sợ.

__Nói!

Kẻ bị đáng run rẩy trước đôi mắt đầy sát khí đó,hắn vốn dĩ đã không còn lựa chọn.

__Tôi có điều kiện.

__Giết .

Phun ra 1 chữ,Lãnh trực tiếp đứng lên,kẻ kia vội lên tiếng:

__Chỉ cần bảo đảm mạng sống gia đình tôi,tôi sẽ nói mọi chuyện.

Như cân nhắc điều gì đó anh quay lại ghế nói:

__Nếu mày dám nói sai 1 câu thì tao sẽ làm mày ước gì mình không có trên đời.

Kể kia vội gật đầu,anh quay sang trao cho người của mình 1 ánh mắt rồi quay lại hỏi:

__Kể nào sai mày làm.

__Tôi không rõ là ai nhưng dường như họ không phải 1 tổ chức,đó là liên minh.

__Liên minh?

__Đúng vậy,họ liên minh lại với nhau để đối phó với Hắc Long.Tôi chỉ có nhiệm vụ đi theo dõi nên không biết gì

hơn.

__Từ khi nào.

__Khi cô ấy trở về nhà,tôi được lệnh phải theo dõi vì có thể đó chỉ là âm mưu của Dương thiếu gia.

__Mày là người của tổ chức nào?

__Thanh Long.

__Tốt.

Lấy được thông tin anh nhàn nhã đứng lên,khóe môi nở 1 nụ cười của địa ngục:

__Chuẩn bị tàn sát.

__Rõ,thiếu gia.

Trong căn phòng u ám khác Andy đi đi lại lại với sự lo lắng trên khuôn mặt:

__Ngu dân,Thanh Long hóa ra cũng chỉ thế.Lập tức phong tỏa mọi tin tức với chúng,xóa sạch mọi dấu vết với

Thanh Long.

__Thiếu gia,tại sao phải làm thế?

__Hừ,theo như tin báo về có lẽ cô gái đó là báu vật của Dương Lãnh,vậy thì cứ để 2 con rồng đánh nhau,chúng ta đứng xem cuộc vui.Ha ha Hắc Long và Thanh Long,người đoán xem con nào sẽ chết trước.

Trong 1 căn phòng khác Trác Dạ vội dập máy,cầm vội áo vest anh lao nhanh tới bệnh viện,con tim thất lại.Tuyết bị tai nạn,nếu anh không về trước thì sẽ không có chuyện này,nếu anh ở lại với cô chỉ 1 chút nữa cô

đã an toàn.

Trên giường bệnh,Tuyết vẫn chìm trong hôn mê, ở 2 nơi khác nhau cũng có 2 kẻ đang điên cuồng vì cô.1 chữ tình thực khiến người ta đau khổ.

__Thiếu gia,nếu đã tới thì vào thăm cô ấy đi.

Băng chưa xót nhìn anh im lặng đứng ngoài hành lang.Từ chập tối tới giờ anh đều như vậy,không lên tiếng chỉ đứng bất động đã mấy tiếng đồng hồ.3 ngày nay Tuyết vẫn chưa tỉnh lại,3 ngày này mọi người thay nhau vào với cô và 3 ngày này anh chỉ đến đây lặng lẽ chờ cô tỉnh lại.

-Tôi có thể nói chuyện với anh không?

2 người quay lại,ánh mắt Băng thoáng sự ngạc nhiên,nhưng nhìn thái độ của Lãnh cô im lặng rời đi.

__Thật không ngờ cô ấy lại là vợ sắp cưới của anh, Dương thiếu gia.

__Trác Dạ,người muốn gì?

__Dương Lãnh,chắc hẳn người biết quan hệ của 2 người bọn ta.

Ánh mắt anh se lại ,sao anh lại không biết,người trong ảnh chụp cùng cô anh đã điều tra , cư nhiên là bang chủ Dạ Lôi.Anh lạnh lùng lên tiếng:

__Thì sao?

__Không có gì,tôi chỉ muốn nói,khi cô ấy tỉnh lại tôi sẽ nói với cô ấy tình cảm của mình,tôi sẽ làm cô ấy yêu tôi.

Bàn tay siết chặt tới bật máu nhưng gương mặt anh không chút thay đổi:

__Cô ấy không còn là người của tôi.

__Dương Lãnh,anh làm tôi thực thất vọng,không ngờ cô ấy lại yêu 1 kẻ nhu nhược như anh.

__Trác Dạ,người lập tức căm cho ta.

Trác Dạ lạnh lùng nhìn lại Lãnh,gương mặt thoáng qua tia đau khổ:

__Tôi luôn ước mình gặp cô ấy trước,như vậy có lẽ cô ấy sẽ yêu tôi.Tôi rất ghen tỵ với anh vì anh có tình yêu của cô ấy.

Dương Lãnh chết lặng với câu nói đó,trong bóng đêm tấm lưng rộng lớn càng trở lên cô độc tới đau lòng.

27. Chương 27: Chương 27

15 năm trước khi Dương Lãnh vẫn là 1 đứa trẻ 10 tuổi,nỗi đau mất mẹ đã làm đứa trẻ ấy thay đổi 1 cách đáng sợ ,luôn lầm lì.Chỉ có 2 người mới có thể nói chuyện thân thiết với Lãnh đó là bác Trương và 1 cô gái xinh đẹp hiền dịu với cái tên Ngọc Lan.Cũng có lẽ cô ấy được phu nhân đưa tới khi sinh ra thiếu gia nên đối với Ngọc Lan,Dương Lãnh mang 1 tình cảm như đối với chị gái.Trong những tháng năm tuổi thơ Lãnh chỉ biết

đến má,bác Trương và chị Ngọc Lan,nhưng số phận lại 1 lần nữa cướp đi người mà Lãnh yêu quý.Ngày hôm ấy trời mưa rất lớn như trút nước xuống vạn vật,Ngọc Lan nói cần ra ngoài gặp 1 người,Lãnh thực sự rất lo lắng,cậu yêu cầu chị phải đi cùng 1 vài người nữa nhưng sự phản đối từ chị làm Lãnh phải chịu thua,đó cũng là giây phút cuối cùng Lãnh nói chuyện với chị Lan, mấy tiếng sau trước mặt cậu là chị với đôi mắt nhắm nghiền và vết đạn ngay giữa tim.Lần thứ 2 cậu mất đi người thân yêu của mình,từ đó cậu càng sống khép kín

hơn trước và có lẽ những quá khứ đau khổ đó đã tạo lên 1 Dương Lãnh lạnh lẽo như ngày hôm nay.Trái tim ấy không phải băng giá chỉ là nó không muốn trở nên mềm yếu nữa.

Anh đứng đó nhắm chặt đôi mắt mình để nhớ lại từng mảng ký ức đau thương,ánh mắt tuyệt vọng của má trước khi ngã xuống,nụ cười buồn cuối cùng của chị Ngọc Lan luôn ám ảnh anh trong những giấc mơ,chưa bao giờ anh có thể ngủ 1 giấc ngủ đúng nghĩa vì quá khứ luôn sống lại trong giấc mơ của anh.Anh đã buông tay cô ra nhưng sao cô vẫn chịu sự thương tổn này,hay đơn giản những người mà anh yêu quý đều bị ông trời trừng phạt vì những tội lỗi của anh.Gặp anh là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của cô,cô ra nông nổi này

cũng chỉ vì anh,nếu cô không tỉnh lại nữa thì anh sẽ sống thế nào đây? Anh phải làm gì đây? Đã 3 ngày nay

anh như sống trong địa ngục với ý nghĩ đó,từng giờ từng phút anh mong mỗi tin cô đã thức dậy,anh bỗng khao khát ánh mắt,nụ cười của cô ghê gớm.Nhưng anh không muốn nhìn cô vào lúc này,như vậy anh sẽ lại tham lam giữ lấy cô bên cạnh mình,như vậy cô sẽ càng bị tổn thương hơn.Tay anh khẽ chạm vào bông hoa ly

trắng đang tắm ngập ánh trăng kia,đôi tay to lớn run rẩy 1 chút rồi vội rời ra như sợ điều gì đó.Một bóng người tiến tới làm anh phải ngược nhìn.Họ im lặng nhìn nhau cho tới khi ông Hạo Thiên phá vỡ không gian im

ắng bằng giọng nói trầm ổn:

_Sao cậu không vào?

_Cháu nghĩ bác không muốn điều đó chứ?

Thở dài 1 tiếng ông nhìn anh nói:

_Cậu đã đuổi con bé đi,tại sao giờ lại quan tâm tới nó như thế?

Lãnh im lặng trước câu hỏi này nhưng ông Hạo Thiên có thể nhìn ra sự đau đớn trong đôi mắt đen sâu thẳm

kia.Có lẽ họ cùng sống trong sự lo lắng,chờ đợi và cùng yêu quý 1 người nên ông có thể nhận ra nỗi đau thống khổ nơi chàng trai cao lớn đang đứng trước mặt mình.Ông nhẹ nhàng lên tiếng:

_Có lẽ tôi đã không hiểu được con người thực sự của cậu.

Anh nhìn ông với đôi mắt dò hỏi và nghi ngờ nhưng vẫn tuyệt đối im lặng.Thở dài lượt nữa ông nói tiếp.ánh mắt nhìn vàng trắng trên cao:

_Ta đã từng nghĩ con bé đã quên tất cả để trở lại cuộc sống bình thường nhưng cho tới mấy ngày trước cậu biết ta đã bắt gặp chuyện gì không?

Anh khẽ lắc đầu,gương mặt càng trở nên khó coi,nhưng ông Hạo Thiên vẫn tiếp tục:

_Nửa đêm hôm ấy ta không ngủ được,nhờ vậy mới biết con bé đứng bên vườn ly trắng thất thần nhìn ánh trăng,miệng lẩm bẩm cái gì đó, con bé mãi mê tới nỗi ta tới gần mà không biết,và lần đầu tiên ta biết con bé

đã yêu 1 người sâu đậm tới mức nào!

Quay sang anh,ông mỉm cười nhẹ:

_Con bé sẽ tỉnh lại thôi đúng không?

_Cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại!

Anh thốt lên mà không cần suy nghĩ,ánh mắt kiên định nhìn người trước mặt,nụ cười của người cha thật sự rất hiền hậu.Trái tim anh bỗng trở nên mềm yếu hơn.

_Ta và Nhược Lan cần về nhà 1 chút,cậu không phiền khi trông con bé giùm tôi 1 lúc chứ?

Anh ngạc nhiên nhìn ông,người này mới mấy hôm trước còn muốn giết anh mà hôm nay cứ nhiên nói thế.

_Ta tin cậu.

Nói xong ông quay người bước đi để lại anh vẫn đang ngỡ ngàng với những gì vừa nghe.Như cố ý dừng lại ông nói:

_Con bé đã thì thầm tên cậu vào đêm ấy.

Mọi biểu cảm trên gương mặt anh trở lên cứng đờ,nếu ai đó nhìn thấy sẽ nghi hoặc anh là 1 tuyệt tác điêu khắc.Cho tới khi tiếng ồn ào bên ngoài vọng vào làm anh bừng tỉnh,trái tim anh thực sự đã bị lời nói cuối cùng

đánh gục,gìờ phút này đây anh biết mình phải làm gì rồi.Bước nhanh vào phòng bệnh anh không để ý 1 ánh mắt buồn đang nhìn theo mình.

_Dương Lãnh,nếu anh buông tay lần nữa tôi sẽ cướp cô ấy đi.

Trác Dạ đau đớn thốt lên với thân ảnh đang đi xa kia,đôi tay nắm chặt lại,lần này anh đã thua,không phải anh thua Dương Lãnh mà anh thua cô,thua tình yêu của cô.

_Bang chủ,tôi thực sự rất tôn trọng anh.

_Cô là người bên cạnh Dương Lãnh?

Bằng gạt đầu,ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng giọng nói có chút độ ấm:

_Cảm ơn vì tất cả những gì anh đã làm cho họ.

Trác Dạ cay đắng lên tiếng:

_Tôi đang nghĩ mình ngu vì đã quá cao thượng đây.Hừ cô đừng cảm ơn tôi sớm,nếu cô ấy không yêu anh ta nữa tôi sẽ không hành động như thế này đâu.Và nhấn giùm với hấn hãy đối xử với cô ấy cẩn thận vào nếu không Dạ Lôi sẽ nhúng tay vào đó.

Bằng chỉ mỉm cười nhẹ trước lời đe dọa đó,chị từng nghe Dạ Lôi hành động rất minh bạch và rõ ràng,hôm nay

gặp mặt bang chủ của họ chị mới tin tưởng tin đồn đó.

Anh chần chừ đứng trước phòng cô 1 lúc mới dám mở cửa,trong phòng không có ai ngoài cô đang nằm im trên giường.Nhìn thấy cô trái tim anh bỗng thất lại,nhìn cô gầy và xanh quá.Gương mặt yên bình của cô nổi

bật trên nền trắng của giường bệnh,Đôi má gầy đi nhiều nhưng vẫn rất xinh đẹp,đã bao ngày anh nhớ nhung khuôn mặt này,tay anh miết nhẹ từng đường nét trên khuôn mặt cô,cảm nhận hơi thở của cô trên ngón tay của mình,lần đầu tiên gương mặt anh trở nên nhẹ nhõm hơn.Ngồi xuống bên cạnh cô,tay anh tìm đến đôi tay nhỏ bé của cô,1 sự ấm áp lan tỏa trong cả căn phòng.Gạt nhẹ lọn tóc trên trán cô anh thì thầm:

_Anh rất nhớ em!

Đôi môi ấm áp chạm nhẹ lên mu bàn tay cô,1 giọt nước mắt trong suốt rơi trên mu bàn tay ấy,trong suốt và mặn đắng.Anh khóc.Dù chỉ là 1 giọt nước mắt nhưng đó là lần đầu tiên anh khóc kể từ 15 năm nay.Anh ghé sát vào tai cô nói:

_Tĩnh lại đi,anh còn chưa nói là anh yêu em mà!

28. Chương 28: Chương 28

Đã 1 tuần trôi qua nhưng tình hình vẫn chưa có tiến triển gì khiến tất cả mọi người đều lo lắng.Ngày nào cũng vậy,chỉ cần xong việc tất cả mọi người lại tới thăm cô,họ không còn ngạc nhiên khi thấy 1 chàng trai cao

lớn luôn xuất hiện trong phòng bệnh của Tuyết. Kể từ buổi tối hôm ấy anh luôn túc trực bên cô ,chỉ về nhà vệ sinh cá nhân rồi lại tới bệnh viện,bác Trương cũng vì thế mà ngày nào cũng đều đặn vào thăm cô và đưa cơm cho anh. Ông Dương Phong cũng có tới thăm cô ,ông chỉ hỏi han 1 chút rồi rời đi chứ không nói gì với con

trai mình,những gì mà mọi người thấy chỉ là ánh mắt kinh ngạc của ông dành cho con trai mình.

Hôm nay bà Nhược Lan hơi ngạc nhiên khi không thấy Lãnh đâu,bà nhìn chồng lên tiếng:

_Cậu ta không tới à?

_Hình như vừa ra ngoài,nói sẽ về ngay.

_Anh vẫn tin tưởng cậu ta ư? Sau tất cả những gì mà cậu ta đã gây cho con gái mình?

Mấy ngày nay bà để Lãnh ở lại bên con gái vì 1 phần bà không muốn làm to chuyện,1 phần vì chồng bà đồng

ý,chuyện trước kia bà vẫn chưa thể tha thứ cho Lãnh.

Nghe vợ nói,ánh mắt ông Hạo Thiên ánh lên sự tin tưởng:

_Anh cũng từng nghĩ như thế cho tới khi nhìn thấy cậu ta vào cái ngày con bé bị tai nạn,anh nghĩ mình có thể tin tưởng cậu ta .

_Nhưng em không muốn con bé bị tổn thương thêm nữa!

Bà Nhược Lan vuốt nhẹ má con gái thì thầm.

_Hãy đợi con bé tỉnh lại ,con bé sẽ tự quyết định mọi chuyện.

Nhìn gương mặt Tuyết đang chìm vào cơn mê dài bất tận ,ánh mắt ông trở lên đau đớn,lời nói của bác sĩ vẫn

vang lên trong tâm trí ông,ông không dám nói với ai điều này kể cả vợ mình.

_Bác sĩ,ông muốn gặp tôi?

_Ông Hạo Thiên,tôi gặp riêng ông để nói về con gái ông?

_Con bé làm sao ư?

_Cô bé đã hôn mê 1 tuần liền,tôi e rằng khả năng tỉnh lại là rất thấp .

_Ý bác sĩ là con gái tôi sẽ phải sống thực vật sao?

_Rất tiếc.

Ông đã chết lặng khi nghe câu nói ấy,ông chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện con gái ông sẽ mãi mãi chìm vào

giấc ngủ sâu mà không bao giờ tỉnh lại.Ngay cả lúc này khi ngẩng nhìn con gái ông vẫn nghĩ nó chỉ ngủ 1 chút

thôi rồi sẽ tỉnh lại cười nói với ông.

Lãnh vừa lái xe vừa nghe điện thoại,giọng nói của anh trở lên lạnh lẽo cực điểm:

_Tôi muốn gặp anh.

Đầu dây bên kia im lặng 1 chút rồi lên tiếng:

_Anh đang ở đâu? Vẫn ở viện sao?

_Đang trên đường tới chỗ anh.

_Được,tôi đợi anh.

Cúp máy,anh im lặng lái xe,nhưng ánh mắt trở lên phức tạp vô cùng. Mấy tiếng trước đây thôi khi nghe thấy

cuộc nói chuyện của ba cô với bác sĩ ,trái tim anh đã hoàn toàn không còn chút ảm áp.1 câu nói cũng làm thế

giới quanh anh sụp đổ hoàn toàn,cô như ánh mặt trời của anh,cuộc sống của anh,hy vọng của anh,thế mà cu nhiên cô không tỉnh lại nữa,cô không muốn nhìn thấy anh nữa.Nỗi đau đớn làm thù hận trong anh càng trở

lên điên cuồng hơn,nghĩ tới đây đôi mắt ấy càng trở lên khát máu điên cuồng.Dừng lại trước tổng cục của Dạ

Lôi,anh bước xuống xe đã có người xuất hiện :

_Dương thiếu gia,xin mời đi theo tôi.

Anh gật đầu nhẹ rồi điềm nhiên bước theo,ánh mắt thủy chung phóng thẳng phía trước.Người của Dạ Lôi nhìn thấy anh đều há hốc kinh ngạc,cư nhiên thiếu gia Hắc Long xuất hiện ở tổng cục chính của họ.Một số cô

gái thuộc Dạ Lôi cũng không khỏi say mê trước vẻ đẹp của anh.So với bang chủ của họ chỉ có hơn chứ không có kém,so về tài năng không ai dám phủ nhận 2 người họ tài giỏi cỡ nào,so về dung mạo đều là trong vạn người mới có một,chỉ có 1 sự khác biệt duy nhất,nếu bang chủ của họ ảm áp,tươi cười thì vị thiếu gia này cả người tỏa ra sát khí lạnh lẽo tới kinh người nhưng không vì thế mà thiếu đi ánh mắt ái mộ của các cô gái.Nhận

thấy nhiều ánh mắt đang nhìn mình anh khó chịu quét 1 lượt,lập tức tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh tóc

gáy,ánh mắt cup hấn đi,Thực là tử thần chỉ cần nhìn cũng đủ giết người a.Sau khi ban phát ánh mắt ân huệ ọi người anh ung dung bước thẳng vào căn phòng rộng lớn trước mặtTrên ghế Trác Dạ đã đợi anh với gương mặt tò mò.2 người đàn ông im lặng nhìn nhau 1 hồi,Trác Dạ là người lên tiếng trước:

_Tuyệt thế nào rồi?

_Tôi tưởng mọi thông tin anh đều biết rồi,không phải người của anh có ở đó sao?

Trác Dạ cười yếu ớt trước lời buộc tội của Lãnh,ánh mắt cợt nhả chấm dứt.Dạ nhìn Lãnh nghiêm túc hỏi:

_Anh gặp tôi có chuyện gì?

_Tôi muốn hợp tác!

_Hợp tác? Tại sao?

_Trả thù.

_Ha ha Dương Lãnh anh làm tôi buồn cười quá đấy,cái gì làm anh nghĩ tôi sẽ hợp tác với anh khi anh cướp đi

người con gái tôi yêu?

Dương Lãnh không tỏ ra tức giận hay thất vọng,anh vẫn im lặng nhìn Trác Dạ .Cho tới khi căn phòng yên tĩnh

trở lại anh mới lên tiếng:

_Đều có lợi cho cả 2 bên.

Trác Dạ khẽ cau mày hỏi:

_Anh nói đi!

Tay cầm cốc rượu của Dương Lãnh bỗng siết chặt làm xuất hiện 1 vết nứt nơi tay cầm, Trác Dạ khẽ động ánh

mắt sững sốt nhưng nhanh chóng lắng nghe.

_Tôi muốn hợp tác xử lý Thanh Long, trả thù cho Tuyết.

_Thanh Long làm?

Dương Lãnh khó nhọc gật đầu, cố gắng át chế sát khí trong lời nói:

_Từ lúc cô ấy còn ở kia chúng đã định hạ thủ nhiều lần, kẻ đâm cô ấy lần này cũng là Thanh Long.

_Anh nghĩ tại sao tôi phải trả thù hộ anh, cô ấy không phải người của tôi.

Dương Lãnh vẫn lạnh lùng lên tiếng:

_Thanh Long đang suy yếu mạnh trong những năm gần đây, hơn nữa theo tôi biết chúng mới cướp mấy vụ làm ăn của Dạ Lô, tôi nghĩ anh sẽ có hứng thú chứ?

_Tin tức của Hắc Long quả danh bất hư truyền.

Trác Dạ thận trọng trả lời, việc mấy phi vụ bị cướp mất mặc dù không to tát gì nhưng rất ít người biết, Hắc Long cu nhiên điều tra ra được. Nhận thấy ánh mắt của Trác Dạ, Lãnh không nói gì trực tiếp đứng lên cao giọng:

_Thanh Long chỉ cần mình tôi giải quyết cũng được, chỉ là sẽ không nhanh gọn 1 chút, coi như tôi chưa nói gì.

Ném lại 1 câu anh bước thẳng ra cửa không có ý nán lại 1 giây nào thêm, Trác Dạ vội nói theo:

_Tôi đồng ý.

Bước chân của Lãnh dừng lại, không quay đầu anh nói:

_Tại sao?

_Chỉ là bọn họ hợp tác với nhau nên tôi cũng muốn hợp tác với anh, thử cảm giác mới 1 chút.

_Tôi sẽ xem xét lời đề nghị lâu dài này, kế hoạch tôi sẽ gửi cho anh sau.

Tiến vị khách đi rồi Dạ mới gõ đầu gối hối hận, cư nhiên bị anh ta gài bẫy, từ thế chủ động giờ lại trở thành kẻ bị động. Dương Lãnh, anh đúng là đồ cáo già. Không phải muốn trả thù cho Tuyết và rửa sạch nỗi nhục ngày nào

tôi cũng chẳng muốn chém giết cả 1 bang hội làm gì.

3 ngày sau cả thế giới ngậm dậy sóng, Hắc Long và Dạ Lô bắt tay nhau thanh trừng toàn bang Thanh

Long, chỉ trong 3 ngày ngắn ngủi 1 bang phái lớn bị diệt gọn gàng không để lại dấu vết, 1 chút về Thanh Long

cũng bị xóa sạch, những thế lực còn lại sợ hãi tới chảy cả mồ hôi lạnh. Chưa bao giờ thế giới ngậm lại bị hoảng

loạn tới như thế, Thiên Sát cũng chưa từng điều động nhiều người về tổng cục như vậy, có lẽ động tới Hắc

Long là sai lầm lớn nhất của họ.

Trong căn phòng âm u kia gương mặt Andy trở lên khó coi hết sức, nhìn kẻ dưới đang run rẩy nhìn mình hẩn

nhếch môi:

__Cút ra ngoài.

Không đợi nhắc lại, người kia vội chạy ra, chỉ còn 1 mình trong phòng Andy bực tức ném hết mọi thứ có trên bàn, đôi mắt đỏ ngầu:

__Hắc Long, Dạ Lôi chúng mày đi chết hết đi.

Nắm tay lại thành quyền, Andy dấn mạnh vào tường tới chảy máu, giọng nói trở lên căm phẫn tới độ:

__Ta đã khinh thường các người, chúng dám kiên hết với nhau.

Chính Andy là người đứng sau kêu gọi các tổ chức ngầm liên kết lại chống đối với Hắc Long, duy chỉ có Dạ Lôi

lắc đầu từ chối, cứ tưởng Trác Dạ là kẻ quân tử hóa ra là liên minh của Hắc Long. Có nằm mơ Andy cũng chưa

từng nghĩ tới điều này, không những vậy thế lực của 2 bang phái này còn vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Lần này 1 kẻ xảo quyệt như hắn bị giáng 1 đòn nặng nề tới thê thảm.

Nhìn vùng đất vị san bằng trước kia là Thanh Long lừng lẫy kia gương mặt Dương Lãnh chỉ có âm u, chết chóc, ngược lại kẻ đứng cạnh Trác Dạ lại tặc lưỡi tiếc rẻ. 2 người nhìn kẻ đang bị lôi tới trước mặt mình khinh bỉ. Dạ cười tươi:

__Long bang chủ, thực hân hạnh.

Kẻ kia bị đánh cho bần dập mặt mũi, ánh mắt long lên vì tức giận, hắn gào lên:

__Tao sẽ giết chúng mày.

Bóp 1 tiếng, Lãnh cho hắn im lặng trở lại, Trác Dạ xuýt xoa:

__Dương Lãnh, thân pháp rất đáng khâm phục đấy. Việc còn lại giao cho anh.

__Được.

Trước khi đi Trác Dạ chỉ còn nghe thấy tiếng hét đau đớn của bang chủ Thanh Long, bỗng dưng da gà nổi lên, nhớ lại sự việc vừa qua chính Dạ cũng cảm thấy sợ hãi. Dù là kẻ đứng đầu bang phái lớn, chém giết đã trải

qua rất nhiều nhưng nhìn cách giết người không chút cảm xúc của Hắc Long Dạ cũng thấy kinh hồn. Nhưng đáng sợ nhất là cảnh Dương Lãnh đứng nhìn trận chiến ấy. Con người ấy như thần chết thích thú với cảnh chết chóc này, giữa xác người và máu tươi anh ta nở 1 nụ cười hiểm hoi làm Dạ dựng cả tóc gáy. Nụ cười ấy là

của tử thần, trong biển lửa nụ cười ấy ngọa nghê tới cực hạn. Tuyệt đối sau này Dạ sẽ không làm gì động tới Hắc Long.

Mấy ngày nay anh bận với việc thanh toán Thanh Long nên không tới thăm cô, thay xong bộ quần áo nhuộm nùi máu tanh chết chóc anh vội tới bệnh viện thăm cô. Vừa đặt chân vào hành lang anh đã thấy có chuyện chẳng lành, vội chạy tới phòng cô trái tim anh như ngừng đập. Các bác sĩ đang cấp cứu cho cô, bên kia ông Hạo Thiên đang đỡ lấy bà Nhược Lan như ngất lịm đi, những người còn lại chỉ biết đứng nhìn với đôi mắt hoảng

sợ. Tiếng bác sĩ quát lên gì đó nhưng anh không nghe thấy gì, trong mắt anh chỉ còn hình ảnh cô bị giật mạnh thân người bằng máy sốc điện, thế rồi cô im lặng nằm đó người bác sĩ lắc đầu, mọi người chạy lại che lấy tầm

mắt của anh.Như 1 người thoát khỏi cơn mê,anh gạt tất cả mọi người ra để ôm lấy cô,đôi tay run rẩy ôm chặt

lấy thân hình nhỏ bé ấy,anh điên cuồng tìm sự sống nơi cô,miệng không ngừng gào lên:

_Lăng Tuyết,em tỉnh lại cho tôi.Lăng Tuyết.

Tiếng gọi như xé long tất cả mọi người,bà Nhược Lan ngắt đi trong vòng tay của chồng,Ngạo Thiên ôm chặt lấy Gia Hân đang khóc ngắt đi.Họ như chết lặng nhìn cô,anh vẫn gào tên cô trong hy vọng,vòng tay siết chặt lấy cô,anh cuống quýt tìm nơi cô 1 hơi thở nhưng tất cả chỉ là sự im lặng tới chết chóc.Nước mắt anh rơi

xuống khuôn mặt cô mặt chết,gọng khản đặc đi anh hét lên:

_Lăng Tuyết,em tỉnh lại,tỉnh lại cho tôi.

29. Chương 29: Chương 29

Cô thấy mình đang bước đi trên 1 con đường dài tối tăm,phía trước chỉ là 1 chút ánh sáng le lói dẫn đường.Cô cứ đi theo ánh sáng ấy cho tới khi 1 giọng nói làm cô giật mình.

_Đừng đi về phía ấy!

Cô kinh ngạc nhìn xung quanh,không biết từ lúc nào 1 người phụ nữ đã đứng gần bên cô,trên môi bà là nụ cười hiền hậu,cô hỏi:

_Bác là ai?

Người phụ nữ vẫn mỉm cười nhìn cô và lúc này cô biết đây là ai,khuôn mặt kia 8,9 phần giống anh,cô sửng sốt:

_Bác là má của Lãnh?

Người phụ nữ gạt đầu,Tuyết vội nói:

_Nghĩa là cháu cũng đã

_Không con chưa chết,nhưng nếu con vẫn đi thẳng về phía trước thì thần chết đang đợi con.Quay lại đi,dù tối tăm nhưng đó là đường sống con phải đi.

_Con không hiểu? Tại sao con lại có thể gặp bác khi con vẫn còn sống?

_Rất ngạc nhiên đúng không? Ta nghĩ nhiều người đang đợi con,ba má,bạn bè,người thân và cả con trai ta.

Ánh mắt cô hiện lên bi thương cùng tuyệt vọng:

_Anh ấy không cần con,dù con có chết anh ấy cũng chẳng quan tâm!

Bà vẫn giữ nụ cười hiền từ của mình:

_Hãy nhắm mắt lại và lắng nghe xem.

Cô nghe theo,mắt từ từ nhắm lại,và cô ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng gọi xa xăm của ba má,Gia Hân và cô nghe thấy anh gọi:

_Lăng Tuyết, em tỉnh lại cho tôi.

Cô mở bừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt,bà nhẹ nhàng lên tiếng:

_Hãy trở về bên cạnh họ và thay ta chăm sóc con trai ta.

Tiếng nói dần trở lên xa xôi hơn,1 lực kéo làm cô bật lại phía sau và lần đầu tiên cô có thể nghe bằng thính

giác thật của mình. Ai đó đang ôm chặt cô, gọi tên cô, cô muốn mở mắt nhìn họ nhưng không thể, chỉ có trái tim

đang đập 1 cách điên cuồng.

Anh ôm chặt lấy cơ thể đang mất dần sự sống ấy, mọi thứ quanh anh như chao đảo, nỗi đau đớn làm gương mặt anh trở lên đáng sợ hơn, từng giọt nước mắt vẫn rơi xuống khuôn mặt cô. Và rồi anh cảm nhận trái tim cô

đang đập trở lại, đôi tay anh run rẩy chạm vào mạch đập của cô, gương mặt trở lên sáng bừng, anh hét to:

_Bác sĩ, bác sĩ.

Anh vội vàng kéo người bác sĩ đang đứng bên cạnh lại, giọng nói trở lên khẩn đặc:

_Cô ấy vẫn sống.

Lời nói của anh làm tất cả mọi người đều kinh hãi, họ hy vọng chờ đợi và rồi niềm vui sướng bùng nổ khi vị bác sĩ

ngạc nhiên thốt lên:

_Không thể tin được, mạch đập đã trở lại bình thường.

Nước mắt lại rơi nhưng không phải vì đau khổ, đó là giọt nước mắt hạnh phúc và yêu thương.

Cô vẫn mơ màng, dù nghe thấy tiếng nói bên tai nhưng đôi mắt cô không thể mở ra được. Dồn hết mọi sức lực

cô khó khăn mở mắt để nhìn mọi người. Thứ ánh sáng đã 1 tuần cô không thấy làm đôi mắt cô phải nheo lại, 1

gương mặt lo lắng hiện ra trong ánh nhìn của cô:

_Tuyệt, con tỉnh rồi, con làm má lo quá!

Bà Nhược Lan nhìn con gái với đôi mắt đỏ hoe. Cô đưa ánh mắt nhìn lần lượt từng người một, ba đứng bên cạnh nở 1 nụ cười nhẹ nhõm, Hân và Ngạo Thiên cùng bác trai, bác gái, anh Bảo đều chờ đợi ánh mắt của cô. Cô có thể nhận ra sự vui mừng khó tả trong ánh mắt của họ, và rồi cái nhìn của cô dừng lại ở 1 thân ảnh đứng xa nhất tách biệt hẳn so với mọi người. Anh đứng đó im lặng nhìn cô, đôi mắt đen hân hân rõ sự mệt mỏi và

lo lắng, nhận thấy ánh mắt của cô anh khẽ tránh đi. Nhìn lại má cô lên tiếng:

_Má.

Tiếng nói của cô trở lên khẩn đặc và khó nghe hơn, cũng có lẽ vì 1 tuần nay cô không dùng tới thanh quản của mình, bà Nhược Lan vội nói:

_Má đây. Con muốn uống nước không?

Cô khẽ gật đầu. Uống 1 chút nước cô thấy cổ họng mình thông suốt hơn, nhìn mọi người cô khẽ nở nụ cười:

_Con ổn rồi, mọi người đừng lo lắng quá.

Mọi người đều nở nụ cười nhẹ nhõm, nhờ Ngạo Thiên và Gia Hân mà không khí phòng bệnh cũng trở lên vui vẻ

hơn, duy chỉ có 1 người vẫn im lặng từ đầu tới giờ. Nhận ra điều đó, ông Hạo Thiên lên tiếng:

_Con bé vừa tỉnh lại, chúng ta nên ra ngoài cho con bé nghỉ ngơi.

Đường như cũng hiểu ý ông, tất cả mọi người đều đi ra mà không chút phản đối, trong phòng chỉ còn lại anh

và cô.Họ nhìn nhau trong im lặng cho tới khi cô lên tiếng:

_Không nghĩ tới anh lại ở đây.

Anh vẫn im lặng nhìn cô,đôi mắt đen càng trở lên bi thương hơn.Cô tiếp tục:

_Không phải anh không muốn gặp tôi sao? Hay anh tới để xem tôi đã chết chưa?

Đôi mắt anh là sự sợ hãi và đau khổ,anh mím chặt môi nhìn cô,cái nhìn ấy làm trái tim cô đập trật đi 1 nhịp,cô

nhận ra nỗi dần vật thống khổ trong đôi mắt ấy.

_Không,tôi tới chỉ muốn biết em vẫn an toàn.Có lẽ tôi nên đi thì hơn.

Nhận ra sự chán ghét trong đôi mắt cô anh vất vả lên tiếng rồi vội xoay người bước đi,nhưng mới đi được vài bước tiếng cô đã vang lên:

_Dương Lân,anh dừng lại cho em.

Anh chần chừ quay lại nhìn cô,1 giây sau đó sự lạnh lùng,vỏ bọc hoàn hảo của anh bị nước mắt của cô đánh bại hoàn toàn.Vứt bỏ mọi thứ lại anh bước nhanh tới ôm chặt cô vào lòng,1 tay siết chặt eo cô,1 tay anh đưa

lên vuốt nhẹ mái tóc mềm mại đen óng ấy.Anh thì thầm bên tai cô:

_Anh sai rồi,anh sai rồi.Tuyệt,tha thứ cho anh.

Đôi mắt cô mở to trước lời nói,hành động của anh,trước khi biết mình đang làm gì cô phát hiện ra tay mình cũng đã đưa lên ôm chặt lấy tấm lưng rộng lớn của anh.Mùi bạc hà từ anh làm cô ngây ngất,mọi đau khổ,chán ghét tan biến hoàn toàn trong trái tim cô,1 cổ ngọt ngào dâng lên mạnh mẽ.Tựa vào lồng ngực ấm áp của anh cô nói:

_Lân,làm ơn đừng rời xa em nữa,làm ơn.

Nước mắt cô rơi xuống tay anh,anh đau xót lau đi những hạt lệ trong suốt ấy,nhìn thẳng vào đôi mắt thạch anh quyến rũ mê người kia anh nói:

_Anh xin lỗi,từ nay anh sẽ luôn bên em.

Đặt lên đôi môi cô 1 cái hôn nhẹ anh thì thầm:

_Mãi mãi.

30. Chương 30: Chương 30

Từ lúc cô tỉnh lại tới nay cũng đã được 1 tuần,sức khỏe của cô hồi phục nhanh chóng chính vì vậy tất cả mọi

người đều hết sức vui mừng mà quên đi những gì anh đã gây ra cho tới sáng nay.Như thường lệ anh luôn xuất hiện trong phòng bệnh trừ những lúc cấp bách còn lại anh luôn ở bên cô.Sáng nay anh bỗng nêu lên 1 đề xuất làm tất cả mọi người đều sửng sốt.

_Ngày mai cô ấy xuất viện,tôi có thể đưa cô ấy về nhà chứ?

Bà Nhược Lan nghi hoặc nhìn anh:

_Nhà? Ý cậu là nhà tôi?

Anh kiên định nhìn mọi người:

_Ý cháu là nhà cháu.

1 lời vừa định tắt thấy mọi người đều mở to mắt nhìn anh, hồi lâu ông Hạo Thiên mới lên tiếng:

_Sau tất cả mọi chuyện chúng tôi không dám chắc con bé sẽ trở lại ngôi nhà ấy!

Lần này cô có thể thấy trong mắt anh 1 tầng sương bao phủ, cô không thể biết trong đó đang ẩn chứa điều gì, chính bản thân cô cũng đang hoang mang trước câu nói đó. Trở lại ngôi nhà đó, nơi đã làm trái tim cô bị xé

ra hàng ngàn mảnh, nơi tình yêu của cô đâm mầm và cũng là nơi hủy diệt nó, cô thực sự rất sợ hãi, đó là nơi vết thương lòng của cô tồn tại, cô không dám trở lại. Đúng, cô đã rất hạnh phúc khi nhìn thấy anh ngày ngày ở

bên cô nhưng anh thủy chung vẫn giữ khoảng cách với cô, cô không dám chắc tình cảm anh dành cho cô có thực là tình yêu không hay lúc tỉnh lại cô chỉ tưởng tượng giọng nói yêu thương của anh. Mọi thứ đều làm cô thấy đau đầu kinh khủng. Khẽ nhắm mắt lại cô nói:

_Con muốn nghỉ ngơi.

Mọi người lặng lẽ rời đi để trả lại không gian cho cô. Ánh mắt anh lưu lại trên người cô 1 cổ quan tâm sâu sắc

mới dời đi. Vừa đóng cách cửa phòng anh cảm nhận có người đang chờ mình, quay người lại anh bắt gặp cái nhìn dữ dội của ông Hạo Thiên.

_Cậu thực sự yêu con bé chứ?

Anh ngẩng cao đầu, đôi mắt đen đầy kiên định:

_Yêu.

2 người đàn ông nhìn thẳng vào mắt nhau không chút né tránh, ông có thể tin tưởng con người cao ngạo này lần nữa sao? Thôi cứ để ông trời quyết định. Nhẹ giọng ông nói:

_Chỉ cần con bé muốn chúng tôi sẽ không ngăn cản.

Mọi người không nói gì chỉ im lặng nhìn anh, tới kẻ hay phá bình như Ngạo Thiên cũng nhíu mày dò xét anh mình cho tới khi nhận được cái gật đầu của anh mới thôi.

Cả ngày ngồi suy nghĩ cô như chìm vào khoảng không gian trước mặt mà không nhận ra có người vừa vào phòng. Người đó cũng im lặng nhìn cô hồi lâu mới thất vọng lên tiếng:

_Haiz ,em suy nghĩ gì mà như mất hồn thế?

Cô quay lại mỉm cười với người mới đến:

_Trác Dạ, sao anh lại ở đây?

_Em như thế lẽ nào anh không thể ở đây. Anh tới thăm em.

Bắt gặp cái nhìn như muốn thiêu đốt đó cô vội tránh né. Dạ khẽ thở dài:

_Em khỏe chưa?

_Ngày mai có thể xuất viện.

_Vậy thì tốt rồi.

Ngập ngừng 1 chút Dạ mới nói:

_Chúng ta vẫn là bạn đúng không?

Hơi ngạc nhiên nhưng cô vẫn bình thản:

__Tất nhiên rồi,anh mãi mãi là 1 người bạn của em.

Anh khẽ cười lại với cô nhưng nụ cười đó buồn tới tận xương,nụ cười ấy làm cô thấy đau lòng nhưng cô không thể lừa dối anh ,trong lòng cô chỉ có 1 hình bóng ngự trị,cô không muốn làm tổn thương người khác nữa.Không gian im lặng bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ,liếc nhìn người gọi Dạ khẽ cau mày,tắt máy đi anh

mới nói:

__Xin lỗi anh có chút việc.

__Không sao,cảm ơn anh đã tới.

Cười nhẹ với cô Dạ quay người bước đi,ra tới cửa anh bỗng hỏi:

__Em muốn cùng Dương Lãnh lần nữa không?

Cô sững sốt trước câu hỏi đó,nhưng cô biết người con trai kia biết tất cả mọi chuyện vì thế cô không muốn giấu nữa:

__Muốn.

Cô nói rất khẽ nhưng cũng rất kiên định,Dạ thăm cười khổ với câu hỏi ngu ngốc của mình,anh khẽ khẽ đáp lại:

__Ừ ,anh đi đây.

Nhìn bóng lưng cao lớn kia trái tim cô thấy nhẹ nhàng hơn,cô biết mình không thể đáp lại tình cảm ấy,có lẽ dứt khoát thế này là điều tốt nhất.

Trời đã về đêm,mọi người cũng đã bị cô đuổi về hết chỉ còn lại 1 người.Họ im lặng ngắm nhìn ra bên ngoài,những ngọn đèn về đêm trở lên lung linh kỳ ảo cô bỗng khao khát 1 điều ,cô khao khát đâu đó cũng có

1 ngọn đèn cho riêng cô,bỗng 1 tiếng thở dài lướt qua bên tai,cô cảm nhận lưng mình chạm vào một lồng ngực rộng lớn.Cả thân hình khẽ run lên,anh ôm cô, từ lúc cô tỉnh lại đây là lần đầu tiên anh tỏ ra than thiết.Cảm nhận người trong lòng khẽ run rẩy anh hỏi:

__Lạnh sao?

__Không có,ấm lắm.

Đôi tay kia càng siết chặt lấy cô,nhắm mắt lại cô tận hưởng giây phút này.Anh cúi xuống thì thầm:

__Đang nghĩ gì?

Cô ngáp ngừng đưa tay lên chạm vào tay anh,núu giữ 1 chút cô nhìn ra xa khẽ nói:

__Những ánh đèn kia thật đẹp !

Nhận ra giọng nói run run của cô anh xoay người cô lại,giữ chặt đôi vai gầy gầy,anh nhìn thẳng vào mắt cô,giọng nói như khàn đi vài phần:

__Em đang nghĩ gì?

Cảm nhận đôi mắt gắt gao nhìn mình cô không kìm chế được mà thốt lên:

__Chỉ là em muốn biết bao giờ em mới có 1 ngọn đèn cho riêng mình.

Anh đau lòng nhìn từng giọt nước mắt của cô rơi xuống,đưa tay lên lau đi những giọt lệ ấy anh siết chặt cô

trong vòng tay mình,kiên định nói:

__Từ nay không cho em khóc nữa.

Cô hơi ngẩng đầu lên hỏi:

__Lãnh,nếu như em không bị tai nạn anh vẫn sẽ lạnh lùng với em đúng không?

Anh cúi đầu hôn lên môi cô nuốt đi những lời cô muốn nói tiếp,2 người gắt gao ôm chặt lấy nhau,giữa nụ hôn

nồng nhiệt đó cô khẽ nghe thấy tiếng xin lỗi thoát ra,nở 1 nụ cười nhẹ cô nhắm mắt tận hưởng mùi bạc hà mát dịu từ anh.Thực sự rất ngọt.

Cảm nhận người trong tay mình đang lả dần đi anh mới luyến tiếc dừng nụ hôn của mình lại.ngắm nhìn khuôn

mặt đỏ ửng của cô đôi môi anh vẽ lên 1 đường con tuyệt mỹ,nhẹ điểm lên đôi môi anh đào kia anh nói:

__Anh sẽ cho em 1 ngọn đèn,ngọn đèn của 2 chúng ta.

Cô kinh ngạc nhìn anh,dưới ánh sáng hắt vào ,nụ cười của anh càng trở lên ma mị hơn,lần đầu tiên anh nở nụ

cười thực sự ,nụ cười như muốn nhấn chìm cô trong mê hoặc của nó,anh thực sự là yêu tinh hại người.Thấy cô ngây ngốc nhìn mình anh lay người cô hỏi:

__Tuyệt,em không muốn sao?

__Muốn,tất nhiên là em muốn.

Nở 1 nụ cười nhẹ đầy hài lòng anh ôm cô vào lòng nhưng cô nhanh chóng né đi hành động đó,anh nhú mày nhìn cô thắc mắc,cô ngu ngốc lên tiếng:

__Anh cười rồi!

__Cười?

__Đúng vậy,anh cười lên thực sự rất rất đẹp.

__Thấy vẻ tươi cười trên gương mặt anh nụ cười của anh càng trở lên nồng đậm,sủng nịnh vuốt má cô anh nói:

__Vậy thì từ nay sẽ cười cho em xem,chỉ 1 mình em thôi!

__Lãnh.

Hạnh phúc trong vòng tay người mình yêu ,lúc này cô bỏ mặc tất cả,dù phải chịu bao đau khổ nhưng chỉ cần

giờ phút này là đủ.Lãnh của cô,là Lãnh của cô.Đời nay ,kiếp này nguyện ý không muốn buông tay.

Hồi lâu anh mới lên tiếng hỏi:

__Em có muốn bắt đầu lại từ đầu không?

Rời vòng tay của anh cô chăm chú nhìn lên.bốn mắt giao nhau như cuốn đi tất cả mọi đau khổ dằn vặt,mọi sợ hãi,đắng cay.Cô khẽ đặt tay lên ngực anh,nơi trái tim anh đang đập ,cảm nhận hơi ấm từ anh cô thấy trái tim

mình loạn nhịp.Anh bỗng nghiêm mặt nói:

__Em sẽ ở bên anh chứ? Dù điều đó là vô cùng nguy hiểm,vô cùng

Dùng tay đặt trên làn môi mỏng của anh,cô không muốn nghe gì nữa,vì đó chỉ là những điều không cần thiết,cô khẽ lên tiếng:

_Em nguyện ý.

Anh kích động ôm lấy cô như ôm sinh mệnh của chính mình,kích động hôn lên mái tóc đen huyền kia giọng nói

của anh như lạc hẳn đi:

_Lăng Tuyết,anh yêu em!

Cô hạnh phúc trong vòng tay của anh ,giọng nói cũng trở lên ngân nga,e thẹn:

_Em cũng yêu anh!

Lần thứ ba môi họ tìm đến nhau,nụ hôn ấy như gạt bỏ mọi thứ,sẵn sàng cùng nhau đi qua mọi thứ dù khó khăn gian khổ cũng nguyện không buông tay.Đời này kiếp này,nguyện ở bên nhau.

31. Chương 31: Chương 31

Hôm nay căn biệt thự lạnh lẽo trở nên sáng bừng sức sống vì nữ chủ nhân tương lai của nó đã trở lại và cũng

có thể là khối băng lạnh lẽo kia đã dần ấm áp lên.Không khí chuẩn bị phải nói là cực kỳ nhộn nhịp,ngay khi nhận được điện thoại của thiếu gia bác Trương đã thông báo cho toàn thể mọi người .

Vừa xuống khỏi xe cô đã cảm nhận được sự chào đón của mọi người,từng khuôn mặt quen thuộc đều đứng trước cổng đợi cô,trên mặt họ là nụ cười hạnh phúc.Nước mắt không tự chủ rơi xuống nhưng rất nhanh chóng 1 bàn tay to lớn nhẹ nhàng lau đi,anh khẽ nắm tay cô chặt thêm như sợ cô sẽ bỏ chạy,khẽ cười với anh ,cô cũng siết chặt đôi tay ấy.Khó khăn lắm mới có thể nắm được bàn tay này,cô nhất định không buông đâu.

Trong lịch sử ngôi nhà này chưa bao giờ có chuyện người làm cùng ăn cơm với chủ nhân,kể cả bác Trương cũng không được vinh dự ấy nhưng hôm nay nhờ 1 người năn nỉ mà khối băng lạnh lùng đã gạt đầu đồng ý cho phép mở tiệc.Trăm năm không có 1 ngày nên các đầu bếp trở hết tài nghệ của mình,ngôi biệt thự trở nên

ấm áp thần kỳ,những tiếng cười đùa vui vẻ len vào từng viên gạch bao năm lạnh lẽo ,dường như 1 lần nữa ngôi nhà này có được sự sống gần 20 năm qua bị chôn vùi dưới hận thù và chán ghét.Ánh sáng lung linh cùng tiếng nói cười vui vẻ làm lòng người cũng theo đó mà chùng xuống,anh âu yếm nhìn cô cười đùa cùng mọi

người,nụ cười ấy đẹp hơn tất cả mọi thứ,nụ cười ấy anh đã từng mơ đến.Bất chợt cô quay lại bắt gặp ánh mắt của anh,nụ cười trên môi càng thêm rạng rỡ.Họ đứng ở 2 đầu căn phòng ,cùng trao cho nhau những yêu

thương bị giấu kín ,trong mắt anh không còn vực thẳm không đáy nữa,nơi đó chỉ còn 1 niềm vui khó tả.Chỉ cần thế này thôi,không cần gì nữa,gạt bỏ mọi thứ để giữ lại khoảnh khắc này là đủ.Anh bỗng quay sang bác Trương nói:

_Bác biết không,hiện giờ cháu rất hạnh phúc!

Khuôn mặt nghiêm nghị nở 1 nụ cười nhẹ nhõm và hạnh phúc. Anh cũng khẽ cười lại với ông nhưng rất nhanh

quay đi, nụ cười ấy dường như là ảo giác nhưng bác Trương vẫn nhìn thấy được, người đàn ông đã 60 tuổi bỗng trở lên run rẩy. Thiếu gia cười, dù đó chỉ là 1 cái nhếch môi nhẹ nhưng đã 15 năm rồi ông mới được nhìn thấy. Lời nói của ông chủ bỗng hiện lên rõ ràng: "Ông Trương, đã 15 năm rồi, ông có nhìn thấy nụ cười của Lân không? Tôi ước gì trước khi chết được nhìn thấy nó cười với tôi 1 lần". Ông chủ, thiếu gia thực sự đã thay

đổi rồi, nước mắt trào ra trên khuôn mặt khắc khổ ấy. Phu nhân cảm ơn bà đã đưa thiên thần tới bên thiếu gia.

Buổi tiệc chấm dứt khi anh phải ra lệnh tới lần thứ hai, hiện giờ thì khuôn mặt anh đang đen dần đi khi kể trong

lòng mình vẫn say xỉn mà hô:

__Uống tiếp nào!

Anh nhíu mày nhìn kẻ đang giẫy nhẹ trong lòng mình, bước chân vẫn vững vàng trên từng bậc cầu thang cho tới khi tới căn phòng của cô. Nhẹ đặt cô lên giường, anh vuốt nhẹ 2 má đã đỏ lên của cô trách:

__Lần sau không cho em uống rượu nữa!

Vừa định đứng lên cánh tay anh đã bị níu lại, giọng cô vang lên đầy ngái ngủ:

__Lân, đừng đi, đừng đi.

Cúi xuống nhìn cô vẫn đang chìm trong cơn say, anh nhẹ hôn lên trán cô thăm thì:

__Sẽ không! Ngủ ngon!

Như hiểu được lời anh nói, môi cô khẽ cười rồi buông tay anh ra, cuộn tròn mình trong chăn chìm vào giấc ngủ

sâu.

Trác Dạ ngồi ưu tư bên bàn làm việc của mình, tin cô trở lại bên Dương Lân anh cũng đã đoán trước nhưng khi nghe vẫn làm anh cảm thấy chua xót. Mối tình đầu tiên của anh thật buồn nhưng cũng thật đẹp. Người con

gái đầu tiên anh yêu, người con gái đẹp như 1 bông hoa bách hợp, trong sáng hơn tất cả mọi người, người làm trái tim vốn trầm lặng phải dậy sóng. Anh sẽ cất giữ trọn vẹn hình bóng cô trong trái tim mình, anh không

muốn chiếm đoạt cô khi tâm cô không thuộc về anh. Chỉ cần cô hạnh phúc anh cũng thấy mãn nguyện rồi.

Thứ đầu tiên cô cảm nhận được khi tỉnh dậy là đau đầu kinh khủng, cổ mở mắt cô nhìn căn phòng mình đang

nằm, 1 không gian quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ, vậy là cô đã thực sự trở lại, tất cả mọi chuyện là thật hay chỉ là 1 giấc mơ dài mộng mị của cô mà thôi. Tất cả mọi thứ trong phòng đều giống hệt lúc cô ở đây, liệu có phải chỉ là ảo tưởng không? Cô vội chạy xuống nhà ăn, tất cả đều trống rỗng, không có anh, không có ai cả. Trái tim cô bỗng đập liên hồi, cô sợ hãi nhìn xung quanh cho tới khi bác Trương xuất hiện:

__Tiểu thư, không ngờ cô dậy sớm vậy, tôi sẽ cho người đưa bữa sáng lên.

Nói xong ông cũng mất hút sau cánh cửa bếp, cô vội nhìn lên đồng hồ, mới 6h thực sự sớm hơn mọi ngày có

lẽ..Nhưng từ có lẽ không kịp tồn tại trong tâm tria cô quá 3 giây thì 1 giọng nói làm cô giật mình:

_Sao lại đi chân đất thế kia?

Cô vội quay lại ,bắt gặp ánh nhìn lo lắng và 1 chút giận giữ của anh,vẫn ngây ngốc đứng nhìn anh như thể cô không nhận ra anh đã đến sát bên mình,đôi tay thon dài đưa lên vuốt nhẹ khuôn mặt cô,giọng nói ấm áp sát bên tai:

_Vẫn đau đầu sao? Lần sau không được uống rượu nghe chưa?

Là thật,tất cả là thật,mọi lo lắng bỗng chốc tan biến,nước mắt hạnh phúc rơi xuống cô vội ôm lấy anh,giấu khuôn mặt mình trong vòm ngực rộng lớn ấy.Anh sững sốt hỏi:

_Sao thế?

Lắc đầu lia lịa trong lòng anh , cô lên tiếng:

_Em cứ nghĩ tất cả chỉ là mơ,em sợ khi tỉnh dậy sẽ phải đối mặt với sự lạnh lùng xa cách của anh,giờ thì tốt rồi,em đang ôm anh và có thể cảm nhận được hơi ấm của anh.

Thân hình anh sững lại khi nghe lời nói ấy ,anh siết chặt lấy thân hình cô,giọng nói khàn ,trầm ấm cất lên:

_Xin lỗi!

Họ cứ ôm nhau như vậy cho tới khi 1 tiếng đổ vỡ làm cô phải ló mặt ra khỏi lồng ngực của anh.Người làm đang thu dọn bát đĩa bị rơi xuống sàn nhà,khuôn mặt cô gái xuất hiện 1 mảng ửng đỏ,nhận thấy ánh nhìn của 2 người trở lên lúng túng lạ thường:

_Thiếu gia,tiểu thư.em không biết 2 người

Nhìn khuôn mặt cô gái như có điều gì khó nói lắm,cô suy nghĩ 1 chút rồi bỗng đỏ bừng mặt đẩy anh ra,nãy giờ

họ ôm nhau quên cả trời đất,bị mọi người nhìn thấy mất mặt quá đi thôi.Nhưng ác mộng của cô còn khủng khiếp hơn nữa khi có 1 kẻ đang ung dung cầm điện thoại giơ lên nhảu nhử cười,trên màn hình loáng thoáng là

2 người nào đó đang ôm nhau.Nhưng cái kẻ cầm điện thoại còn kinh khủng hơn bức ảnh ấy,đó không phải ai khác mà là thiên tài Ngạo Thiên a.Nhảu nhử tiến vào cậu cười khanh khách:

_ Mới sáng sớm đã được rửa mặt thế này,ôi ,2 người làm em chảy máu mũi rồi này.

Trưng ra cái bộ mặt muốn ăn đập đó cậu vẫn nhảu nhử cười.Nhìn thấy mặt cô sắp bị chín tới nơi anh mới quắc

mắt nhìn cậu em họ yêu quý của mình làm nụ cười kia trở lên méo mó tội nghiệp.Cậu ủy khuất nhìn người bên

cạnh nói:

_Bằng ,ta bị bắt nạt như thế mà em không rủ chút lòng thương sao?

_Phiền phức

Trực tiếp ném ra 2 chữ rồi phũ phàng đi qua đi qua cậu , chị nở nụ cười với cô:

_Chào mừng em trở lại!

Và hôm nay cô lại được cảm nhận không khí đi học cùng chị Bằng ,hoàn toàn phớt lờ kẻ đang nhắng nhít đằng

sau.Như bị bỏ rơi cậu lên tiếng:

_Lăng Tuyết,anh đang nói chuyện với em đó!

Sau bao nỗ lực kéo áo,giật tóc cậu cũng nhận được cái nhìn tóe lửa của Tuyết,vội rút tay lại cậu nở 1 nụ cười

vô tội.

_Đã làm sếp tổng rồi còn mò đi học làm gì?

_Anh chỉ tới chơi thôi mà!

Lại vô tội trả lời.

_Anh bị ngốc à,muốn gặp Gia Hân của anh thì hẹn cô ấy ra,theo đuôi làm gì hả?

_Nhưng mà Hân phải đi học mà,anh hẹn hò với ai đây.

Lại ngây thơ tới vô tội trả lời.5 phút sau cánh cửa xe bật mở,1 người không thương tiếc bị ném ra ngoài

.Chiếc xe lao đi để lại 1 chàng trai đẹp như hoa nhảy loi choi trên đường,thật là 1 cảnh tượng phi thường thú

vị a.

Những ngày tháng này với cô thật sự rất vui vẻ ,cuộc sống như trở lại quỹ đạo vốn có của nó,nhưng từ hôm về tới nay số lần cô gặp anh vô cùng ít ỏi,chỉ vào các buổi tối anh mới gọi về hỏi han 1 ngày của cô ra sao,có chuyện gì không? và giục cô đi ngủ sớm.Nhiều đêm cô nhận thấy có người bên tới bên mình nhưng không tỉnh

dậy được.Anh luôn đi khi cô chưa thức dậy và trở về khi cô đã chìm sâu trong giấc ngủ,tất cả vì thời gian qua

anh vứt bỏ công việc để ở bên cô nên bây giờ nghe bác Trương nói công việc chất cao như núi.Cô thực sự thấy có lỗi a.Chính vì vậy hôm nay được nghỉ cả ngày cô đã dậy sớm vào bếp chuẩn bị kế hoạch của mình.Nhờ sự giúp đỡ của mọi người và cố gắng không mệt mỏi của cô nhà bếp trở lên hoang tàn sau 1 buổi sáng nhưng giờ phút này ,ngồi trên xe với bọc đồ ăn trong tay cô thấy hạnh phúc vô cùng.Sau khi đã đuổi khéo người lái xe về cô mới từ từ bước vào tòa nhà trước mặt.Lần trước tới đây trái tim cô từng róm máu nhưng giờ đây trái tim cô thật sự yên bình.Lần trước chưa nắm kỹ nên lần này cô nhất định phải quan sát cho đã mắt.Và sau 1 hồi xem xét cô đưa ra 1 kết luận,không hiểu đây là công ty hay là câu lạc bộ người mẫu

nữa a,các mỹ nam và mỹ nhân đều đi tới đi lui,không phải xinh đẹp động lòng người cũng là xinh xắn,thanh tú,quyến rũ.Vẫn ôm bọc đồ khư khư trong tay ,cô nhận được nhiều ánh mắt tò mò của các nhân viên,trong mắt họ là 1 cô gái xinh đẹp đang giữ đồ như sợ bị giật mất kia.Khi tới thang máy cô mới sực nhớ ra 1 điều,cô không biết phòng anh ở đâu,vội móc điện thoại ra cô đen mặt nhìn tài khoản của mình,hôm qua mới buồn điện thoại với Gia Hân quên chưa nạp tiền.Đúng lúc này 1 cô gái cũng bước vào thang máy,cô vội hỏi:

_Xin lỗi!

Người đó quay lại nhìn cô,cô giật mình khi nhận ra là ai,cứ nhiên là Thẩm Thanh a,đại minh tinh sao lại xuất hiện

ở nơi này,chẳng lẽ công ty này cũng là công ty giải trí sao? Nhận ra cô Thẩm Thanh bỗng cau mày lên giọng:

_Lăng Tuyết!

Nhìn người trước mặt cô khẽ nhú mào, thái độ này là sao, ghen tỵ sao, ngày đó bị Lãnh từ chối thẳng thừng vẫn

còn ảm ức muốn tìm cô tính sổ sao?

__Cô làm cái quái gì ở đây?

Thẩm Thanh kiêu ngạo lên tiếng.

__Tôi làm gì cũng không cần chị quan tâm.

Nhìn bọc đồ trên tay cô, Thẩm Thanh khẽ nhếch môi:

__Đưa cơm sao? Giờ cô là nhân viên chạy việc sao?

__Tôi không có gì để nói với cô cả!

Tuyệt cảm thấy bức mình thực sự, người trước mặt như cổ tình hạ thấp cô thì phải. Đúng lúc này thang máy mở ra, 1 nhân viên bước vào hoàn toàn dừng đứng trước sự xuất hiện của Thẩm Thanh. Đường như sự có mặt của người lạ làm Thẩm Thanh tìm lại dáng vẻ đài các của mình, cô ta đứng thẳng người quay lưng lại với

Tuyệt. Thấy thế cô cũng không thềm đôi co nữa, khẽ chạm vào người trước mặt:

__Xin lỗi.

Cô gái quay sang nhìn cô rất thân thiện:

__Có chuyện gì sao?

__Cô có thể cho tôi biết phòng của tổng giám đốc Dương Lãnh ở đâu không?

Cô gái kia đưa mắt sang nhìn Thẩm Thanh đang tròn mắt ra nhìn cô rồi mới hỏi lại:

__Cô tìm Dương tổng làm gì?

Giờ thứ đang cầm trên tay lên cô nói:

__Tôi đưa cơm từ nhà tới cho anh ấy!

__Việc này luôn là lái xe làm sao hôm nay lại?

__Anh ấy có việc bận lên tôi tới thay.

Cô gái khẽ gật đầu rồi liếc nhanh con số trên thang máy rồi nói:

__Đây là tầng làm việc của Dương tổng.

Cửa thang máy mở ra, cô vội cảm ơn rồi bước ra nhưng chưa đi được 3 bước đã bị 1 bàn tay kéo lại:

__Cô tìm Dương Lãnh làm gì?

Câu có gỡ bộ móng vuốt trên tay mình ra cô lạnh lùng:

__Việc gì không liên quan tới cô, và tôi nhớ không lầm thì chúng ta đâu có thân thiết tới mức tôi phải nói mọi

chuyện tôi muốn làm cho cô.

Nói rồi cô bước đi mà không để ý về mặt tức tối của Thẩm Thanh, bước tới bàn thư ký cô nói:

__Xin lỗi, tôi có thể gặp Lãnh được không?

Đường như ngạc nhiên trước tiếng gọi thân mật của cô mà thư ký mở tròn mắt ra nhìn cô. Nhìn cô 1 lúc rồi nói:

__Cô có hẹn trước không?

Tuyết lắc đầu, đang định mở miệng thì giọng nói nhừ nhựt của ai đó xen vào:

_Tôi muốn gặp Dương Lãnh.

_Cô Thẩm Thanh, tổng giám đốc không muốn gặp cô, xin cô về cho.

_Vậy bảo anh ta tôi sẽ đợi cho tới lúc anh ta ra gặp tôi.

_Tùy cô.

Nghe cuộc hội thoại này cô bỗng thấy có hỏa trên đầu, vậy là thời gian qua cô ta luôn muốn tiếp cận Lãnh của cô, thực là mặt dày quá mức, cũng may là anh không muốn gặp cô ta a. Hạ đi ngọn lửa đang nhen nhóm cô lấy lại sự chú ý của người thư ký:

_Chị ơi!

Lúc này người thư ký mới sực nhớ tới cô, quay sang lạnh lùng nói:

_Xin lỗi, nếu không hẹn trước thì

Nhưng ngay lập tức người thư ký á khẩu tròn tròn mắt nhìn cô hồi sau mới lắp bắp:

_Cô là cái cô gái kia..

_Cô gái kia?

_Là người Hàn thiếu gia và Băng tiểu thư đưa tới?

Cô vội gật đầu, vẻ mặt người thư ký càng trở lên xanh xao hơn, nuốt nước bọt cô ta vẫn còn nhớ ngày hôm đó a, thật là đáng sợ mà. Vội nhắc điện thoại lên cô ta bấm nút gọi rồi hỏi cô:

_Xin lỗi nhưng danh xưng của cô là?

_Tôi là Lăng Tuyết.

Cô ta khẽ gật đầu rồi cung kính nói với kẻ ở đầu dây bên kia:

_Tổng giám đốc.

_Chuyện gì?

Tiếng của anh vang lên qua loa ngoài đầy uy quyền và vô cùng lạnh lẽo, chính cô cũng thấy rùng mình đôi chút chứ đừng nói cô thư ký kia, chắc tim phải tốt lắm mới làm việc cho anh được, cô bỗng cảm phục cô gái này

kính khứng.

_Có 1 cô gái muốn gặp ngài?

_Không gặp.

Trực tiếp ném ra 2 chữ, dường như anh muốn cúp điện thoại, cô vội nói chen vào:

_Lãnh!

Trong phòng anh đang bù đầu với công việc dồn lại trong 1 tháng qua, hơn nữa dạo này không được gặp cô càng làm tâm trạng của anh trở lên xấu đi vài phần chính vì vậy khi nghe có người muốn gặp mình anh biết đó

là ai, chỉ muốn cho Thẩm Thanh 1 viên kẹo đồng cho rảnh nợ nhưng ngay khi anh muốn cúp máy thì 1 tiếng gọi ở đầu dây bên kia làm trái tim đập lệch nhịp. Là Tuyết. Nhưng cô ấy đâu có thể ở đây, anh nghi hoặc hỏi lại:

_Ai?

Thư ký vội lên tiếng:

_Cô ấy nói mình là Lăng Tuyết.

Thực sự là anh không nghe nhầm a, anh bồn thần 1 lúc như bị mất hồn, bỗng tiếng đổ vỡ ở đầu dây bên kia làm anh hoảng hốt. Nhanh chóng tiến lại cửa, điều đầu tiên đập vào mắt anh là má trái của cô ửng đỏ, cánh tay Thẩm Thanh vẫn giơ lên cao như muốn tiếp tục, mắt anh mờ đục hẳn đi, anh gằn giọng:

_Thẩm Thanh, tôi sẽ giết cô!

32. Chương 32: Chương 32

Thẩm Thanh run sợ trước cái nhìn như tu la của anh, tay cô ta run rẩy trên không trung từ từ hạ xuống, vẻ mặt của người thư ký chỉ còn sự hãi hùng và ngạc nhiên, nhưng người duy nhất anh muốn nhìn là cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lên vì cái tát bất ngờ kia, nếu không phải lo lắng giữ cho hộp cơm không bị rơi thì cô

đã không bất cẩn để bị thương như vậy, ánh mắt khế lóe lên chút sát khí nhưng nhìn thấy sự lo lắng và tức giận trên gương mặt anh bỗng nhiên tâm trạng của cô tốt hẳn lên. Tiến lại gần anh xót xa vuốt nhẹ lên má cô

khẽ hỏi:

_Không sao chứ?

Cô nắm lấy bàn tay anh áp lên má mình trả lời:

_Không sao cả!

Kéo cô về cạnh mình anh mới đưa mắt nhìn kẻ còn đang ngu ngốc ngăn người nhìn họ, giọng nói của anh vang lên thay đổi 180 độ so với lúc trước:

_Đừng trách tôi ác với cô!

Chỉ 1 câu ngắn gọn nhưng cũng làm Thẩm Thanh nổi hết cả da gà, cô ta cố lấy lại bình tĩnh nói:

_Sao anh có thể đối xử với em như thế? Cô ta hơn em ở điểm gì?

_Đừng đặt cô bên cạnh Tuyết, dơ bẩn.

_Anh

_Cút!

Lần này cô cũng cảm thấy hàn khí đang bao quanh khu vực này a, nhưng nhìn bộ mặt tái nhợt của Thẩm Thanh cô cũng không nỡ ngăn anh lại, ai bảo cô ta dám tát cô, từ lúc sinh ra tới giờ cô ta là kẻ đầu tiên dám làm việc đó.

Dường như chút thông minh còn lại bỗng xuất hiện, Thẩm Thanh vội quay người bỏ đi, dáng đi vội vàng như bị

ma đuổi. Trực tiếp ném cho thư ký ánh mắt khiển trách anh đưa cô vào phòng làm việc của mình. Không gian

trong căn phòng này cũng không khác phòng làm việc ở nhà là mấy. Vẫn là màu đen chủ đạo, căn phòng mang chút âm u và lạnh lẽo khó tả. Ánh mắt cô chuyển tới bàn làm việc của anh, nơi đó sổ sách chất đầy bàn, cô khẽ nhíu mày hỏi anh:

__Tất cả những thứ này đều phải đọc hết sao?

Đặt hộp cơm xuống bàn tiếp khách, anh khẽ gạt đầu rồi ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh. Vừa ngồi xuống cô đã bị anh kiềm chặt trong đôi tay của mình, tham lam hít lấy mùi hương trên người cô anh cọ nhẹ cảm mình

lên vai cô, Tuyết cũng mỉm cười đáp lại cái ôm vội vã của anh. Cả tuần này không ngửi thấy hương bạc hà này cũng thật nhớ quá đi thôi. Cô chủ động hôn anh lần đầu tiên, đôi môi hồng miết nhẹ lên làn môi mỏng đầy

gợi cảm của anh, những nhớ nhung, lo lắng thể hiện hết qua nụ hôn này, không mạnh mẽ kịch liệt, chỉ nhẹ nhàng sâu lắng. Anh cũng nhắm mắt cảm thụ nơi bờ môi 2 người giao nhau, sự ngọt ngào lan tỏa trong vòm miệng, những mệt mỏi tan biến hết, anh khao khát ôm chặt lấy cô đáp trả lại nụ hôn ấy. Luyến tiếc trả lại không khí cho cô anh trách:

__Sao lại để mình bị thương như thế?

__Em xin lỗi!

__Lần sau mà như thế thì ở nhà nghe chưa?

Bật cười trước lời đe dọa của anh, cô đánh trống lảng:

__Chắc anh cũng đói lắm rồi, em đưa cơm tới đây.

Vừa nói cô vừa tháo lớp giấy gói bên ngoài ra, cẩn thận đặt từng món ăn lên bàn, nhìn thấy anh vẫn bất động nhìn mình cô giục:

__Anh mau ăn đi!

Mắt anh đưa xuống các món ăn trên bàn rồi lại nhìn cô, đây toàn là những món ăn anh thích nhưng cách trang trí không đẹp mắt như mọi lần, ngạc nhiên anh hỏi:

__Không phải em làm chứ?

Má cô còn đỏ hơn lúc trước, cúi đầu tránh ánh mắt nóng bỏng của anh cô nói:

__Có thể không ngon nhưng em đã cố hết sức rồi!

Nghe thế môi anh nở 1 nụ cười thỏa mãn, cầm đũa thưởng thức bữa ăn do chính tay cô làm anh thấy ngon tuyệt. Vui vẻ nhìn anh ăn uống ngon lành cô thấy hạnh phúc thật sự. Sau khi đã làm đầy bao tử, tâm trạng của anh càng trở lên tốt hơn. Vì lời nói của anh mà cô đồng ý buổi chiều ở lại và đó là 1 sự lựa chọn sáng suốt

a. Lúc này đây cô đang chống cằm nhìn anh như bị thôi miên, cô biết Lãnh của cô đẹp trai nhưng không ngờ khi làm việc anh lại càng thêm quyến rũ tới mê người. Áo vest đã được cởi ra, tay áo sơ mi đen được xắn lên quá khuỷu tay, cơ bắp rắn chắc hiện lên rõ ràng càng làm anh thêm phần hấp dẫn ánh mắt người khác. Cảm nhận ánh mắt ai đó đang nhìn mình anh quay sang cười nhẹ với cô, dưới cái nắng nhạt của buổi chiều thì khung

cảnh này thực sự là tuyệt tác khiến 2 má cô đỏ bừng bừng, đập nhẹ đầu xuống bàn cô tự trách cái tính hám sắc của mình. Nhận thấy có người đang vuốt tóc mình, cô ngẩng lên bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh:

__Buồn chán sao?

__Không có!

_Đi thôi.

_Đi đâu? Anh xong việc rồi sao?

Không trả lời cô anh chỉ mặc vào áo vest rồi đưa cô ra khỏi phòng. Dọc đường ra khỏi tòa nhà họ nhận được ánh mắt tò mò có, ngạc nhiên có, ghen tỵ có, hâm mộ có của nhân viên trong công ty. Đặc biệt cô được chú ý hơn cả vì ngoài vẻ đẹp không cần bàn cãi thì cô còn đang tay trong tay với vị boss nổi tiếng đẹp trai lạnh lùng

trên thương trường a. Thấy người bên cạnh đang nép sát vào mình anh đưa mắt nhìn toàn bộ đại sảnh và ngay lập tức mọi người lại chăm chú vào công việc của mình. Ngồi trong xe cô vẫn thắc mắc trước nơi mà anh

muốn đưa cô tới, sau 1 hồi tò mò cô mới hỏi anh:

_Chúng ta đi đâu thế?

_Rồi sẽ biết!

_Nói cho em biết đi mà!

Sau 1 hồi bị cô dùng mỹ nhân kế anh mới bắt lực khai báo:

_Hẹn hò.

_Hẹn hò?

Cô thực nghi tai mình có vấn đề nhưng trái tim vẫn trở lên khó kiểm soát a.

Hít thở bầu không khí trong lành, cô quay sang anh mỉm cười:

_Không ngờ anh cũng thích biển!

_Ừm.

Tựa cằm lên vai cô anh khẽ trả lời, vòng tay ôm lấy cô vào lòng, khẽ nhắm mắt lại anh cảm nhận hạnh phúc bình dị này. Bỗng cô bật cười:

_Đây là kiểu hẹn hò của anh à?

_Ừ, lần đầu tiên!

_Cũng thật khác người a!

Anh xoay cô lại đối mặt với mình:

_Như thế nào mới là đúng?

_Bình thường là họ sẽ đi chơi, xem phim hay ăn uống đó.

_Em muốn thế?

Nhìn khuôn mặt có chút lo lắng của anh cô cười nhẹ, vòng tay qua anh cô thầm thì:

_Không, chỉ cần ở bên anh đi đâu em cũng vui.

Thân hình anh chợt sững lại rồi đáp trả vòng tay của cô, anh lùa những ngón tay dài của mình vào làn tóc mềm mại của cô, khẽ hôn lên đó anh nói:

_Cảm ơn em, cảm ơn vì em đã xuất hiện trong cuộc đời anh!

Không trả lời anh, cô chỉ mỉm cười trong vòng tay của người cô yêu. Nắng và gió cùng hòa quện, tình yêu ấy cũng trở lên tuyệt diệu hơn.

Andy siết chặt tờ giấy trong tay mình, ánh mắt trở lên vô cùng đáng sợ. Nhìn người vẫn 1 mực cúi đầu kia

gần giọng:

_Chuyển kế hoạch.

_Thiếu gia?

_Bắt Lăng Tuyết cho ta!

_Vâng.

Thân ảnh không tiếng động rời phòng, lúc này vẻ mặt hắn càng trở lên khó coi hơn. Thế lực Hắc Long càng trở

lên đáng sợ hơn trước, mọi đồng minh của hắn đều bị tiêu diệt hoặc bị Dương Lãnh làm cho sợ chết khiếp mà

với thế lực của hắn bây giờ đối đầu trực tiếp với Hắc Long chỉ là trứng chọi đá. Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này

cơ hội thắng của hắn càng trở lên mong manh. Chết tiệt, cũng chỉ vì Dạ Lôi, có nằm mơ hắn cũng chưa bao giờ

nghĩ tới chúng lại hợp tác với nhau. Nhìn 2 tấm hình trước mặt, đó là cùng 1 cô gái nhưng 2 người đàn ông lại

khác nhau hẳn gần giọng:

_Lăng Tuyết, tất cả chỉ tại cô, đừng trách tôi ác.

Dù câu nói tràn ngập sát khí nhưng trong đó xen lẫn sự day dứt khó tả, hắn không thể phủ nhận bản thân mình cũng không thể làm ngơ trước cô gái này nhưng sự nghiệp vẫn là tất cả, tình cảm đối với hắn chỉ là 1 thứ

xa xỉ. Mọi thứ trong kế hoạch của hắn đã bị cô làm đổ bể, sự trả thù tàn nhẫn hắn âm mưu chỉ vì cô mà không

thành, hắn không can tâm.

Bữa cơm tối nay trở lên ồn ào tới bất ngờ, đơn giản vì có 2 vị khách tới ghé thăm bất ngờ, vị khách đầu tiên thì

cô không ngạc nhiên nhưng người thứ 2 lại làm cô không khỏi tò mò. Chỉ có 1 người sung sướng tới mức không

khép miệng lại được đó là Ngạo Thiên vì đơn giản 2 vị khách tới dùng bữa là Gia Hân và anh Bảo. Hai kẻ kia

tình cảm với nhau tới mức nào thì mọi người đều biết vì vậy cứ trực tiếp lờ đi cho xong, ngoài việc gấp đồ ăn cho Lãnh thì cô cũng tò mò về anh Bảo, từ trước tới nay việc anh ăn ngoài là chuyện xưa nay hiếm gặp, chỉ có

những lúc cả gia đình tới nhà cô chơi anh mới ở lại dùng bữa còn lại anh sẽ về nhà cùng gia đình, thế mà cư nhiên hôm nay anh lại tới đây làm khách. Thấy ánh mắt tò mò của cô anh hỏi:

_Em có điều gì muốn hỏi sao?

_Hai bác không có nhà à?

_Có. Em muốn gặp ba má anh?

_Dạ không, anh ăn cơm đi.

Cô vẫn trung thành gấp thức ăn cho Lãnh,thỉnh thoảng Lãnh cùng anh Bảo nói về chuyện công việc,cô chỉ im

lặng lắng nghe.Khi bữa ăn đã qua 1 nửa thì 1 người xuất hiện tham gia cùng.Bằng khẽ giật mình khi nhìn thấy

những vị khách trên ghế nhưng chị nhanh chóng lấy lại sự lạnh lùng của mình.Ngồi xuống đối diện với anh Bảo,Bằng như không để ý tới ai từ từ thưởng thức bữa tối.Nhưng điều làm cô chú ý là thái độ của anh Bảo từ

lúc chọ Bằng bước vào,đó là sự mong chờ sau đó là hụt hẫng,ánh mắt anh nhìn hơi thực sự khác lạ điều này làm cô chú ý.Nhưng thời gian sau đó họ nói chuyện rất xã giao nên cô không để ý tới nữa.Sau khi đã tiễn 2 vị

khách về anh đưa cô ra vườn sau,cùng ngồi xuống thăm cỏ tay anh nghịch những sợi tóc bay loạn của cô.Bỗng anh lên tiếng:

__Mai em không bận gì đúng không?

__Vâng.

__Vậy tối mai cùng anh đi tới đây!

Biết anh sẽ không nói nữa cô im lặng gật đầu,mong chờ tới tối mai.

Cuối cùng thì cô cũng đang ngồi trong xe của anh,xe dừng trước 1 tiệm thời trang làm cô sửng sốt,không phải anh đưa cô đi mua sắm chứ? Không khả thi chút nào.2 người cùng bước vào trong,nhân viên như đã đợi

sẵn cúi chào họ,anh nói:

__Xong chưa?

__Thiếu gia,xong rồi ạ!

Anh quay sang cô giải thích:

__Tối nay có tiệc giữa các CEO anh muốn em đi cùng.

Mở to mắt nhìn anh cô ngạc nhiên,anh chuẩn bị mọi thứ mà không cho cô hay,gương mặt xị xuống cô nói:

__Em đâu có đồng ý!

Lần này tới lượt anh ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại phong độ của mình anh ghé sát tai cô nói,hơi thở

nam tính của anh làm cô đỏ cả mặt:

__Thật sao?

Xấu hổ tới mức đỏ mặt ,cô chỉ còn biết giấu mặt vào 2 bàn tay mình,anh bật cười trước hành động đó rồi nói:

__Chuẩn bị cho cô ấy.

Sau đó cô được mấy nhân viên nữ trang điểm làm tóc,thay váy dạ hội,đủ kiểu hành xác a.Sau n công đoạn cô cũng được buông thả trong ánh mắt ngó ngàng của các nhân viên.1 người trầm trồ:

__Tiểu thư thực xinh đẹp?

__Cảm ơn chị.

Nở 1 nụ cười e thẹn cô càng làm nhân viên trang điểm thêm nóng mặt,vị này họ nhìn còn mê chứ đừng nói gì

thiếu gia. Này nè khuôn mặt hoàn hảo tới từng chi tiết, khi trang điểm lên càng thêm tươi sáng tự nhiên, thân hình không nóng bỏng như mấy siêu mẫu nhưng cũng rất hấp dẫn ánh mắt phái mạnh a. Nhìn mình trong gương cô cũng ngạc nhiên không kém. Bộ váy trắng tuyệt đẹp, dài sát đất, thiết kế lộ ra đôi vai trắng nõn nà, gợi cảm. Mái tóc được vấn lên cao khoe ra khuôn mặt đẹp không tì vết. Thực khiến người ta không khỏi mê

luyến. Bước ra ngoài cô tìm kiếm anh, ngay sau đó trái tim cô bỗng đập mạnh kinh khủng, anh đứng đó trong bộ vest đen lịch lãm, thân hình 1m89 rất đáng ngưỡng mộ, gương mặt góc cạnh đẹp tới tội lỗi, cô ngây ngốc nhìn anh mà không biết người đối diện cũng đang si mê nhìn mình. Cho tới khi tài xế ho khan 1 tiếng anh mới

giật mình lên tiếng:

__Em đẹp quá!

__Anh cũng vậy.

Nhờ đôi giày cao gót mà khi đứng cạnh anh cô không thấy tự ti quá về chiều cao của mình mặc dù cô cao tới

1m70 a. Khoác lấy cánh tay anh cô bước ra xe. Trên xe anh vẫn không rời mắt khỏi cô làm cô càng thêm lúng túng. Bỗng anh thở dài 1 hơi, cô ngạc nhiên:

__Có chuyện gì sao?

__Anh thực không muốn để ai thấy bộ dạng xinh đẹp của em, thực muốn nhốt em trong nhà thôi.

Má cô càng thêm ửng đỏ, mê động lòng người.

33. Chương 33: Chương 33

Anh đỡ cô bước ra, lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ. Chàng trai mang 1 nét đẹp thần thánh với khí chất lạnh lùng cao ngạo, cô gái bên cạnh như 1 tiên nữ đẹp tới động lòng người, họ đi cạnh nhau làm mọi thứ phải lu mờ, đúng là 1 cặp trai tài gái sắc. Vào tới sảnh chính cô mới thở khè, anh quay sang nhìn cô nhíu mày:

__Sao thế?

__Em thấy không được tự nhiên lắm.

__Đừng lo, có anh ở đây rồi.

Cô nhẹ gạt đầu rồi đưa mắt nhìn khắp căn phòng rộng lớn toàn người là người trước mặt. Bỗng 1 thân ảnh làm cô phải chú ý, đó chính là Gia Hân. Cô vội kéo anh đi tới đó, gương mặt sáng bừng lên:

__Hân.

__Tuyệt.

Cô gái mặc bộ váy thiên thanh với gương mặt đẹp tuyệt quay lại sững sờ nhìn họ, bên cạnh Ngạo Thiên cùng anh Bảo cũng mở to mắt nhìn Lãnh. Cư nhiên vị tổng tài hôm nay dẫn Tuyết tới dự tiệc, đúng là chuyện trăm năm mới có 1 lần. Nhìn thấy mọi người Lãnh gạt đầu 1 cái thay cho lời chào, còn Ngạo Thiên thì nhìn chằm chằm rồi thốt lên:

__Anh,sao anh lại ở đây?

Như nhận ra câu hỏi của mình hơi ngu cậu vội im bặt,anh nhìn cậu khinh bỉ không trả lời.3 người họ bắt tiếp chuyện với các CEO khác nên cô và Hân kiếm có một lẩn ra 1 chỗ nói chuyện.Vừa tiếp chuyện với các lãnh đạo khác 2 vị sếp tổng lại thỉnh thoảng đưa mắt nhìn bảo bối của mình,đôi lúc chỉ muốn vứt ngay những người trước mặt đi để tới chỗ thiên thần của mình a.Dường như 2 cô gái này quá tỏa sáng làm ấy vị giám đốc trẻ không khỏi liếc nhìn.2 người đang say sưa trò chuyện thì 1 giọng nói làm họ phải chú ý.

__Xin lỗi,tôi có thể ngồi đây không?

Ngước mắt lên là 1 chàng trai trẻ,đẹp trai,lịch lãm,cô nhìn sang Hân lúng túng,ngay khi 2 người chưa kịp trả lời thì 1 giọng nói đã cất lên:

__Tất nhiên rồi Hảo tổng.

Quay sang nhìn là khuôn mặt trầm của Ngạo Thiên,cô vội nhìn anh ở phía xa,đôi mắt đen kìa tuyệt đối là sát khí a.Nhận thấy anh đang ra hiệu ình cô vội nói:

__Mình ra đây chút.

Nói rồi cô đi tới trước mặt anh,ái ngại cười lấy lòng,thực là ghen cũng làm người khác đứng tim.Anh nhìn cô nói khẽ:

__Lần sai sẽ không cho em đi đâu nữa.

Cô e dè nhìn anh rồi nhìn về phía Hân,ai đó cũng đang bị người ta ôm chặt trong lòng a.Anh Bảo khẽ cười:

__2 người thật là ,làm 2 đứa em gái của tôi không dám nói chuyện với ai nữa.

Nghe thế má cô càng thêm hồng hơn.Lần sau nhất định sẽ không đi cùng anh nữa,lần nào cũng bị kẻ khác làm mất hứng.

Trở về nhà cô chỉ kịp tắm rửa rồi leo lên giường ngủ luôn ,chẳng kịp chờ nụ hôn chúc ngủ ngon của anh.Hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô anh nói:

__Dễ thương thật đấy.

Nở 1 nụ cười gian xảo anh nằm luôn xuống cạnh cô,vòng tay ôm lấy thân ảnh nhỏ bé kia anh từ từ chìm vào giấc ngủ.Còn cô như con mèo nhỏ yên vị trong lòng anh.

Tiếng chuông báo thức kéo cô từ trong mơ tỉnh dậy,đang định ngồi lên thì cô cảm thấy 1 vòng tay ôm chặt lấy mình,nhìn xuống cô muốn chết ngay lập tức,anh đang mở mắt nhìn bộ dáng ngái ngủ của cô.Lấp bắp cô hỏi:

__Sao anh lại ở đây?

Anh cười cười nhìn cô:

__Mau xuống ăn sáng đi không muộn học.

Lờ đi câu hỏi của cô , anh hôn nhẹ lên môi cô rồi bước ra khỏi phòng để lại 1 kẻ hóa đá trên giường.Sực nhớ ra buổi học cô vội vào nhà tắm rồi lao nhanh xuống phòng ăn,nhìn bộ mặt hờn hờ của anh mà cô muốn độn thổ.Ăn vội bữa sáng cô leo lên xe ngay mà không dám nhìn

anh,anh bật cười trước dáng chạy của cô,nhưng khi nhìn chiếc xe lăn bánh trái tim anh bỗng thấy lo lắng.

Hôm nay chỉ có cô và chị Băng đi học nên không khí yên tĩnh hơn mọi ngày.Chị Băng khéo léo đỗ xe vào vị trí quen thuộc thường ngày nhưng họ vừa định bước ra khỏi xe thì 1 giọng nói phát ra từ radio trong xe:

_Không muốn chết thì ngồi im .

Cô sững sờ nhìn chị Băng chỉ thấy khuôn mặt chị bỗng trở lên căng thẳng tột độ,tay chị lần sang khẩu súng ,giọng nói lại cất lên:

_Cô em ngoan ngoãn ngồi im đi,chỉ cần bóp cò 1 cái là cô em sẽ xuống đất gập diêm vương ngay đó.Từ từ xuống xe ,đi tới chiếc xe màu đỏ kia và lên đó.

Chị Băng khẽ liếc nhìn xung quang rồi mắt chị bỗng se lại nhìn về phía tòa nhà đối diện, trên mái là 2 kẻ bắn tỉa.Chị bỗng than 1 tiếng,hôm nay bang có việc nên chị đã chủ quan không cho bố trí bảo vệ quanh trường,không ngờ chúng lại đánh hơi nhanh như vậy.Cô cũng biết mình không thể chạy thoát được,tay khẽ lần vào chiếc cặp để trước mặt bấm vào phím gọi cho anh,nhưng chưa kịp ấn bàn phím thì giọng nói cộc nhủ lại vang lên:

_Tất nhiên bọn này biết sóng điện thoại sẽ được hoạt động cùng với ngón tay bóp cò của bọn này,vì vậy đừng ngu mà gọi cho ai.

Gương mặt cô trở lên khó coi hơn,khẽ liếc nhìn chị Băng cô vẫn tìm chiếc điện thoại của mình,tháo thẻ nhớ ra cô nắm chặt trong tay rồi gật đầu với chị 1 cái.Cúi người xuống cô vội nhét thẻ nhớ vào trong đôi giày cổ cao của mình rồi từ từ bước xuống xe tiến lại chiếc xe mà chúng yêu cầu.

Vừa bước vào xe đã có 2 họng súng yên vị trên đầu cô và chị,cô thấy thực sự ngạc nhiên vì thái độ dửng dưng lạnh lùng của mình trong giờ phút này.Nếu là trước đây có lẽ cô đã sợ tới bật khóc nhưng giờ phút này nỗi ợ trong cô như không tồn tại,chỉ còn lại sự khinh thường trong đôi mắt cao ngạo.Khẽ liếc nhìn sang chị Băng cô mím môi,chị lắc đầu cảnh cáo cô,nếu giờ mà hành động thì chỉ có chết,không thể đùa với bọn dùng súng tĩa được.Cô thu lại ánh nhìn của mình yên vị ngồi oqr ghế sau cùng chị Băng.Bỗng cô bật cười nhẹ làm kẻ cầm súng phải chú ý,liếc người đang dí súng vào đầu mình cô vẫn giữ nụ cười mê hồn của mình,kẻ đó sững sờ nhìn cô nhưng không dám lên tiếng.Cô gái này theo chúng rất ngây thơ trong sáng không ngờ lại tồn tại khí chất đáng sợ này làm người ta không lạnh mà run.Đoạn đường tiếp theo cô hoàn toàn bị che mất đôi mắt của mình cho tới khi xe dừng lại cô mới thấy lại ánh sáng.Trước mặt là 1 bãi đất trống,bên trái là 1 con đường mòn nhỏ nhưng ngay phía trên là 1 ngôi biệt thự cổ kính dường như đã để không lâu lắm rồi.Khoảng 10 người xuất hiện để hộ tống 2 người,bắt gập ánh mắt của chị Băng cô nhanh như cắt xoay người thoát khỏi sự kim kẹp của 2 gã hộ pháp.Chùy thủ được rút ra khỏi giấy,mọi bài học trước đây đều được cô thực hiện 1 cách hoàn hảo,cô cũng không ngờ võ học của mình tiến bộ tới mức

này.Hạ xong 3 kẻ cô bỗng thấy im ắng lạ thường,quay lại nhìn chị Bằng thì đôi mắt cô sững sờ,những kẻ kia tuyệt đối không phải hạng tầm thường thế mà chị giải quyết trong chớp mắt không những thế không ai còn sống cả.Cô chỉ dám làm họ mất khả năng chiến đấu chứ giết người thì chưa từng.Chưa kịp nói gì thì 3 tiếng kêu thảm thiết vang lên,toàn bộ những kẻ có mặt đều xuống gập diêm vương,đưa đôi tay chưa nhuộm máu kéo lấy cô chị lạnh lùng:

__Đi.

Nhưng họ còn chưa vào tới xe thì 1 giọng cười vang lên làm họ phải cảnh giác dừng lại.Từ khu rừng kia phải gần trăm người đang chĩa súng vào 2 người họ,cô khẽ hít 1ngụm khí lạnh,nếu chúng cùng nổ súng thì cô và chị thật thảm a.Đưa mắt nhìn kẻ đang ngạo nghễ cười kia cô giật mình:

__Andy?

__Cảm ơn em đã nhớ tên tôi,nhưng có vẻ như tôi đánh giá em hơi thấp.Đàn bà bên cạnh Dương Lân quả là không tầm thường.

Vừa nói hần vừa đưa mắt nhìn khuôn mặt ngập tràn sát khí của Bằng.Cô sẵn giọng hỏi:

__Anh muốn gì?

Vẫn giữ nụ cười cợt nhả trên môi hần nói:

__Chỉ là muốn mời 2 người tới chơi thôi.

Nhìn bộ mặt tươi cười kia cô hận không đâm hần được,khinh bỉ liếc nhìn cô nói:

__Vậy thì xin lỗi,tôi không có nhã hứng.

Hần tiến lại gần nói to:

__Tôi mời em tới thì em phải tới,không cần em đồng ý hay không?

Cô nhìn hần trừng trừng không thềm trả lời,Andy tiến lại gần đưa tay nâng cằm cô lên,nhưng hành động đó chưa kịp xuất hiện thì 1 dòng máu ấm nóng đã rơi vào má cô.Andy khẽ gầm lên ôm bàn tay mình cảm phần nhìn chùy thủ còn dính máu của cô.Hần gầm lên:

__Lôi ả vào bên trong.

Cô và chị bị kéo không thương tiếc vào bên trong tòa lâu đài,cánh tay cô lê trên mặt đất tới rớm máu nhưng đôi môi vẫn mím chặt không hé 1 lời rên rỉ nào.2 người bị trói vào 2 cây cột đối diện nhau,cô nâng mắt nhìn khuôn mặt chị,trong đó không còn sát khí nữa chỉ có lo lắng và quan tâm,cô khẽ cười với chị nhưng nụ cười đó lại làm cho 1 kẻ ngẩn ngơ.Hần đưa bàn tay mình cho ả đứng gần đó chăm sóc nhưng ánh mắt vẫn chiếu thẳng vào cô,hần khẽ cau mày ,cô gái này khác hẳn lần trước gặp,nay trở lên gan góc và lạnh lùng tới đáng sợ.

Đang làm việc trong văn phòng bỗng anh cảm thấy nóng ruột tới khó chịu,nhấc máy lên anh kiên nhẫn nghe từng tiếng tút dài,cô không nghe máy,vội gọi cho đội vệ sĩ anh nhận được tin hôm nay chỉ có cô và Bằng tới trường.Anh nóng lòng kêu người tới trường tìm cô nhưng sau 20 phút đợi chờ anh nhận được tin 2 người họ đã biến mất.Nỗi lo lắng,tức giận làm anh phát điên lên,phóng nhanh trên đường anh không còn quan tâm tới điều gì ngoài cô.1 kẻ như

Băng tuyết đối không có chuyện đi đâu mà không cho anh biết, xe và đồ đạc vẫn còn chứng tỏ họ đã gặp chuyện. Như sự nhớ ra điều gì đó anh gọi cho Ngạo Thiên:

_Tìm vị trí của Tuyết, chiếc thẻ nhớ của cô ấy có gắn máy theo dõi.

Đang ăn cơm cùng gia đình Hân, Ngạo Thiên ngạc nhiên hỏi lại:

_Có chuyện gì sao?

_2 người họ gặp chuyện rồi.

_Tuyết và Băng gặp chuyện sao?

_Nhanh lên.

Tức giận quát to anh tắt máy rồi phóng nhanh tới tổ chức. Vừa về tới lâu đài gương mặt lo lắng của Ngạo Thiên và Gia Bảo đã đập vào mắt, anh lạnh lùng:

_Tìm được chưa?

_Rồi.

_Ở đâu?

_Bìa rừng phía nam.

_Hành động.

Bước vào xe cùng Ngạo Thiên, gương mặt anh trở lên âm u tới đáng sợ, đôi mắt lạnh ngày nào giờ là vực thẳm không đáy. Tay anh khế siết chặt lại, nỗi sợ hãi đang gặm nhấm anh, nếu Tuyết có chuyện gì xảy ra anh tuyết đối sẽ không để kẻ nào sống yên. Toàn Hắc long bang trở lên náo loạn vì phu nhân của họ mất tích, thực ra mới được 2h a.

Cô thực muốn giết người khi nhìn đôi má sưng tấy của chị Băng nhưng chị vẫn giữ bộ mặt không cảm xúc nhìn chúng. Nhìn bộ mặt của Andy cô khinh bỉ:

_1 lũ đàn ông đi bắt nạt 2 cô gái không thấy nhục sao?

_ Em nghĩ sao?

Hắn tiến lại gần cô, đôi tay bẩn thỉu chạm vào má cô, quay đầu đi cô ghê tởm nhìn hắn, Andy tức giận tát mạnh vào má cô, vị máu tanh nồng dâng lên, cô thản nhiên liếc nhìn hắn:

_Người không xứng động vào ta?

1 cái tát như trời giáng làm cô chóng mặt, hắn hét vào mặt cô:

_Câm mồm.

Cô mỉm cười:

_Nói với hạng như người quả thật bản mồm.

_Đánh.

Ngay sau tiếng hét đó là từng sợi dây thừng quất vào cô đau rát, tiếng chị Băng gầm lên:

_Tao sẽ giết chúng mày.

Nhìn cảnh cô bị đánh như thế gương mặt chị trở lên đau đớn tột cùng, nước mắt bỗng lăn trên khuôn mặt lạnh lùng, cô nhìn thấy tất cả, dù như thế nào chị cũng không khóc nhưng nhìn thấy cô như vậy chị rơi lệ, lòng cô bỗng trở lên ảm áp hơn, sự đau đớn về thể xác cũng trở lên mơ

hồ hơn. Tưởng chừng như máu đã thấm ướt áo cô thì sợi dây trói sau lưng bị ai đó tháo ra, cô ngã trên sàn nhà lạnh lẽo, tiếng cười từ trên vọng xuống:

_Ngoan ngoãn 1 chút thì đâu có khổ như vậy.

Cô cố mở mắt nhìn kẻ đang nở nụ cười chua xót với cô:

_Đồ khốn. Tại sao?

_Vì cô là đàn bà của Dương Lãnh. Hắn đã hủy hoại gia tộc ta, ta sẽ làm hắn sống không được chết không yên?

Bỗng chị Băng nghi ngờ lên tiếng:

_Người là người Trần gia?

_Chính xác.

_Khốn khiếp.

Buông ra 2 từ, ánh mắt Băng trở lên lạnh lẽo cực điểm, nếu hắn là người Trần gia thì cơ hội sống của 2 người họ là rất thấp. Chị lên tiếng:

_Ta mới là người của Hắc long, cô ấy không liên quan.

Nhưng Andy dường như không muốn nghe, hắn vẫn nhìn cô không chớp mắt, cô khó chịu cùng cảm phần nhìn hắn. Bỗng hắn cười như điên rồi nhìn cô nói:

_Ta không biết mùi vị đàn bà của Dương Lãnh sẽ như thế nào? Liệu hắn có còn yêu cô như trước không nếu biết cô là người của ta.

Câu nói như tiếng sét ngang tai làm cô sợ hãi mà lùi lại, ánh mắt nhìn hắn thù ghét:

_Bỉ ổi.

_Ha ha cứ **** đi rồi cô em sẽ không nghĩ thế đâu.

Nói rồi hắn bóp mạnh cằm cô đút vào miệng cô 1 viên thuốc, sau khi đảm bảo cô đã nuốt xuống hắn mới bỏ tay ra. Cô sợ hãi nhìn hắn:

_Người cho ta uống gì?

_Chỉ là 1 chút thuốc kích thích thôi. Ngày mai khi Dương Lãnh nhìn thấy người con gái hắn yêu khao khát ta thì thế nào nhỉ?

Gương mặt cô trở lên sợ hãi tột cùng, cô cảm phần nhìn hắn:

_Khốn khiếp, người đi chết đi.

Nhưng chưa bước tới 1 bước cô đã bị 1 trận roi quất lên người, tiếng chị Băng trở lên lo lắng tột độ:

_Tuyệt!

Vừa lo lắng nhìn Tuyết, Băng vừa cố gắng dùng mảnh sành mà mình nhặt được trên đường đi để cắt dây trói, đôi tay vì muốn thoát ra mà rớm máu. Nghe tiếng thở dốc của Tuyết chị biết thứ thuốc đó đã bắt đầu làm cô mất bình tĩnh.

Cảm nhận 1 đợt khí nóng dâng lên bên trong người, cô thấy đầu óc trở lên mờ hồ, tựa hồ khao khát cái gì đó mãnh liệt. Ngẩng mặt nhìn lên cô thấy Lãnh ngồi trên ghế đang mỉm cười

nhìn cô,cô mỉm cười lại với anh rồi từ từ lê tới,nhưng chuyển động làm vết thương hở miệng sự đau đớn làm cô thanh tỉnh,nhận thấy bộ mặt kia cô mới sực nhớ ra mình đang trong hoàn cảnh nào.Gương mặt Lãnh hiện lên trong tâm trí giúp cô thêm vững lòng hơn,nhưng tiếng thở dốc càng ngày càng rõ,ý thức của cô cũng từ từ bị lu mờ đi,vết thương ngoài da không thể giúp cô tỉnh táo lại,lấy hết sức lực còn lại cô tìm kiếm trên đất 1 thứ gì đó.Andy nhìn cô mỉm cười:

_Khó chịu lắm đúng không? Vậy tới đây ta sẽ giúp em.Ha ha.

Đôi mắt cô đã trở lên mù mịt,khi ý thức sắp bị điều khiển thì 1 tiếng hét làm cô thanh tỉnh đôi chút,đôi tay tìm kiếm chạm vào 1 mảnh sành nhọn,cô dùng sức lực bình sinh đâm mạnh vào bắp tay.Sự đau đớn làm cô thanh tỉnh lại,trước mắt cô chị Băng đang đánh nhau với lũ người kia,dường như chúng không mang theo súng khi vào phòng,nhiều kẻ đã ngã xuống,trên người chị máu đã thấm ra nhưng vận tốc của chị vẫn nhanh nhẹn không ngờ.Bỗng tiếng súng vang lên làm trái tim cô thót lại,chị Băng dừng lại cố đứng trên đôi chân của mình,1 dòng máu lẫn dài từ chân chị xuống nền đất,2 viên đạn nằm sâu trong bụng và chân chị,cô sợ hãi hét to:

_Không,chị Băng.

Vội lao ra đỡ lấy thân ảnh đang ngã xuống của chị,nước mắt trào ra ,cô sợ hãi :

_Làm ơn đừng khiến em sợ,làm ơn.

Chị mỉm cười yếu ớt với cô:

_Đừng khóc.

Đôi mắt bỗng nhắm nghiền lại,co sợ hãi đưa tay lên mạch đập của chị rồi thả ra nhẹ nhõm,có lẽ viên đạn đi vào phần mềm.Cô ôm lấy chị lui sát vào góc tường,Andy vẫn tỏ ra thích thú nhìn cô đầy chờ đợi,nhưng càng lúc ánh mắt hấn càng trở lên nguy hiểm khi trên người cô càng xuất hiện nhiều vết thương do cô tự tạo ra để giúp mình tỉnh táo.Như mất hết kiên nhẫn hấn gào lên:

_Không muốn làm đàn bà của ta ,được.Ả đó là của chúng mày.

4 tên tiến lại gần cô dồn cô sát vào chân tường,trong lòng cô sợ hãi đã bao trùm,cầm mảnh vỡ gờ ra cô cảnh cáo:

_Đừng lại gần tôi,cút ra.

_Đây là cô tự chịu.

Ánh mắt chúng tràn đầy dâm dục,ngay từ khi nhìn thấy cô chúng đã khát khao,giờ đây máu đỏ cùng da thịt nõn nà càng làm chúng thêm thêm khát,cô sợ hãi hét lên:

_Lãnh,cứu em.Lãnh.

34. Chương 34: Chương 34

Ngay khi cánh tay dơ bản của 1 trong số những kẻ đó sắp chạm vào cô thì 1 tiếng "rầm" làm tất thấy mọi người đều giật mình. Kẻ đứng ở trên tấm cửa bị đập đổ kia lúc này như hiện thân của thần chết, 1 thân ảnh cao lớn, gió làm chiếc áo đen khoác ngoài tung bay, gương mặt như tạc tượng hiện 1 màn chết chóc. Ngay khi Andy còn đang bần thần thì 1 họng súng đã gí vào đầu hắn, nhưng thứ làm mọi người sợ hơn tất thấy, còn sợ hơn cả những họng súng lạnh lùng kia là kẻ đang chết đứng nhìn về phía góc phòng. Cô hiện diện ở đó, thu gọn người sát vào góc trong cùng, quần áo cơ hồ nhuộm đỏ vì máu, đôi chân cô đầy rẫy những vết cắt sâu, tựa hồ nhìn thấy cả xương cốt. 1 cái chớp mắt là bao nhiêu không ai biết, nhưng tất thấy bọn họ đều biết trong 1 cái chớp mắt ấy những kẻ đứng gần cô đều chết trân nhìn xuống trái tim mình, nơi đó là 1 vết đâm sâu chí mạng. 4 kẻ chết mà không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Người của Hắc Long tràn vào không chế tất cả, thuộc hạ trần gia chạy trốn trong vô vọng, vì chúng biết ngày hôm nay dù có chạy thoát cũng không thể sống được lâu. Ngạo Thiên nhìn về mặt ngạc nhiên của Andy khẽ nhếch môi:

__Ngạc nhiên lắm hả Trần thiếu gia?

__Sao chúng mày biết chỗ này?

__Ồ, cái này thì phải hỏi Tuyết.

Nhưng ánh mắt bốn cột của cậu không duy trì được lâu khi nhìn thấy 2 thân ảnh quen thuộc nằm trên vũng máu. Ngay khi cậu muốn tiến lại gần thì 1 thân ảnh đã lao lên ôm chặt Bằng trong lòng. Đó là Gia Bảo.

Nhưng tất thấy ánh mắt đều chiếu lên người anh, ngay khi giết 4 kẻ kia anh chỉ đứng đó nhìn xuống thân ảnh cô. Tuyết ngược lên nhìn con người to lớn trước mặt, dù có đau đớn tới mức nào cô cũng không khóc nhưng tại sao nhìn thấy anh nước mắt cô lại chảy ra không ngừng, Lãnh của cô đã tới cứu cô. Đôi tay anh run rẩy buông chùy thủ nhiễm máu xuống nhưng không dám chạm vào cô, anh sợ, thực sự rất sợ làm cô đau đớn. Trái tim như có ai dùng dao đâm vào, tại sao anh lại không thể bảo vệ được người con gái mình yêu. Đôi mắt anh cuồng dại hẳn đi, đôi tay đang hướng về phía cô bỗng khựng lại, ngay sau đó là 1 cảnh tượng khiến người ta mãi mãi không quên. Tất cả người của trần gia đều bị chết 1 cách không toàn thây. Nền nhà cơ hồ nhuộm 1 màu đỏ, lần đầu tiên người của Hắc Long nhìn thấy thiếu gia ra tay đã man như vậy. Chính họ cũng đã từng giết người vô số nhưng tốc độ nhanh và tàn ác thế này cũng làm họ thấy kinh sợ. Tất cả đã chết hết, những vết thương kia có thể nhìn thấy cả thịt và xương trắng hếu, Lãnh đứng giữa những xác chết đó, đôi mắt đỏ rực làm kẻ khác không dám tiếp nhận. Từ từ tiến lại phía Andy, đôi tay đã nhuốm đầy máu kẻ thù vung lên, 1 tiếng hét đau đớn vang lên, chùy thủ đâm mạnh vào tay hắn, tưởng chừng như muốn lìa ra khỏi thân thể. Ngay khi anh còn muốn tiếp tục thì Ngạo Thiên vội lên tiếng:

__Anh hai, lo cho Tuyết trước đã.

Anh dừng lại hành động của mình,phẩy tay 1 cái tức thì tất cả mọi người đều lui ra,Gia Bảo sớm đã đưa Bằng đi mất dạng.Lúc này chỉ còn anh và cô trong căn phòng ngập tràn xác người.Anh vẫn đứng bất động như thế cho tới khi 1 đôi tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy anh từ phía sau,cảm nhận hơi ấm từ cô anh quay người lại ôm lấy thân ảnh người con gái anh yêu vào trong lòng.Gần như ngay lập tức cô ngã vào vòng tay anh,chút sức lực cuối cùng cô đã cố gắng đứng lên để tới bên anh,giờ đây cô thực sự rất mệt.Khẽ nhắm mắt lại cô thì thào:

__Lãnh.

Vòng tay càng siết chặt lấy cô làm vết thương trên người rỉ máu nhưng cô không để tâm,tất cả những gì cô muốn là nằm yên trong vòng tay anh,cảm nhận hơi thở của anh trên trán cô,có Lãnh cô không cần phải lo lắng nữa.Anh thì thào vào tai cô:

__Tất cả đều giao cho anh.

__Được.

Tất thấy đều giao cho anh,cô không suy nghĩ gì nữa,tựa vào vòm ngực rộng lớn kia,mọi suy nghĩ đều dịu lại.Có anh ,cô không lo lắng.

Cô sợ hãi tỉnh dậy trong giấc mơ,thân người đau tới chảy nước mắt,làn môi ấm áp chạm nhẹ vào má cô lau đi tất thấy,đưa ánh mắt sang bên cạnh cô mới yên tâm mà nở 1 nụ cười nhẹ nhõm.Đưa đôi tay còn lạnh lặn của mình lên chạm nhẹ vào gương mặt anh cô khẽ nhíu mày.Nhìn anh thập phần căng thẳng,như hiểu ra suy nghĩ trong lòng anh cô dừng sức ngồi dậy nhưng vết thương trên người làm cô nhắm mắt lại,ngay lập tức anh vòng tay để cô dựa sát vào người mình.Nắm chặt lấy bàn tay của anh cô lên tiếng:

__Đó không phải lỗi của anh,làm ơn đừng tự trách mình.

Đáp lại cô chỉ là ánh mắt đau đớn của anh,muốn rút tay ra nhưng cô đã giữ chặt lại:

__Với em không có gì đau khổ bằng việc phải rời xa anh.Làm ơn.

__Anh xin lỗi.

__Không,người phải xin lỗi là em,nếu em không yếu đuối như vậy thì anh đã không khổ sở như thế này.

Nhìn gương mặt lo lắng của cô trái tim anh ấm áp lại vài phần.Bỗng cô hôn anh,1 nụ hôn gấp gáp và rụt rè nhưng cũng rất ngọt ngào,trong hơi thở của cô phảng phất 1 câu nói:

__Em yêu anh.

Gương mặt Lãnh trở lên nhẹ nhõm hơn,kéo gương mặt cô đối diện với mình anh nói:

__Anh yêu em.

Ngay sau đó là 1 nụ hôn mãnh liệt như muốn nhấn chìm cô,mỉm cười đón nhận nụ hôn của anh ,cô nhắm mắt lại bỏ tất thấy.

Trong phòng bệnh,Bằng đã tỉnh lại từ lâu nhưng cô vẫn một mực im lặng,viên đạn trúng vào phần mềm,bất quá chỉ mất máu chứ không mất mạng.Điều làm cô lo lắng là Tuyết,nhưng trong căn phòng này ngoài 1 người cô không muốn gặp ra thì chẳng còn ai.Gia Bảo cúp điện

thoại lại rồi tới bên giường nhìn Bằng nói:

_Tuyệt ổn cả, chỉ cần nghỉ ngơi.

Tảng đá trong lòng như được vứt bỏ, cô thở 1 hơi dài nhìn người con trai đang đứng phía trên nhỏ giọng:

_Cảm ơn.

Anh khẽ lắc đầu rồi quay đi:

_Nghỉ ngơi cho tốt, anh ra ngoài 1 chút.

_Gia Bảo, em đã nói với anh hàng nghìn lần rồi, em không đủ tư cách yêu anh, không có tiền bạc, địa vị, hơn nữa lại còn là 1 sát thủ lạnh lùng vô tình, tại sao, tại sao anh vẫn cố chấp như thế?

Lần đầu tiên anh giận dữ nhìn cô, giọng nói mất hẳn sự bình tĩnh vốn có:

_Anh cũng đã nói với em hàng nghìn lần, anh không cần những thứ đó, anh chỉ cần em thế là đủ.

Nước mắt chảy dài trên gương mặt luôn lạnh lẽo của cô, quay người vào trong cô không muốn nhìn thấy ánh mắt anh, cô sợ mình sẽ không đủ can đảm để né tránh. Anh nhìn đáng lưng cô rồi quay đi, anh cũng nên tới xem Tuyết có thật sự ổn không.

35. Chương 35

Sự việc diễn ra cô đều không dám cho người lớn biết, tới Gia Hân cô cũng giấu, thật sự cô không muốn mọi người lo lắng quá nhiều, chuyện này chỉ có mình anh Bảo trong nhà là biết. Nghe tin anh tới thăm cô trở lên căng thẳng hơn, chỉ sợ anh nói với mọi người thì rắc rối a. Nhưng lo lắng trong lòng cô chẳng tồn tại được bao lâu khi khuôn mặt anh Bảo hiện diện trong mắt cô, mới có vài ngày mà gương mặt anh trở lên hốc hác hẳn đi, ánh mắt cũng trở lên thất thần cùng mệt mỏi. Nhìn thấy vẻ mặt tươi tỉnh của cô anh nở 1 nụ cười nhẹ nhõm:

_Ổn cả chứ nhóc?

_Vâng, mọi người trong nhà có biết không anh?

Nhẹ lắc đầu anh vỗ nhẹ lên tóc cô nói:

_Yên tâm đi, không sao cả, nhưng sao này tuyệt đối không có lần thứ hai.

Cô còn chưa trả lời thì 1 giọng nói đã vang lên mang theo sự tự tin cùng kiêu hãnh:

_Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tương tự xảy ra.

_Được tôi giao Tuyết cho cậu, em rể.

_Anh yên tâm.. Anh hai.

Cô ngạc nhiên với cách thay đổi xưng hô của 2 người, nhìn 2 người đàn ông với ánh mắt dò hỏi cô thấy thực tò mò a, mới có vài ngày mà mọi chuyện đã nằm ngoài tưởng tượng của cô. Anh Bảo ở lại 1 chút rồi ra về với lý do công việc, nhưng cô vẫn thấy lo lắng vì tâm trạng của anh không giống sự điềm đạm bình tĩnh của ngày thường.

__Anh có thấy anh ấy có gì đó rất khác không? Cảm tưởng như anh ấy đang phải chịu đựng chuyện gì đó.

Ôm cô vào lòng anh hôn nhẹ lên tóc cô nhỏ giọng:

__Không sao đâu,anh tin anh ấy sẽ sớm trở lại bình thường thôi.

Mặc dù nói thế nhưng ánh mắt anh cũng ánh lên sự lo lắng,anh biết chuyện giữa Bằng và Gia Bảo,có lẽ anh hiểu tâm trạng của họ lúc này,cũng đau khổ như khi anh phải rời xa Tuyết vậy.Siết chặt vòng tay lại,anh ôm

người con gái mà mình yêu thương,khó khăn lắm mới có thể bên nhau,thật không muốn xa dù chỉ 1 giây.

Phòng bệnh của Bằng cũng trở lên thật ồn ào khi mà 2 kẻ nào đó kéo tới phá đám.Theo miệng của Ngạo

Thiên thì Bằng và Tuyết bị tai nạn giao thông nhưng không có gì nguy hiểm tới tính mạng vì vậy không nên làm phiền tới người lớn,nhờ chút mỹ nam kế mà Gia Hân tin tưởng tuyệt đối.Vì sợ Lãnh ,họ không dám tới

Dương gia nên đành tới phòng Bằng quây cho đã.Lúc này trong phòng bệnh tình hình phải nói là cực kỳ hỗn loạn.1 kẻ nằm trên giường bệnh chỉ muốn viêm màng tai,1 kẻ ngồi như hóa đá trên ghế,còn 2 kẻ như pháo liên thanh không ngừng nghỉ.Cho tới khi sức chịu đựng tới cực hạn thì 1 tiếng quát vang lên:

__Thôi đi.

Phòng bệnh im phăng phắc,2 con người đi vào,thật ra là 1 người đang dìu 1 người,nói cách khác thì giống như bế hơn.Lãnh nhìn qua 1 lượt rồi nói:

__Hai người thực ồn ào.

Trùng mắt với 2 kẻ kia 1 cái làm vẻ ủy khuất lộ rõ mồn một,Ngạo Thiên ủ rũ kêu than:

__Mình đã có lòng tới thăm lại còn bị ***** thế này thực ủy khuất a.Chị dâu

Còn chưa kịp hỏi thăm thì cậu đã nhận thêm 1 cái lườm cháy mặt.lập tức hiểu ý ôm Gia Hân chạy thẳng,chỉ còn nghe tiếng Hân la với:

__Tuyết,anh bỏ ra,em còn chưa hỏi thăm Tuyết,bỏ em ra.

Đuổi xong 2 kẻ lảm lời kia đi họ mới an tâm mà nói chuyện với nhau,sau khi biết sức khỏe Bằng đã ổn cả Tuyết mới đồng ý ra về theo yêu cầu của Lãnh,trước khi ra khỏi cửa bỗng Lãnh dừng lại nói:

__Nên biết quý trọng kéo phải hồi hận.

Nghe lời này Tuyết cũng hiểu được phần nào,cô cũng thực vô tâm không để ý tới thay đổi nơi 2 người họ,cũng mong 2 người có thể tới được bên nhau.

Trong phòng chỉ còn lại anh nên không khí trở lên ngưng ngưng hơn,như hiểu được điều đó anh đứng dậy rồi nói:

__Em nghỉ ngơi đi,anh không làm phiền nữa.

Nhìn tấm lưng cô độc cùng thất vọng của anh ,trái tim Bằng bỗng trở lên mềm yếu hơn,đôi môi không tự chủ mà bật thành tiếng:

__Bảo!

Nghe tiếng gọi,anh giật mình quay lại,trong ánh mắt của cô anh có thể nhìn thấy tình cảm chân thành và thuần khiết.Gương mặt khiến anh ngày đêm mong nhớ đang ngập tràn sự thống khổ,anh không muốn nhìn thấy điều đó.Tiến lại ôm chặt cô vào lòng anh nói như cầu xin:

__Làm ơn đừng tỏ ra lạnh lùng như thế với anh,anh thực sự rất rất nhớ em.

Đáp trả cái ôm của anh cô thất bại lên tiếng:

__Em nghĩ mình không thể tỏ ra kiên cường được nữa,em cũng rất nhớ anh.

Căn phòng trở lên ấm áp hơn,có lẽ sau sóng gió mọi chuyện sẽ trở lên tốt đẹp hơn.

Định gõ cửa phòng thì tiếng nói bên trong vọng ra làm anh dừng lại hành động của mình,giọng nói của bác Trương.

__Ông chủ ,đã bao nhiêu năm rồi ông để thiếu gia hận mình như thế sao? Sao ông không nói hết sự thật cho Lân.

Tiếng thở dài vang lên cùng giọng nói thống khổ:

__Ông bảo tôi phải làm sao,để nó biết mẹ nó là gián điệp sao? Tôi không muốn nó hận mẹ nó.

__Vậy ông để cậu ấy hận ông sao?

__1 ngày nào đó nó sẽ biết tình cảm của người làm cha này.

Sự bàng hoàng hiện rõ trên khuôn mặt anh,30 phút sau toàn bộ tài liệu của 15 năm về trước đều có trên bàn làm việc của anh,mẹ anh cư nhiên là gián điệp do trần gia cài vào,nhưng bà lại yêu chính kẻ thù của mình nên mới xảy ra bi kịch này,hóa ra lí do ba anh muốn xin tha cho trần gia là vì má của anh,thế mà 15 năm qua anh lại làm cho ông sống không bằng chết.Gục đầu vào lòng cô,anh che giấu đi giọt nước mắt của mình,vuốt nhẹ mái tóc anh,cô lên tiếng:

__Má cũng rất yêu thương ba và anh nên mới sẵn sàng hi sinh tính mạng của mình để bảo vệ anh.Má thật ra cũng rất đau khổ.

Nước mắt cô cũng rơi xuống,thì ra anh lớn lên trong 1 tuổi thơ đầy rẫy đau khổ như vậy,sau này cô nhất định sẽ dùng tình cảm của mình để xoa dịu trái tim anh.

1 năm sau.

Khách sạn Long tiên hôm nay ngập tràn trong hoa và quà cưới,cũng phải thôi vì hôm nay là ngày cưới của 3 con hổ trong ngành kinh tế ,3 vị chủ tịch quyền cao chức trọng nắm giữ trong tay quyền sinh sát.3 người đàn ông đẹp như tượng tạc làm hàng triệu trái tim thiếu nữ rung động ,nay đây lịch lãm trong trang phục âu.Tiếng kèn vang lên,3 cô gái khiến vạn người ghen tỵ xuất hiện,mỗi người 1 vẻ,1 mạnh mẽ và rạng ngời,1 lạnh lùng nhưng cũng không kém phần quyến rũ,1 ngây thơ trong sáng.Họ như ba nữ thần tiến vào làm mọi người đều choáng ngợp.Trên bục chờ ,3 người đàn ông như mất hết hồn vía nhìn người con gái mà mình yêu,trên gương mặt họ là nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện.

Sau bao biến cố,tất cả đều trở lên tốt đẹp.Scandal của Thẩm Thanh lộ ra,chức ảnh hậu cũng vì thế mà tước mất,sự nghiệp tụt dốc thê thảm,1 Thẩm Thanh kiêu ngạo biến mất,người ta cũng không biết cô ta ra sao,kể thì nói đã trốn ra nước ngoài,kể nói cô ta đã tự tử,tối nay cũng không ai biết Thẩm Thanh đã ra sao ,có lẽ kết cục cũng không có hậu.Còn ảnh đế Andy,nghe nói thông tin về anh ta bỗng dưng biến mất,như thể chưa bao giờ tồn tại trên thế giới này,anh ta ra sao có lẽ không cần phải nói,chỉ có 1 kết cục,chết không toàn thây.

Cũng nghe nói chủ tịch Dạ Lôì,Trác Dạ cũng tìm được tình yêu đích thực của mình,nghe đâu là 1 mỹ nhân

của ngành thời trang và cũng nghe nói họ bên nhau rất hạnh phúc.

Nhưng có lẽ người vui nhất là ông Dương Phong,ngay lúc này đây ông không tin vào tai mình nữa,con trai ông vừa dẫn vợ nó tới cảm ơn ông.

__Ba cảm ơn ba đã cho con 1 người vợ tuyệt vời như vậy.Xin lỗi vì tất cả.

Ngày hôm đó,cái ôm thăm thiết giữa cha con họ như cái tát vào mặt báo chí khi họ luôn tung tin cha con họ Dương xích mích với nhau.

Bác Trương cũng xúc động trong cái ôm của cậu chủ,giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên gương mặt bác. 2 năm sai.

__ Hân,thực là to a,chắc cũng sắp sinh rồi ha.

Gia Hân vuốt cái bụng đã 8 tháng của mình tủm tỉm:

__Vậy là con cậu phải gọi con mình là anh rồi.

__Ngạo Thiên là em của Lãnh mà,dù gì con cậu vẫn phải gọi con mình là anh.Đúng không chồng?

Nhận được cái gật đầu sủng nịnh của Lãnh ,Tuyệt cười tít cả mắt,bỗng Ngạo Thiên chen mồm vào:

__Mấy người cũng phải nỗ lực chút ,thực là làm người khác thất vọng.

Bằng khinh bỉ kéo Bảo rời đi,chán ngán để lại 1 câu:

__Đâu phải ai cũng ham hố như cậu.Không có kế hoạch

Nhìn vẻ mặt đen thui của cậu cùng gương mặt ửng đỏ của Gia Hân cô cũng phá lên cười tới mức gương mặt lạnh lẽo của Lãnh cũng ấm áp lên vào phần,nhìn nữ nhân hạnh phúc trước mặt khẽ cười nhẹ.Cuộc sống trôi qua đầy ắp hạnh phúc,đơn giản vì họ được ở bên nhau mãi mãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-dinh-menh>